ஸ்ரீ அரங்கக் கலம்பகம்.

R34
N34
172190

451

...டு 13.

GOVT. SENIOR TRANSLATOR'S
C. No.
15 FEB 1939
MADRAS
451

குடி அரசுக் கலம்பகம்.

(முதற் பாகம்)

4-34

ஆக்கியோன்:

ஈ. வெ. இராமசாமி.

வெளியிடுவோர்:

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகம் லிமிட்டெட்,

ஈரோடு.

R34
N34.
172190

934. அணா 6]

Declared forfeited in G.O. 999 Pub. (Gl.) Dept. d 13.6/35.

குடி அரசுக் கலம்பகம்.

(முதற்பாகம்)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
23 OCT 1934
MADRAS

ஆக்கியோன்:
ஈ. வெ. இராமசாமி,
தன்மதிப்பியக்க நிறுவியார்.

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகம் லிமிட்டெட்,
ஈரோடு.

600 008.

U. V. PRESS, ERODE.

முன்னுரை.

தோழர் ஈ. வெ. இராமசாமி அவர்களால் "குடி அரசு" பத்திரிகையில் பற்பல காலங்களில் எழுதப் பட்ட ஆசிரியர் குறிப்புகளையும், பற்பல மகாநாடுகளில் செய்யப்பட்ட சொற்பொழிவுகளையும் திரட்டி "குடி அரசுக் கலம்பகம்" என்னும் பெயரால் இந்நூல் வெளி யிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதை வெளியிட அனுமதித்த குடி அரசுப் பதிப் பகத்தார்க்கு நமது மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

ஈரோடு;
1—4—34.

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகத்தார்.

அட்டவணை விபரம்.

பொருள்.	பக்கம்.
சுதேச சமஸ்தானங்கள்	1
ஜமீன்களும், ஜமீன் குடிகளும்	15
ஜமீன்களுக்குக் கிடைக்கும் வரும்படிகள்	24
சுதேசி வர்த்தகம்	25
நமது லட்சியம்	34
தொழிலாளர் நிலை	48
கூட்டுறவு வாழ்க்கை	61
பொதுவுடமை	78
கதர்	90
யந்திரத்தின் பெருமை	102
மதக்கிறுக்கு	112

குடி அரசுக் கலம்பகம்.

:0:

சுதேச சமஸ்தானங்கள்.

1-ம் அத்தியாயம்.

இவ்வாரம் சிம்லாவில் நடந்த இந்திய சட்டசபைக் கூட்டத்தில் இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்களின் பாது காப்புக்காக என்று, "இந்தியாவில் அரசர் பெருமானின் சர்வாதிகாரத்துக்கு உள்பட்ட சமஸ்தானங்களின் பாது காப்புச் சட்டம்" என்பதாக ஒரு புதிய சட்டம் அரசாங் கத்தாராலேயே கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சட்டம் இப்போது கொண்டுவருவதற்குள்ள அவசியத்தை இந்திய அரசாங்க ஹோம்மெம்பர் எடுத் துச் சொல்லும்போது "இந்தியாவில் அரசர் பெருமா னின் சர்வாதிகாரத்திலுள்ள சமஸ்தானங்களின் நிர்வா கத்தைக் கவிழ்க்கவோ, அச்சமஸ்தானங்கள் விஷயமாய் பிறர் துவேஷங்கொள்ளும்படி செய்யவோ செய்யப்படும் முயற்சிகளைத் தடுக்க இச் சட்டம் செய்யப்படுகின்றது" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்பவைகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு வந்தகாலம் முதற்கொண்டே

இவ்வத்தியாயம் 3-8-33-ல் குடி அரசில் எழுதிய தலையங்கமாகும்.

இருந்துவருபவையாகும். சில அதற்கு முன்பிருந்தே, இருந்துவருவனவுமாகும். அப்படியிருக்க இத்தனை காலம் பொருத்து இப்பொழுது அவைகளைக் காப்பாற்ற என்பதாகப் புதிய சட்டம் ஒன்று ஏன் செய்யப்படவேண்டும் என்பதைக் கவனித்தால் அதில் ஏதோ ஒரு இரகசியம் இருக்கவேண்டுமென்பது விளங்காமல் போகாது. இதுபோலவேதான் சுமார் 5, 6 வருஷங்களுக்கு முன்னால் மதத் தலைவர்களைக் காப்பாற்ற என்று ஒரு சட்டம் செய்யப்பட்டது. மதங்களும், மதத் தலைவர்களும் ஏற்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆகி இருக்கலாம். அப்படியிருக்க 1927-ம் வருஷத்தில் மேற்கண்டபடி "மதத் தலைவர்கள் மீது துவேஷம் உண்டாகும்படியோ, ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும்படியோ செய்யப்படும் காரியங்களைத் தடுக்க" என்பதாக ஒரு சட்டம் செய்துகொண்டார்கள். இது சமஸ்தான ஆதிக்கங்களைக் காப்பதுபோலவே மத ஆதிக்கத்தைக் காப்பாற்றவே செய்யப்பட்டதாகும். ஆனால் அக்காலத்திலேயே நாம்இதைப்பற்றி "மதக்கொள்கைகள் அறிவுக்கும், மனிதனுடைய சுயேச்சைக்கும் விரோதமாய் இருக்குமானால் அதை ஆக்ஷேபிக்கவோ, கண்டிக்கவோ எவருக்கும் உரிமை இருக்கக்கூடாது என்று சட்டம் செய்வதானது பகுத்தறிவைத் தடுத்து மூட நம்பிக்கையையும், அடிமைத்தனத்தையும்,வளரச்செய்வதாகு"மென்று சொல்லிப் பலமாக ஆக்ஷேபித்திருந்தோம். அதுசமயம் இந்தியா முழுவதிலுமே நம்மைத்தவிர வேறுயாரும் இவ்விதமான கொடுங்கோன்மை அடக்குமுறைச் சட்டத்தை ஆக்ஷேபித்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்திய சட்டசபையில் உள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களும் அச் சட்டத்தை

ஆதரித்தார்கள் என்றாலும், நம் ஆக்ஷேபனையின் பல ஞக ஏதோ சில மாறுதல்கள் மாத்திரமே செய்யப்பட்டது.

ஒருவரை யொருவர் துஷித்தால், ஒருவர்மேல் ஒருவருக்குத் துவேஷம் உண்டாகும்படி நடந்துகொண்டால் அதைத் தண்டிக்க ஏற்கனவே சட்டம் இருந்துவந்தும் திடீரென்று "மதத் தலைவர் பாதுகாப்பு" சட்டத்தை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். அந்தப்படி ஒரு சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று அந்தக்காலத்தில் சர்க்காருக்கு முதன் முதலில் யோசனை சொன்னவர் ஒரு சென்னைமாகாணத்துத் தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனரேயாகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் போக்கைப்பற்றி அநேக பார்ப்பனர்கள் அக்காலத்தில் பத்திரிகையில் ஓலமிட்டதைப் பார்த்தே, ஒரு சட்ட நிபுணப் பார்ப்பனர் 'ரங்கிலாரசூல்' என்ற துண்டுப்பிரசுரத்தை சாக்காக வைத்து இம்மாதிரி யோசனை சொன்னவுடன், அரசாங்கத்தார் இதே சாக்கென்று ஒருவாரத்தில் சட்டம் கொண்டுவந்து எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி நிறைவேற்றிக் கொண்டார்கள்.

போதாக்குறைக்கு இப்பொழுது இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்களைப்பற்றி, யாரும் அந்த சமஸ்தானங்கள் மீதோ, சமஸ்தானாதிபதிகள்மீதோ துவேஷம் உண்டாகும்படி பேசவும், எழுதவும் கூடாது என்பதாக ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதை எந்த தேசீயவாதிகளும், எதிர்த்து சரியாக ஆக்ஷேபிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஒருதேசத்தை, அல்லது ஒரு சமூகத்தை ஒருவர் ஆக்ஷி புரிவது என்பது அந்த தேசத்து மக்களின் நன்.

மைக்காகவே ஒழிய, ஆக்ஷி புரிவோரின் நன்மைக்காக அல்லவென்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நியாயமாகும். அப்படியிருக்க ஒருவருடைய நன்மைக் காகச்செய்யப்படும் ஆக்ஷியில் உள்ள குறைகளைத்திருத்த வோ, மாற்றவோ ஒருதேச மக்களுக்கோ, ஒருசமூக மக்களுக்கோ உரிமை இல்லையென்று சொல்வதானால், அந்த ஆக்ஷியை மனிதத் தன்மை கொண்ட ஆக்ஷி என்று எப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? ஒரு ஆட்சி யின் குறைகளை, கொடுமைகளை, உண்மையாய்-உள்ளபடி வன்மையாய் எடுத்துச் சொல்லும்போது, குற்றமிருக்கிற வர்கள் மீது-அதாவது குறை ஏற்படும்படியான ஆட்சி செலுத்துபவர்கள் மீது யாருக்கும் அதிர்ப்தியோ, வெறு ப்போ, துவேஷமோ உண்டாவது இயற்கையேயாகும். அப்படியிருக்க ஒருவர் மீது துவேஷமுண்டாகும்படி ஒருவர் பேசினால் அது குற்றமென்றால் யார் என்ன செய் தாலும், எப்படி ஆட்சியை நடத்தினாலும் பேசாமல் சகி த்துக்கொண்டு அடங்கி இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அதன் கருத்தாகும். அனாவசியமாய்-பொய்யாய் ஒருவர் மீது துவேஷமுண்டாகும்படி ஒருவர் நடந்துகொண் டால் அதற்கு ஏற்கனவே சட்டமிருந்து வருகின்றது என்பதை மேலே காட்டி இருக்கின்றோம். அது போ தாது என்று, இப்போது தனிச்சட்டம் செய்வதானது யோக்கியமான முறையல்லாமல், அடக்கு முறைமூலம் மக்களை அடக்கி ஆள சௌகரியம் செய்துகொள்வதே யல்லாமல் இதை நியாயமென்றோ, நல்ல அரசாட்சி முறையென்றோ சிறிதும் சொல்லமுடியாது.

இந்தியாவில் உள்ள பெரும்பான்மையான சுதேச சமஸ்தானங்களின் யோக்கியதையானது அநேக விஷயங்

களில் பிரிட்டிஷ் இந்தியஆட்சியைவிட, அனேக மடங்கு மோசமானதென்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவேம். தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டுமானல், அனேக சுதேச சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியானது கொள்ளைக் கூட்டத்தாரின் காட்டு ராஜாங்க ஆட்சிபோல் நடந்து வருகின்றன.

குடிகளுக்காக குடிகளின் நன்மைக்காக நாம் ஆட்சி செலுத்துகின்ரும் என்கின்ற உணர்ச்சியே யில்லாமலும், உணர்ச்சி ஏற்படுவதற்கே இடமில்லாமலும், அனேக சமஸ்தானங்கள் இருந்துவருகின்றன.

இந்தியாவில் ஏறக்குறைய மூன்றிலொரு பங்கு விஸ்தீரணத்துக்கு மேலாகவே, சுதேச சமஸ்தான ஆட்சிகளின் கீழ் இருந்து வருகின்றது. அதாவது இந்தியாவின் மொத்தப்பரப்பு (விஸ்தீரணம்) 17,73,000 பதினேழு லட்சத்து எழுபத்துமூவாயிரம் சதுர மைலாகும். இதில் 6,75,000 ஆறுலட்சத்து எழுபத்தையாயிரம் சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ள தேசம் சுதேச சமஸ்தானங்களின் ஆட்சியின் கீழ் ஆளப்பட்டு வருகின்றது.

சுமார் 8,00,00,000 எட்டுகோடி இந்திய ஜனங்கள் அவ்வாட்சியில் இருந்து வருகின்றனர்.

மேற்கண்ட $6\frac{3}{4}$ லட்சம் சதுர மைல் விஸ்தீரணத்தையும், 8 கோடி ஜனத்தொகையையும் கொண்டதான பரப்புகள், 562 ராஜ்யங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அவை 562 சுதேச சமஸ்தானங்களாகி, 562 அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. இந்த ராஜ்யங்களில்எல்லாம் பெரியது ஹைதராபாத் ராஜ்யமாகும். இதற்கு விஸ்தீரணம் 82,700 சதுரமைல். இதன் ஜனத்தொகை 1,25,00,000.

இதன்மொத்த ரெவென்யூ வருமானம் 6,50,00,000(ஆறரைக்கோடி) ரூபாய். இதில் ராஜாவாகிய ஹைதராபாத் நவாப் தன் சொந்த செலவிற்கு என்று எடுத்துக்கொள்ளும் தொகை (50,00,000) அரைக் கோடி ரூபாயாகும். இதுதவிர, அந்த நவாப்புக்கு 400-கோடி ரூபாய்மதிப்புள்ளசொந்த சொத்திலிருந்து வரும் வரும்படி வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒரு கோடி ரூபாயாகும். ஆகவே வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒன்றரைக் கோடி ரூபாயை வரும்படியாக உள்ள ஒரு பெரிய முதலாளியால் (பூஷ்வாவால்) ஹைதராபாத் தேசம் ஆளப்பட்டு வருவதாகும்.

மற்ற சமஸ்தானங்களில் சுமார் 40 சமஸ்தானங்கள் தான் வருஷம்ஒன்றுக்கு மொத்த ரெவென்யூ வருமானம் 10-லட்சரூபாய்க்கு மேற்பட்டவைகளாகும். மற்றவைகள் எல்லாம் அதைவிடக்குறைந்த வரும்படியுடையவைகளேயாகும். சுமார் 400 சமஸ்தானங்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரெவென்யூ வருமானம், ஒரு லட்ச ரூபாயைவிடக் குறைந்த வருமானமுடையவையாகும். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானுல், இவற்றுள் 15 சமஸ்தானங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு மைல் விஸ்தீரணத்துக்குக்கூடக் குறைந்த பரப்புள்ளவைகளாகும். மூன்று சமஸ்தானங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் 100 பிரஜைகளைவிடக் குறைவாயிருக்கின்றுர்கள். ஐந்து சமஸ்தானங்களில் ஒவ்வொன்றின் வருஷவரும்படி ரூபாய் 100 வீதம் கூட இல்லாமல் இருக்கிறது.

உதாரணமாக அவச்சார் (Avachar என்கின்ற சமஸ்தானம் 1-மைல்விஸ்தீரணமும், 32 பிரஜைகளும், 72 ரூபாய் வருஷ ரெவென்யூ வருமானமுடைய தேசமாகும்.

இப்படிப்பட்ட ராஜாக்கள் தங்கள் தேச ரெவென்யூ வரும்படியில் 12-ல் ஒருபாகம், முதல் சரிபகுதி வரையில் தங்கள் சொந்த செலவுகளுக்கு எடுத்துக்கொண்டு மீதியையும் தங்கள் இஷ்டத்திற்கு ஏற்றபடியே பிரஜைகளுக்கென்று செலவழித்துக்கொண்டு இருந்து வருகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு சுதேச சமஸ்தான ராஜாக்களின் யோக்கியதைகளை-அதாவது இந்தூர், ஆள்வார், மிஸ்டர் "A" முதலிய ராஜாக்களின் யோக்கியதையை நினைத்துப் பார்த்தோமேயானால், அவர்களது ஆட்சியின்கீழ், மக்கள் குடிகளாய் வாழ்வதைவிட மானம்கெட்ட வாழ்க்கை வேறு ஒன்றும் இல்லை என்றே தோன்றும். உலகில் உள்ள கூடாஒழுக்கங்கள்எல்லாம், ஓர்உருவாய்த்திரண்டு வந்தது போன்ற அரசர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் நமது சுதேச சமஸ்தானங்களில் இருந்துவருகிறார்கள் என்பது யாரும் அறியாததா?

இவர்களில் சில அரசர்கள் தங்கள் பெண்ஜாதிகளுக்கு செலவிடும் அளவில், மூன்றில், நான்கில்ஒரு பாகத் தொகைகூட, தனது பிரஜைகளின் கல்விக்குச்செலவுசெய்யாதவர்களும், தங்களது மோட்டார்கார்களுக்காகச் செலவு செய்யும் தொகையில், பாதி அல்லது 3-ல் ஒருபாகம் கூட தனது தேசப் பிரஜைகளின் சுகாதாரம், வைத்தியம் ஆகியவைகளுக்குச் செலவு செய்யாதவர்களுமாய் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு தகுந்த ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. சுதேச சமஸ்தானப் பிரஜைகளுக்கு அவர்கள் தங்கள் தேசவரும்படியில் இத்தனையில் ஒரு பாகம்தான் தன் சொந்தச் செலவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம். இத்தனை பெண்டாட்டிகள்கள்தான் கட்டிக்கொள்

ளலாம் என்பதான நிர்ணயமே இல்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

“இந்திய சக்கிரவர்த்தியின் சர்வாதிகாரத்துக்கு உள்பட்ட சமஸ்தானங்கள்” என்று வெகுபெருமையாய் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களே ஒழிய, அந்த சர்வாதிகாரத்தன்மையை ஒரு சிறிதாவது இந்திய சமஸ்தான அரசர்களின் ஒழுக்கத்துக்கோ, அவர்களது வாழ்க்கை நிலையின் தன்மைக்கோ, குடிகளின் க்ஷேமத்தைக் கவனிக்கவேண்டிய அவசியத்துக்கோ, செலவழித்ததாகச் சொல்லுவதற்கு இடமே காண முடியாமல் இருந்து வருகின்றது. இந்திய சமஸ்தான அரசர்களில் பெரும்பான்மையானவர்களுடைய நடவடிக்கைகளையும், யோக்கியதையையும், அரசாட்சி முறையையும் பார்த்த ஒருவன், எந்த விதத்தில் அவர்கள் நிலையை வெளியில் எடுத்துச் சொல்லாமல் இருக்கவோ, அவர்களை ஒழிக்க முயற்சி செய்யாமலிருக்கவோ முடியுமென்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. 562 பேர்களில் யாரோ ஒன்றிரண்டு சமஸ்தான அரசர்கள் ஒரு சமயம் “யோக்கியர்களாக” இருந்தாலும் இருக்கலாம். அதுவும் கூரை வீட்டின்மீது இருந்துகொண்டு கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறானே, அவனே எல்லோரிலும் யோக்கியன்” என்று சொல்லுவது போன்ற யோக்கியமாயிருந்தாலும் இருக்கலாம். இதற்காக அரசர் பெருமானின் சர்வாதிகாரத்திற்கு உளபட்ட 562 “சமஸ்தான நிர்வாகத்தைப்பற்றி துவேஷங்கொள்ளும்படி யாரும் செய்யக்கூடாது” என்று சட்டம் செய்வது என்றால், லார்ட் வில்லிங்டன் துரை மகனாரின்

அடக்குமுறைச சட்டம் என்பவைகளிலெல்லாம், இது வே தலைசிறந்த உண்மையான அடக்குமுறைச் சட்டம் என்றே சொல்லவேண்டி இருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் வரி, ஆள் ஒன்றுக்கு, 6 ரூபாய் வீதம் ஆகின்றது என்றால், அநேக சுதேச சமஸ்தானங்களின் வரி ஆள் ஒன்றுக்கு 20 ரூபாய் வீதம் வசூலிக்கப்படுகின்றது. ஆள் ஒன்றுக்கு 6 ரூபாய் வீதம் வசூலிக்கும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில்,படிப்புக்காக நபர் ஒன்றுக்கு 8 அணு வீதம் செலவழிக்கப்படுகின்றது என்றால், ஆள் ஒன்றுக்கு 20 ரூபாய் வீதம் வசூலிக்கப்படும் சில சுதேச சமஸ்தானங்கள், படிப்பு விஷயத்தில் ஆள் ஒன்றுக்கு 6 அணு வீதமும், 3 அணு வீதமும்தான் செலவழிக்கின்றன. இவர்கள் பெயரை வேண்டுமானாலும் பொதுநலத்தை உத்தேசித்து வெளியிட நமக்கு ஆக்ஷேபணை இல்லை. ஆதலால் முறையே, நவநகர், கட்ச் முதலாகிய சமஸ்தானங்களாகும். இதுபோல் இன்னும் பல சமஸ்தானங்கள் இருந்து வருகின்றன.

தவிர, இந்திய சுதேச சமஸ்தானத்திலுள்ள எல்லா ராஜாக்களுமே, தங்கள் சொந்தச் செலவுக்கென்று எடுத்துக்கொள்ளும் தொகையானது, ஐரோப்பிய அரசர்களும், சக்கிரவர்த்திகளும் எடுத்துக்கொள்ளும் விகிதாச்சாரத்தைவிட 60 பங்கு 70, 100 பங்கு 200, 1,000 பங்கு அதிகமாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். உதாரணமாக ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் டென்மார்க் தேசத்து அரசருக்கு, இருபத்தி மூன்றரைக்கோடி ரூபாய்வரி, வருஷ வருமானம். நமது பிக்கானியர் சமஸ்தான அரசருக்கு வருஷம் 60 லக்ஷம் ரூபாய் வரி வருமானம். ஆனால், டென்மார்க்கு தேச அரசர் வருஷம் 7 லக்ஷம்

ரூபாயே தனது சொந்தச்செலவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். பிக்கானியர் தேசத்து அரசர், வருஷம் பதிமூன்றரை லக்ஷரூபாய் தனது சொந்த செலவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். இதை விகிதாச்சாரம் பார்த்தால் டென் மார்க்கு அரசர் தனது தேச வருமானத்தில் 350-ல் ஒரு பாகம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். பிக்கானியர் சமஸ்தான அரசர் தனது தேச வரும்படியில் 4-ல் ஒரு பங்கு தனது சொந்தச் செலவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறாரென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால் ஐரோப்பிய அரசர்கள் தங்கள் வரும்படிக்கும், தாங்கள், தங்கள் சொந்தச் செலவுக்கும் எடுத்துக்கொள்ளும் தொகைக்கும், இந்திய சமஸ்தான அரசர்கள் வரும்படிக்கும், அவர்கள் தங்கள் சொந்த செலவுகளுக்கு எடுத்துக்கொள்ளும் தொகைக்கும் வித்தியாசத்தையும், மற்ற விஷயங்களையும் கணக்குப்பார்த்தால், இந்த சமஸ்தானங்களையும், சமஸ்தானாதிபதிகளைப்பாதுகாக்கச் சட்டம் வேண்டுமா? அல்லது மாற்றவோ, கவிழ்க்கவோ சட்டம் வேண்டுமா? என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

அதற்காகவே சில புள்ளிவிபரங்கள் கீழே தருகிறோம் இது சர்க்கார் கணக்கேயாகும். அதாவது:—

தனது தேச மொத்த வரும்படியில் இங்கிலாந்து தேச ஜார்ஜ் அரசர் 1,600-ல் ஒரு பங்கும், பெல்ஜியம் அரசர் 1,000-ல் ஒரு பங்கும், நார்வே அரசர் 700-ல் ஒரு பங்கும், நெதர்லெண்ட் அரசர் 600-ல் ஒரு பங்கும், இட்டாலி அரசர் 500-ல் ஒருபங்கும், ஜப்பான் அரசர் 400-ல்

ஒருபங்கும்தான் தங்கள் சொந்த செலவுக்குப் பெறு கிறார்கள்.

ஆனால் இந்திய சமஸ்தானாதிபகளோ என்றால், தங்களது மொத்தரெவென்யூ வரும்படியில் திருவாங்கூர் மகாராஜா 17ல் ஒரு பாகமும், மைசூர் மகாராஜா 14ல் ஒரு பாகமும், ஹைதராபாத் நவாப் 13ல் ஒரு பாகமும், பரோடா மகாராஜா 12ல் ஒரு பாகமும், காஷ்மீர் மகா ராஜா 5ல் ஒரு பாகமும், பிக்கானியர் மகாராஜா 4ல் ஒரு பாகமும், இன்னும் சிலர் 3ல் ஒரு பாகமும், சிலர் 2ல் ஒரு பாகமும், தங்கள் சொந்த செலவுக்கு எடுத்துக் கொண்டு அக்கிரமமான போகபோக்கியங்களை அனுப விக்கிறார்கள்.

ஆதலால் இந்திய சமஸ்தானாதிபதிகளின் ஆட்சி களென்பவை ஒரு பக்கா முதலாளித் தன்மைகொண்ட ஆட்சி என்பதில் யாருக்குமே ஆட்க்ஷேபனை இருக்காது. இவர்களுக்கு ஏழை மக்கள் சரீரத்தால் கஷ்டப்பட்டு வாழும் தொழிலாளி மக்கள் ஆகியவர்களின் வாழ்க்கை யைப்பற்றியோ, அவர்களது மனிதத்தன்மையைப்பற்றி யோ, ஒரு சிறிது ஞாபகமாவது, கவலையாவது இருக்க வே இருக்காது; இருக்க இடமுமில்லை.

இந்த ராஜாக்கள் என்பவர்கள் ஒருவித சுகபோகங் களை அனுபவிக்கவே தோன்றியவர்கள் என்பதும், அவர் களது பிறப்பும், பதவியும் ஏதோ முன் ஜென்ம கர்ம வசத்தால், புண்ணியத்தால், பூஜாபலத்தால் கிடைத் தது என்பதும்தவிர, மற்றப்படி அவர்களுக்கு ஆட்சியி லிருக்கும் பொறுப்பு என்ன, தங்கள் நடவடிக்கைகள்

எப்படியிருக்கவேண்டும் என்கின்றவைகள் தெரியவே தெரியாது. இந்த லக்ஷணத்தில் இந்த சுதேச சமஸ்தானாதிபதிகளான ராஜாக்கள், தெய்வ அம்சம் பொருந்தியவர்களென்றும், விஷ்ணு அம்சமே உலகில் அரசனாய் அவதரிக்கின்றது என்றும், சொல்லப்படுவதோடு, ஒவ்வொரு ராஜாங்கமும் ஒவ்வொரு கடவுளுக்குச் சொந்தமானதென்றும், அக்கடவுள்களின் பிரதிநிதிகளாகவோ, தாசர்களாகவோ இருந்து இந்த ராஜ்யங்கள் அரசாளப்படுகின்றன என்றும் சொல்லிக்கொள்ளவும் படுகின்றன.

இந்தப்படியெல்லாம் ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்க்கும் சோம்பேறிக்கூட்டப் புரோகிதர்கள், கற்பித்து, பிறருக்கும் அந்தப்படி பிரசாரமும் செய்து, எப்படிப்பட்ட கொடுங்கோன்மை ஆட்சியிலும் தாங்கள் மாத்திரம் நோகாமல்—சரீரத்தால் எவ்விதப் பாடும் படாமல் சோம்பேறி வாழ்க்கையைநடத்திக்கொண்டு, அவ்வயோக்கிய அரசர்களுக்கு அடுத்தபடியில் இருந்து ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறார்கள்.

நமது தேசபக்தர்களுக்கோ, தேசிய வாதிகளுக்கோ, தேசியத் தலைவர்களுக்கோ, இவைகளை யெல்லாம் பற்றி, ஒரு சிறிதுகூடக் கவலையே கிடையாது. அவர்களுடைய கவலையெல்லாம் "அன்னியன், ஏன் நமது தேசத்தை ஆளுகிறான்? வைஸிராய்க்கு ஏன் இவ்வளவு சம்பளம்? இவ்வளவு அதிகாரமேன்?" என்கின்ற பல்லவியும் பேச்சும்தான் தெரியுமே ஒழிய, வேறு ஒன்றையும்பற்றிய விபரமும் தெரியாது, கவலையும் கிடையாது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தேசியப் பத்திரிகைகளோ பெரிதும் இம்மாதிரி ராஜாக்களிடம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு

அவர்களையும் அவர்களது நிர்வாகத்தையும் புகழ்ந்து எழுதுவதும், பணம் கொடுக்காதவனை வைவதும் தவிர வேறொரு கவலையுமில்லை.

மேற்கண்ட யோக்கியதை கொண்ட ராஜாக்கள் தங்கள் தங்கள் சமஸ்தானங்களைப் பாழாக்கி, அந்நாட்டு மக்களை மிருகங்களாகப் பாவித்து அக்கிரம, அநியாய ஆட்சிபுரிவது உலகம் அறிந்திருந்தும், போதாக் குறைக்கு இந்த "தர்ம ராஜாக்களை" பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆட்சியிலும் கொண்டு வந்து கலக்கி, அதுவும் எப்படி என்றால், அவர்களைப்பற்றியும், அவர்கள் தேசத்தைப் பற்றியும், அவர்கள் நிர்வாகத்தைப் பற்றியும் பேச நமக்கு எவ்வித அதிகார மில்லாமலும், நமது தேச ஆட்சியின் தலையில் அவர்கள் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்தும் படியான கொள்கை கொண்ட சமஷ்ட்டி (பிடரல்) ஆட்சியைக் காங்கிரசும், அதன் ஏகதலைவரான "மகாத்மா"க்களும் ஒப்புக் கொண்டு அதைப்பற்றி ஆக்ஷேபிப்பதில்லை என்கின்ற நிபந்தனையின் மீது வட்டமேஜை மகாநாட்டில் போய் கலந்து கொண்டார்கள் என்றால் தேசீயத்தின் அயோக்கியத்தனத்துக்கும், சூழ்ச்சிக்கும் வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும் என்பது நமக்கே தோன்ற வில்லை.

பழைய பழக்க வழக்கங்களையும், மதக் கொள்கைகளையும், வர்ணாச்சிரமத்தையும் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் வெள்ளைக்கார அரசர்கள் அசார்சமாய் இருந்து விடுவார்கள் என்கின்ற கருத்துக்கொண்டே காங்கிரஸ்காரர்கள் அம் மகாநாட்டுக்குச் சென்றார்கள் என்றும், நமது நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் இந்திய ஆட்சி

யில் கருப்பு சமஸ்தானதிபதிகளையும் கொண்டு வந்து கலக்கினதுமான காரியங்கள் செய்தார்கள் என்றும் இந்திய ஏழை மக்கள், தொழிலாளி மக்கள் ஆகியவர்களின் கிளர்ச்சிகள் வலுத்து விடுமேயானல் அதை அடக்க அதிகச் சிரமப்பட்டு நாம் ஏன் கெட்ட பேரை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கருதி, கருப்பு சமஸ்தானதிபதிகள்மூலமே அடக்கச் செய்யலாம் என்கின்ற சூழ்ச்சி மீதே பிரிட்டிஷாரும் இந்த தந்திரம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றுந்தான் நாம் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எப்படியிருந்த போதிலும் பிரிட்டிஷ் முதலாளித்தன்மை ஆட்சியும், அவர்களது ஏகாதிபத்திய ஆணவமும் ஒழிவதற்கு முன் இந்த இந்திய சமஸ்தான முதலாளித் தன்மை கொண்ட ஆட்சியும், அவர்களது பொருப்பற்ற கொடுங் கோன்மை—கூடா ஒழுக்க ஆட்சி முறையும் அழிந்து மறைந்து ஒழியவேண்டியது அவசரமும் அவசியமுமான காரியமாகும் என்பதே நமதபிப்பிராயம் அப்படி இருக்க இப்போது அவர்களையும் சமஸ்தானங்களையும் காப்பாற்ற புதிதாக, ஒரு சட்டம் செய்வது மிக மிகக்கொடுமையான காரியம் என்றே சொல்லுவதுடன் இச்சட்டம் அச் சமஸ்தானதிபதிகளை இன்னும் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள் என்று சொல்லி லைசென்சு— அனுமதிச்சீட்டு கொடுத்தது போலவும் ஆகிறது என்பதே நமதபிப்பிராயம்.

ஜமீன்களும்—குடிகளும்.

:0:

2-ம் அத்தியாயம்.

தோழர்களே! மொத்த விஸ்தீரணத்தில் மூன்றிலொருபாகத்துக்குமேல் ஜமீன் முறை ஆக்ஷியிலிருக்கும் இந்த சேலம்ஜில்லாவில் முதல் முதலாக இன்று இங்கு ஜமீன்தார் அல்லாதார் மகாநாடுஒன்று கூட்டப்பட்டதானது எனக்கு மிகுதியும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதாகும்.

நாம் உலகப் பொது ஜனங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளின் முக்யத்துவம் எல்லாம் இம்மாதிரியாகப் பல முதலாளித்துவத்தின் "அல்லாதார்கள்" மகாநாடுகள் கூட்டி அவர்களது ஆதிக்கங்களையும், தன்மைகளையும் ஒழிப்பதில்தான் பெரிதும் அடங்கியிருக்கின்றது. இன்னும் இது போலவே பல மகாநாடுகள் கூட்டவேண்டியதிருக்கிறது. சுயமரியாதை மகாநாடுகள் கூட்டப்படும் இடங்களில் இம்மாதிரி மகாநாடுகள் அடிக்கடி கூட்டப்படுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். உதாரணமாக லேவாதேவிக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, தொழிற்சாலைச் சொந்தக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, வீடுகளின் சொந்தக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, நிலச்சுவான்தார் அல்லாதார் மகாநாடு, மேல்ஜாதிக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு, பணக்காரர்கள் அல்லாதார் மகாநாடு என்பன போன்ற பல

இவ்வத்தியாயம் 19-8-33ல் சேலம்ஜில்லா ஜமீன்தாரல்லாதார் மகாநாட்டில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவாகும்.

மகாநாடுகள் கூட்டி இவர்களின் அக்கிரமங்களையும், கொடுமைகளையும், மோசங்களையும் பொதுஜனங்களுக்கு விளக்கிக் காட்டி அவைகளை ஒழிக்கச்செய்யவேண்டியது நமது கடமையாகும்.

உலகில் எந்த எந்த ஸ்தாபனங்களால், எந்த எந்த தன்மைகளால், எந்த எந்த வகுப்புக் கூட்டங்களால் மனித சமூகத்திற்கு இடஞ்சல்களும், சமத்துவத்திற்கும், முற்போக்குகளுக்கும் தடைகளும், சாந்திக்கும் சமாதானத்துக்கும் முட்டுக்கட்டைகளும் இருக்கின்றனவோ அவைகளெல்லாம் அழிந்தொழிந்து என்றும் தலைதூக்காமலும், இல்லாமலும் போகும்படி செய்ய வேண்டியதுதான் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முக்கிய லக்ஷியமாகும்.

மனித சமூகத்துக்கு உள்ள தரித்திரத்திற்குக் காரணம்செல்வவான்களேயாகும். செல்வவான்கள் இல்லாவிட்டால் தரித்திரவான்களே இருக்கமாட்டார்கள். மேல்வகுப்பார் இல்லாவிட்டால் கீழ்வகுப்பார் இருக்கவேமாட்டார்கள். ஆதலால்தான் இம்மாதிரி அல்லாதவர்கள் மகாநாடு கூட்ட வேண்டுமென்கின்றோம்.

இன்று— ஏன்? முதன் முதலாக ஜமீன்தார் அல்லாதார்மகாநாடு கூட்டினோமென்றால் இன்றைய உலகஆதிக்கம் அவர்கள் கையிலேயே இருந்துவருகின்றது. இதற்கு முன் இந்நாட்டு ஆதிக்கம் பார்ப்பனர்கள் கையிலேயே இருந்தது.

அதற்காகவே நமது இயக்கம் பல பார்ப்பனர் அல்லாதார் ஸ்தாபனங்களும், மகாநாடுகளும், வாலிபர் சங்க

ங்களும், புதிய முறையில் தோற்றுவித்தும், கூட்டுவித்தும் பார்ப்பனக் கொடுமைகளையும் மோசங்களையும் ஒருவாறு பாமர மக்களுக்கு விளக்குவதில் முனைந்து நின்று வேலை செய்ததின் பயனாய் ஒரு அளவுக்கு பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதில் வெற்றி பெற்றோம். ஆனால் அந்தப் பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒழிந்தது என்கின்ற சந்தோஷத்தை அடைவதற்குள் அதற்குப் பதிலாக அது போன்ற கொடுமையும் மோசமுமான ஜமீன்தார் ஆதிக்கம் தலை தூக்கித் தாண்டவமாட முனைந்து விட்டது. முன்பிருந்த கெடுதியும் தொல்லையுமே ஜமீன்தார் ஆதிக்கம் என்னும் பேரால் இருந்து வருகின்றன.

பார்ப்பனர்களைப் போலவே ஜமீன்தார்கள் பிறவியின் காரணமாகவே பரம்பரை உயர்வுள்ளவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளப் படுபவர்கள். பார்ப்பனர்களைப்போலவே ஜமீன்தார்கள் இன்றைய ஆட்சி முறைக்குத் தூண்கள் போலவும் இருந்து வருகின்றவர்களாவார்கள். பார்ப்பனர்களைப் போலவே ஜமீன்தார்கள் என்பவர்கள் உலகத்துக்கு வேண்டாதவர்களும், உலக மக்கள் கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவர்களுமாவார்கள்.

இந்த ஜமீன்தார்கள் எப்படி ஏற்பட்டார்கள்? எப்படியிருந்து வருகின்றார்கள்? இவர்களது செல்வமும், மேன்மையும் எதற்குப் பயன் படுகின்றன? என்பவைகளை யோசித்துப்பார்த்தால் இவர்கள் உலகுக்கு வேண்டாதவர்கள் என்பதும், இவர்களின் ஆக்ஷிமுறை ஒழிக்கப்பட வேண்டியவைகள் என்பதும் நன்றாய் விளங்கும்.

இன்றையத் தினம் சாதாரணமாய் ஜமீன்தார்கள் என்றால் என்ன? என்று பார்ப்போமானால் ஒரு விஸ்தீரணமுள்ள பிரதேசத்தை சொந்தமாக உடையவர்கள் என்றும், அந்த விஸ்தீரணத்திலுள்ள பூமிகளுக்கு உள்ள வரி (கிஸ்தி) இந்த ஜமீன்தார்களுக்கே சேர்ந்தது என்றும், அதில் ஏதோ ஒரு பாகம் சர்க்காருக்குச் செலுத்தி விட்டு, பாக்கியைத் தாங்களே அனுபவிப்பவர்கள் என்றும்தான் அர்த்தமாய் இருந்து வருகின்றது.

பொதுவாகப் பூமிகளுக்குக் கிஸ்தி—அதாவது நிலவரி கொடுப்பது என்பது எதற்காக வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றது என்றால், பயிரிடும் மக்களின் நன்மைக்கும் பத்திரத்திற்குமான காரியங்களைச் செய்யவே விளைவில் ஒரு பங்கு கொடுக்கப்படுவதாகும். அது போலவே சர்க்கார் வாங்கும் நில வரிகளுக்கும் மற்றப்படி பிற வரிகளுக்கும் சரியாகவோ, தப்பாகவோ ஒரு வரவு செலவுத்திட்டம் காட்டி அதன்படி படிப்பு, சுகாதாரம், நீதி, பத்திரம், போக்குவரவு சாதனம் முதலிய காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தி வருவதாய்ச் சொல்லியும், கணக்குக்காட்டியும் வருகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஜமீன்தார்களால் குடிகளிடமிருந்து வாங்கும் நில வரிக்கும், வாரத்துக்கும் இது போல் குடி ஜனங்களுக்கு என்ன பிரதிப்பிரயோஜனம் இருந்து வருகின்றது? என்பதை நாம் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். ஜமீன்தார்கள் தங்கள் வரும்படியில் சர்க்காருக்கு ஏதோ ஒரு சிறு பாகம் கொடுப்பதாய்ச் செல்லப் படுவதெல்லாம் குடிகளிடமிருந்து வரியை எப்படியாவது வசூலிப்பதற்கும், ஜமீன்தார்

கள் என்ன அக்கிரமம் செய்தாலும் குடிகளால் ஜமீன் தாரர்களுக்கு ஆபத்து இல்லாமல் இருப்பதற்கும் கூலியாகவே யொழிய மற்றப்படி ஜமீன்குடிகளுடைய நன்மைக்கு என்பதாக எண்ணங்கொண்டல்ல என்பதே எனதபிப்பிராயம். இந்த ஜமீன்தாரர்களுக்கு இந்தப் பதவி வந்ததற்குக் காரணம் எல்லாம், ஆதியில் அன்னிய சர்க்கார் இத்தேசத்துக்கு வந்த போது அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியம் செய்து கொடுத்தும், இங்குள்ள எதிர்ப்புகளை அடக்கி ஒடுக்க உதவி செய்ததுமான காட்டிக்கொடுத்த காரியங்களுக்குத்தான் 'சன்மானமாய்' (லஞ்சமாய்) கொடுக்கப் பட்டதேயொழிய வேறில்லை.

இப்படிப்பட்ட இந்த ஜமீன்தாரர்களின் யோக்கியதையை நான் உங்களுக்கு அதிகமாய்ச் சொல்லிக் காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்களுடைய அருங்குணங்களில் எல்லாம், குடிப்பதும், கூத்திமார்கள் வைப்பதும், பந்தயச்சூது ஆடுவதும் தலை சிறந்த குணங்களாகும். மேலும் இப்பொழுது சிறிது காலமாய்—அதாவது பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒடுங்க ஆரம்பித்த பின்பு, அரசியல் தேர்தல்களை பணத்தின் மூலம் வியாபார முறையில் நடத்தி வெற்றி பெற்று ஆதிக்கமடைந்து பெருமை அடைவதையும், பணம் சம்பாதிப்பதையும் மற்றொரு அருங்குணமாய் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மற்றப்படி இவர்களிடம் என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? இவர்களால் தேசத்துக்கோ, மனித சமூகத்துக்கோ, என்ன பயன்? என்று பார்த்தால் ஒன்றும்

இல்லையென்பது தெற்றென விளங்கும். இன்றைய ஜமீன் முறை நாளடைவில் எல்லாப் பூமியும் அவர்கள் கைக்கே போய்ச் சேரும்படியானதாகவும், எல்லா அதிகாரமும், பதவியும் அவர்கள் கைக்கே போய்ச்சேரும்படியான மாதிரியிலும்தான் இருந்து வருகின்றது.

ஏனெனில் வரி கொடுக்கத்தகாத பூமிகளுக்கு வரி கொடுத்து,செலவுக்கும் வரும்படி போதாமல் இருந்து வரும் குடியானவனுடைய பூமிகள் முழுவதும், பணக்காரர்களாயிருக்கின்ற ஜமீன்தார்களுக்குத் தான் நாளாவட்டத்தில் போய்ச்சேருகின்றதாய் இருக்கின்றன. இந்தக் காரணத்தால் தான் ஒவ்வொரு ஜமீன்தாரர்களுக்கும் லக்ஷக்கணக்கான ஏக்கர் பூமிகள் இருந்து வருகின்றன. இது போலவே தேர்தல்களிலும், அது எப்படிப்பட்ட தேர்தலாய் இருந்தாலும், ஜமீன்தாரர்கள் தாராளமாய் 40,000, 50,000, ஒரு லட்சம், இரண்டு லட்சம், என்கின்ற கணக்கில் ரூபாய்களை வாரி இறைத்து எலக்ஷன்களில் வெற்றி பெற்றும், மற்றும் வேறு இடங்களில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு 1,000, 5,000 என்கின்ற கணக்கில் ரூபாய்களை கொடுத்து,அவர்களைத்தங்கள் அடிமையாக்கியும், சகல பதவிகளையும், அதிகாரங்களையும் சுவாதீனப் படுத்திக் கொள்ளவும் முடிகின்றன. இந்த மாதிரி விலை கொடுத்து தங்களின் செல்வத்தின் பயனும் செல்வாக்கின் பயனும் பெற்ற பதவியும் அதிகாரமும் ஆதிக்கமும் எந்த வழியில் உபயோகப் படுத்தினாலும் கேள்வி கேள்ப்பாடு இல்லாமல் செலாவணியாகி வருகின்றதைப் பார்க்கின்றோம்.

ஜமீன்தாரர்களின் நடவடிக்கைகளை நாம சொல்லித்தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இன்று யாரும் இல்லை என்றே நினைக்கின்றோம். சில ஜமீன் தாரர்கள் அவர்கள் எல்லைக்குள்பட்ட விஸ்தீரணத்தில் எந்தப் பெண் ருதுவானாலும் அவர்களேதான் முதலில் சாந்தி முகூர்த்தம் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற (எழுதாத) சட்டம் அமுலில் இருந்து வருவதும் எமக்குத் தெரியும். இதில் ஒன்றும் அதிசயம் இருப்பதாக யாரும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. இந்தச்சட்டம் சில மதகுருக்கள்மாருக்கும் இருந்து வருவது எமக்குத் தெரியும். இது தவிர தனது குடி ஜனங்களிடம் இருக்கும் நல்ல பெண், நல்லமாடு, குதிரை முதலியவைகள் ஜமீன்தாரர்களுக்கே சொந்தமானது என்கின்ற முறையும் சில இடங்களில் இருந்து வருவது எமக்குத் தெரியும்.

மற்றும் பல ஜமீன்தாரர்கள் சுகவாசமும், வெளிநாடு சுற்றுப்பிரயாணமும் 100, 200—கணக்கான மனைவிகளும், வைப்பாட்டிகளும், ஆயிரம் இரண்டாயிரக்கணக்கான தாசிகள், விபசாரிகள் ஆகியவர்கள் சம்மந்தமும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதுடன் 40, 50, 100, 200 குதிரைகளும் 10, 20, 30 மோட்டார்கார்களும், 10, 20 அய்யர்கள் என்று பெயர் வழங்கும் மாமாக்களையும் உடையவர்களாக இருந்து கொண்டு நெல், மரத்தில் காய்க்கின்றதா? கொடியில் காய்க்கின்றதா? செடியில் காய்க்கின்றதா? என்றுகூட தெரியாதவர்களும், வேஷ்டிகள் செடியில் காய்க்கின்றதா? அல்லது தரியில் நெய்யப்படுகின்றதா? என்று தெரியாதவர்களும் ஏராளமாய் இருககிறார்கள். இவர்கள்

வாழ்க்கை நிலையை அவர்களது பள்ளிக்கூட வாழ்வில் இருந்தே கவனித்தால் பெரும்பாலும் ஒவ்வொருவர்களுடைய யோக்கியதையும் விளங்கும். சாதாரணமாக சென்னைமாகாணத்தை எடுத்துக் கொண்டோமேயானல் வருஷமொன்றுக்கு ஜமீன்தாரர்களுக்கு குடிகளிடமிருந்து சுமார் இரண்டரைக்கோடி ரூபாய் வரையில் கிஸ்தி (நிலவரி) கிடைக்கின்றன. இதில் அரைக்கோடி ரூபாய் மாத்திரமே இவர்கள் சர்க்காருக்குச் செலுத்திவிட்டு பாக்கி இரண்டுகோடி ரூபாய்களை இந்த ஜமீன்தார்களே அனுபவித்து வருகிறார்கள். இந்த இரண்டு கோடி ரூபாயில் 100க்கு 90 பாகம் ரூபாய்கள் நான் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள வழியிலேயே பாழாக்குகின்றார்கள்.

இந்த நிலவரியானது சென்னை அரசாங்கத்தாருக்கு மாகாணம் பூராவிலும் கிடைக்கும் நிலவரிக்கு 3-ல் ஒரு பங்குக்கு மேலானதென்றே சொல்லுவேன். இப்படிப்பட்ட விளைவின் பயனாய் உண்டான செல்வம்-அதுவும் எத்தனை ஏழைக்குடியானவர்கள், விவசாயக் கூலிக்காரர்கள் ஆகியவர்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் சகிதம் தங்கள். சரீரங்களை தினம் 8-மணி முதல் 15-மணி வரையில் வியர்வை பிழிய சொட்டு சொட்டாய் சேர்த்த ரத்தத்திற்கு சமானமான செல்வத்தை, ஒரு கஷ்டமும், ஒரு விபரமும் அறியாதவர்களும், ஒரு பொருப்பும் இல்லாதவர்களுமான ஜமீன்தாரர்கள் சர்க்காரில் லைசென்சு பெற்ற கொள்ளைக் கூட்டத்தார்கள் போல் இருந்து கொண்டு மக்கள் பதரப்பதர வயிறு, வாய் எரிய எரிய, கைப்பற்றி பாழாக்குவதென்றால்

இப்படிப்பட்ட ஒரு கூட்டம் உலகில் இருக்கவேண்டுமா? என்றும், இவர்களின் தன்மையையும், ஆதிக்கத்தையும் இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஜனசமூகம் சுயமரியாதையை உணர்ந்த— ஜனசமூகமா? என்பதைப் பற்றியும் யோசித்துப் பார்க்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

சாதாரணமாக ஜமீன் என்கின்ற மேற்கண்ட தன்மை, நாட்டில் அடியோடு இல்லாமல் இந்த லாபங்களையும்-அதாவது இந்த 2 கோடி ரூபாய்களையும் சர்க்காரே நேராய் அடைவதாய் இருந்தால் அதனால் மக்களுக்கு எவ்வளவு பயன் ஏற்படுத்தலாம் என்பதையும் யோசிக்க வேண்டுகிறேன்.

ஆதலால் மேல்ஜாதி, கீழ்ஜாதி முறை கூடாதென்றும், குருக்கள் முறை கூடாதென்றும் எப்படி நாம் பல துறைகளில் வேலை செய்கின்றோமோ அதுபோலவேதான் ஜமீன்தாரர்கள், குடிகள் என்கின்ற தன்மையும், முறையும் இருக்கக் கூடாதென்று வேலை செய்ய நாம் கட்டுப்பட்டவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்ற இச்சிறு வார்த்தைகளோடு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் பிரேரேபிக்கிறேன் என்று பேசினார்.

(நமது சென்னை மாகாணத்திலுள்ள சில முக்கிய ஜமீன்களும் அவற்றால் ஜமீன்தார்களுக்குக் கிடைக்கும் வரும்படி இதன் கீழே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது ஆராய்ந்து பார்க்க.)

ஜமீன்தார்களுக்கு வரி வசூலில் கிடைக்கும் ஊதியம்.

ஜமீன்கள் பேயர்.	ஜமீன்கள் குடிகளிடமிருநது வசூலிக்கும் ஹூல் மோத்தவரி ரூ.	ஜமீன்கள் அரசாங்கத்திற்கு செலுத்தும் ஹூல் வரி ரூ.
பர்லாக்கிமிடி	498400	79787
விஜயநகரம்	2016269	494816
பொப்பிலி (முதல்மந்திரி)	621313	83453
ஜெயபூர்	1202018	15988
பித்தாபுரம்	597930	262782
தேவகோட்டா	281170	79495
வெங்கடகிரி	1168353	36873
கார்வெட்நகர்	571110	173842
காலாஹாஸ்தி	582550	172982
சிவகெங்கை	676937	253451
ராமனாதபுரம்	1169705	292627
எட்டியாபுரம்	296256	77985
மற்ற ஜெமீன்கள்	12630585	2636005
மொத்தம் ரூ.	2,23,12,598	49,91,947

சர்க்கார் வரி போக ஜமீன்தார்கள் வருஷா வருஷம் தங்கள் சொந்தத்தில் அனுபவிக்கும் தொகை ரூபாய் 1,73,20,641.

சுதேசி வர்த்தகம்.

———:0:———

3-ம் அத்தியாயம்.

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!!

இன்று இந்த ஆண்டுவிழாவில் நானும் ஏதோ சில வார்த்தைகள் பேசவேண்டுமென்பதாகத்தலைவர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். நேரம் அதிகமாய் விட்டது. நான் பேச வேண்டியிருக்குமென்று கருதவே இல்லை. அதோடு என்ன பேசுவது என்பதும் இன்னமும் முடிவு செய்யவில்லை. ஆனபோதிலும் ஒரு 10 நிமிஷம் "சுதேசி வர்த்தகம்" என்கின்ற தலைப்பைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். ஏனெனில் இன்று சுதேசிவர்த்தக ஆண்டு விழாவாதலால் அதையே தலைமையாய் வைத்துப் பேசுகிறேன்.

தோழர்களே! சுதேசி வர்த்தகம் என்பதில் இரண்டு வார்த்தைகள் இருக்கிறது. அதாவது ஒன்று சுதேசி, மற்றொன்று வர்த்தகம்.

சுதேசியம்.

இதில் முதலில் சுதேசியம் என்பதைப்பற்றி பேசுகிறேன். சுதேசியம் என்பது ஒரு அருத்தமற்றதும், சுயநலம் நிரப்பிய சூழ்ச்சியால் கற்பிக்கப் பட்டதுமான வார்த்தை என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஏனெனில்

இவ்வத்தியாயம் ஈரோடு சுதேசி வர்த்தக சங்கத்தில் சர். R. K. ஷண்முகம் K. C. I. E. அவர்கள் தலைமையின் கீழ் 28—4—33ல் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவாகும்.

தேசியம் என்பதையே புரட்டு என்று வெகு நாளாக நான் சொல்லி வந்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும். தேசியம், தேசாபிமானம் என்பவைகளைப் பற்றி பல அறிஞர்கள் மிகக்கண்டித்தும், இழித்துக் கூறியும் எழுதி இருக்கின்றார்கள். தேசாபிமானம் என்பது ஒரு மனிதனுக்கு அவன் பிழைக்கும் மார்க்கத்துக்கு கடைசியான அயோக்கிய மார்க்கம் என்று ஒரு அறிஞர் கூறி இருக்கிறார். இப்படி இன்னும், பலரும் கூறி இருக்கிறார்கள். இப்படி பலர் பலவிதமாகக்கூறி இருந்தாலும் என் அனுபவத்தில் இந்த அபிப்பிராயங்கள் பிரத்தியட்ச ருஜுக்களால் பலப்பட்டு வருகிறதை பார்க்கிறேன்.

நிற்க, சுதேசியம் என்பதற்கு எல்லை எது? என்பதை முதலில் யோசித்துப் பாருங்கள். பரந்த உலகில் பலகோடி மக்களின் வாழ்க்கை சம்மந்தப்பட்ட விஷயங்களில் நாம் எந்த அளவுக்கு-என்ன வித்தியாசத்தின் மீது தேசங்களை பிரிப்பது என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள். இந்தியாவை மாத்திரம் ஒரு தனி தேசம் என்று எந்தக்கணக்கின் மீது பிரித்துக்கொள்ளுவது? இந்தியாவும் ஒரு காலத்தில் 56 தேசங்கள் சேர்ந்ததாக இருந்து, ஒரு தேசத்திற்கும், மற்ற தேசத்திற்கும் சண்டையும், வேற்றுமையும் இருந்துதான் வந்திருக்கிறது. பூகோள அளவுப்படி நமது சென்னை மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாருங்கள். தமிழ் நாடு, ஆந்திரதேசம், கேரள நாடு, கர்னாடக தேசம் என 4 பெரிய பிரிவுகளாகவும், பாஷைகளாகவும் பல வேறு பட்ட ஆச்சார அனுஷ்டானங்களையும் வேறு

பட்ட நடை உடை பாவனைகளையும் கொண்டிருப்ப தோடு ஒருவர்க்கொருவர் வேற்றுமை உணர்ச்சி கொண்டே இருக்கிறோம். அன்றியும் அவரவர்களுக்கு தங்கள் தங்கள் நாட்டின் அபிமானமே இருந்து வரு கின்றது. மதத்திலும் இந்தியாவானது பல மதங்களை யும், பல உள் மதப்பிரிவுகளையும் கொண்டதாகவே இருந்து வருகிறது. பாஷாபிமானத்தின் மூலம் ஒன் றுக்கொன்று மாறுபட்ட உணர்ச்சியும், மதாபிமான த்தின் மூலம் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட உணர்ச்சி யும் வெளிப்படையாய் தாண்டவமாடுவதை யாராவது இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா?. இந்த நிலையில் தேசீயம் என்பதில் என்ன உண்மை இருக்கிறது?. ஆனால் இது சமயம் இங்கு பேசப்படும். சுதேசியம் என்பது வர்த்தகத் துறையைப் பொருத்ததாகவே இரு க்கிறது. ஆதலால் வர்த்தக சுதேசியத்தைப் பற்றியே பேசுவோம்.

வெறும் சுதேசியத்தை ஆதாரமாய் வைத்து நடத் தப்படும் வியாபாரத்தில் பொது ஜனங்களுக்கு என்ன லாபம் ஏற்படக்கூடும்?. தேசீயத்தை ஆதாரமாய் வைத்து நடத்தும் வியாபாரமும், தேசீயத்தை ஆதா ரமாய் வைத்து நடத்தும் அரசியலும், நாட்டுக்கு எவ் விதப் பயனும், முன்னேற்றமும் அளிக்கத் தக்கதாய் இருக்கமுடியாது. அதில் ஈடுபட்ட சிலருக்கு தனிப்பட்ட சுயநலம் உண்டாகலாம். ஆனால் அதில் சிறிதும் நாணை யம் கூட இருக்க முடியாது.

உதாரணமாக, சுதேசியக் கூப்பாடு போட்டு, வெகு பணம் செலவு செய்து, சுதேசியப் பிரசாரம் செய்து.

பதினயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு தேசீய வெறியை உண்டாக்கிய இன்னட்டில், உத்தியோகம், பத்திரிகை முதலியவைகள் எல்லாம் "தேசீயத்தையே" பிரசாரம் செய்து வந்தும், நமது நாடு இன்று எல்லாத் துறையிலும் மதம், ஜாதி, வகுப்பு, அரசியல், தொழில், கல்வி, கலை, ஞானம், நாகரிகம் முதலிய எல்லாக்காரியங்களும் "பரதேசத்தில்" மூழ்கிக் கிடக்கின்றது என்பதை நான் சொல்லாமலே அறிவீர்கள். இதற்கென்ன காரணம் பரதேசத்தின் ஆதிக்கம் என்ரே, வலிமை என்ரே சொல்லி விட்டால் போதுமா?.

பரதேசம் ஒன்று இருக்கிறது என்று தெரியாத காலத்திலும், பரதேச விஷயங்கள் நமக்கு எட்டுவதற்கு மார்க்கமில்லாதிருந்த காலத்திலும், எல்லாம் சுதேசமாகத்தான் இருந்திருக்கும். அப்படி இருந்த இந்த நாடு இன்று ஏன் பரதேசீயத்தால் கவரப்பட்டுக் கிடக்கிறது? சுதேசியம் என்கின்ற அபிமானத்தை மாத்திரம் கட்டி அழுதோமே அல்லாமல் பரதேசீயம் வந்து புகாமல் இருக்கத் தகுந்த மாதிரி நடந்து கொள்ள நமக்கு யோக்கியதையில்லாமல் போய் விட்டது. நமது சுதேசியமானது, நமது முற்போக்கையும் அறிவுவிர்த்தியையும் புதுமையையும் தடைப்படுத்தி அவைகளுக்கு புதிய குண விசேஷங்களும் உயர்வும் உண்டாக மார்க்கமில்லாமல் செய்து விட்டது.

இன்றும் கூட மேற் காட்டிய எல்லாத்துறைகளிலும் சுதேசியத்தை விட பரதேசீயம் பெரும்பாலான மக்களால் மதிக்கப் படுகின்றது. ஆனல் தனிப்பட்ட

கூட்டத்தார்களின்—தனிநபர்களின் நன்மைக்கே சுதேசியம் பெரிதும் பேசப்படுகின்றது.

''செட்டி முடுக்கா, சரக்கு முடுக்கா? என்பது பழமையானதும், அர்த்த புஷ்டியுமுடையதுமான ஒரு பழமொழி.

சரக்கு முடுக்காய் இருக்குமானால் சுதேசியம் பேச வேண்டியதேயில்லை. சரக்கைப் பழைய நிலையிலேயே வைத்துக் கொண்டு சுதேசியம் பேசுவது செட்டி முடுக்கில் காரியம் சாதித்துக்கொள்ள நினைப்பதையே ஒக்கும். அது போலவேதான் ஒவ்வொரு துறையிலும் மதம், கல்வி, அரசியல், கலைஞானம், வியாபாரம் தொழில் ஆகிய ஒவ்வொரு துறையிலும் நாம் சரக்கை முடுக்காக்க உயர்வாக்க வேண்டும்.

நல்ல வஸ்துக்களை, நல்ல கொள்கையை நயமான வழியில் பயன்படும்படி செய்ய வேண்டும். அப்போது பரதேசியம் தானாகப் பறந்தோடி விடும். அதில் கவலையில்லாமல் இருந்தால் ஒரு நாளும் சுதேசியம் வெற்றி பெறாது.

இது தவிர, சுதேசியத்தில் மற்றொரு சூட்சி என்னவென்றால், சுதேசியத்திற்கு யந்திரம் கூடாதாம்! இது எவ்வளவு பித்தலாட்டமான யோசனை. இன்று உலகில் மக்கள் யாராவது எந்தத் துறையிலாவது யந்திரத்தை உபயோகிக்காமல் இருக்கிறார்களா? யந்திரம் என்றால் என்ன அருத்தம்? அறிவு பிரயோகம் அல்லது (Progressive) முற்போக்கு என்று தானே பொருள் அறிவுப் பிரயோகமும், முன்னேற்றமும்

வேண்டாம் என்று எந்த மனிதனாவது சொல்ல முடியுமா? தவிரவும் யந்திரப் பயன் என்ன என்று பாருங்கள். யந்திரமானது மனிதனுடைய சரீரக் கஷ்டத்தை—நேரக்கேட்டைக் குறைக்கிறது என்பதில்லாமல் அது வேறு என்ன கெடுதி செய்கின்றது. யந்திரத்தின் பயனை மக்கள் அடைய வொட்டாமல் எவனோ ஒரு அயோக்கியன் (முதலாளி) கொள்ளையடிக்கிறான் என்றால் அதற்கு யந்திரத்தை ஒழிப்பதா? அல்லது அந்த முதலாளியை ஒழிப்பதா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

அன்றியும் இன்று யந்திரத்தை பகிஷ்காரம் செய்து அதற்கு பதிலாகஎன்று உபயோகிக்கப்படும் கைராட்டினம் யந்திரமா அல்லவா? ஒரு கை ராட்டினத்தில் ஒரு மனிதன் ஒரு நாளைக்கு 1500 கஜம் நூல் நூற்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த 1500 கெஜ நூலையும் ராட்டினத்தை உடைத்து அடுப்பு எரித்துவிட்டு வெறுங் கையால் நூற்பதாய் இருந்தால் ஒரு ஆள் தினம் ஒன்றுக்கு 15 கெஜம் நூல்தான் நூற்க முடியும். அப்படியானால் ராட்டினமூலம் ஒரு நாளில் ஒரு ஆளால் நூற்கப்படும் 1500 கெஜ நூலை அதில்லாமல் 100 ஆளைக் கொண்டு வேலை செய்யச் செய்யலாம் அல்லவா? இந்தக் கைராட்டினம் 100 பேருடைய வேலையைக் கெடுத்து விடுகிறதல்லவா? ஆதலால் ராட்டினத்தையும் அடுப்பெரித்துவிட்டு ஏன் கையினாலேயே நூற்கச் சொல்லக் கூடாது என்று யோசித்துப்பாருங்கள்.

யந்திரத்திற்கும், கைத்தொழிலுக்கும் வியாக்கியானம் சொல்ல காந்தி ஒருவர்தான் பாஷியக்காரரா என்று

கேட்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட காந்தியாரே புதிய முறையில் ராட்டின யந்திரம் கண்டுபிடிக்க ஒருலட்ச ரூபாய் பரிசு கொடுப்பதாக அறிக்கை இட்டு இருக்கிறாரே. அதற்கு பெயர் யந்திரம் அல்லவா?

தோழர்களே! இந்த மாதிரி சுதேசிய மெல்லாம் முதலாளிகள்,-ஆமதாபாத் முதலாளிகள் பிழைக்கச் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறில்லை.

வியாபாரம்.

இது சமயத்தில் வியாபாரம் என்பதைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் பேசுகிறேன்.

வியாபாரம் என்பது பொதுஜனங்களுடைய நன்மைக்காக பொதுஜன சௌகரியத்துக்காக ஏற்பட்டது. அதாவது ஒரு குடும்பத்தார் அக்குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் ஆளுக்கொரு தொழிலை சமமாக எடுத்து உழைத்து சமமாக பயன் அடைவது என்கின்ற தத்துவத்தில் ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

ஆனால் நாம் எப்படி வியாபாரத் தொழிலை நடத்துகின்றோம். பயிரிடுகின்றவன் கஷ்டம் எவ்வளவு? அதைப் பண்டமாக்கி, வஸ்துக்களாக்சி வைக்கிற தொழிலாளியினுடைய கஷ்டம் எவ்வளவு? அதை மக்களுக்கு சுலபத்தில் கிடைக்கும்படி கொண்டுவந்து சேர்க்கும் கூலியாளுடைய கஷ்டம் எவ்வளவு? இப்படி யெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு சாமான்களை கடையில் கொண்டுவந்து சேர்த்த பின்பு விலை சொல்லி எடுத்துக்கொடுக்கச் செய்தும் பணத்தை வாங்கிப் பெட்டியில் போடச் சொல்லி லாபத்தை அனுபவிக்கும் வியாபாரியுடைய கஷ்

டம் எவ்வளவு? முற்கூறியவைகளில் 100-ல் ஒரு பங்கு கஷ்டமாவது இந்த வியாபாரிகளுக்கு உண்டா? என்று பாருங்கள், ஆனால் ஊதியம் அடைவதில் மேற் கண்ட முதல் மூன்று பாட்டாளிகளைவிட 100 பங்கு அதிகமான ஊதியத்தை பாடில்லாதவன் வியாபாரி என் கின்ற முறையில் அடைகிறான். 10 வருஷத்தில் ஒரு வியா பாரி லட்சாதிபதி ஆகிவிடுகிறான். இதனால் அவன் வீடு வாசல் அனுபவங்கள் எப்படி உயர்ந்துவிடுகிறது என்று பாருங்கள். காரணம் என்ன? வியாபாரம் என்கின்ற தொ ழில் எவ்வளவு கொடுமையான தொழில்? அதாவது திரு டன் மற்றவர்களின் பணத்தை அபகரிப்பதுபோல் வியாப ாரியும் மற்றொருவழியில் ஜனங்களை வஞ்சித்துப் பணம் சம்பாதிக்கிறான் என்பதேயாகும். ஆதலால் தான் இன் றைய வியாபார நிலை அழிக்கப்படவேண்டியதொன்று என்கிறோம்.

வியாபாரத்தில் நாம் உண்மையான சுதேசியத்தை விரும்பி அது இந்த நாட்டு மக்களுக்கு பயன்படத்தக்க வழியில் சுதேசிய மாக்கவேண்டும் என்று இருந்தோமே யானால் கடைசியாக இன்றய வியாபார முறையை அழித் து முன்காலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் பண்ட மாற்ற முறையைப் புதுப்பிக்க வேண்டும் அல்லது லாபத்தைக் குறைத்து நிர்ணயிக்க வேண்டும். அப்போது தான் வியாபாரம் ஒரு யோக்கியமான சமாதானமான தொழிலாகும். அன்றியும் மக்கள் வஞ்சிக்கப்படாமல் தங்கள் கஷ்டத்தை மற்றொருவர்கள் ஏமாற்றியடையாமல் இருக்கச் செய்வதற்கும் அனுகூலமாக இருக்கும்.

அதல்லாமல் சுதேசியம் பேசுவதும், வியாபார விருத்தி முன்னேற்றம் பேசுவதும் ஏழைகளை-பாடுபடு

கின்றவர்களை இன்னும் அதிகமாக எப்படி வஞ்கிப்பது என்பதேயாகும் என்பதோடு இப்போதைய வியாபார முறைக்கு வேறு சரியான வெள்ளையான பெயர் கொடுக்க வேண்டுமானால் பகல் கொள்ளை என்ற வார்த்தை தான் உபயோகிக்க வேண்டும். திருட்டு என்பதற்கு என்ன அருத்தம்? ஒருவனுடைய பொருளை மற்றவன் எடுப்பது. தன்னுடையது அல்லாததைத் தான் எடுப்பது என்பது திருட்டு. அதுபோலவே ஒருவனுடைய உழைப்பை மற்றவன் அனுபவிப்பது திருட்டா அல்லவா? பொருள்களை உற்பத்திசெய்பவனுக்கும் அவைகளை வாங்கி அனுபவிப்பவனுக்கும் மத்தியில் மத்தியஸ்தர்கள் அல்லது நடுமனிதர் எதற்கு? இந்த முறையே அக்கிரமமல்லவா? இன்று உலகில் உள்ள செல்வவான்கள் எல்லாம் நடு மனிதர்களே அலல்ாமல் வேறு யாராகவாவது இருக்கிறார்களா? யோசித்துப் பாருங்கள். ஆதலால் வியாபாரம் ஜன சமூக நன்மைக்கு ஏற்றதாய் இருக்கவேண்டுமானால் தரகர்-நடு மனிதர் மிடில் மேன் (middle-man) தன்மை ஒழிய வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் வியாபார விருத்தியைப் பேசுவது-திருட்டுத் தொழிலை எப்படி விருத்தி செய்வது, எப்படி சாமர்த்தியமாய் திருட மார்க்கம் கண்டுபிடிப்பது என்று யோசிப்பதையேயொக்கும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

நமது லக்ஷியம்.

4-ம் அத்தியாயம்.

தலைவர் அவர்களே! தோழர்களே!!

இன்று இந்த மகாநாட்டுக்கு வந்த எனக்கு இங்குள்ள பல சங்கங்களால் வரவேற்பு பத்திரங்கள் வாசித்துக் கொடுக்கப்பட்டதற்கு பதில் சொல்லுவேன் என்று தலைவர் சொன்னார். வரவேற்புப் பத்திரங்களை ஒரு சடங்காகவே கருதி வருகிறேன். அவை புராணக் கற்பனைகள் போல் இருக்கின்றனவே ஒழிய அவற்றில் உண்மைகள் மிக அருமையாக இருக்கின்றன. அதில் கூறும் ஒருசில உண்மை விஷயங்களினுடைய பாராட்டுதலும் எனக்குச் சேர வேண்டியதில்லை. அவைகவ் எல்லாம் எனக்குத் துணையாய் இருந்து என்னுடன் ஒத்துழைத்து எனக்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் ஊட்டிவந்த வாலிபர்களுககே சேர வேண்டியதாகும். ஆதலால் அப்புகழ்ச்சிகளை அவர்களுக்கே சமர்ப்பித்து விடுகிறேன்.

தோழர்களே! இம்மகாநாட்டுக்குத் தலைமைவகித்த தலைவர் தோழர் கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம் பி. எ., பி. எல்., அவர்கள் தான் ஒரு சின்னப்பையன் என்றும் தன்னை தலைமைப் பதவியில் உட்காரவைத்து நான் வேடிக்கை செய்கிறேனென்றும் சொன்னார். இந்த இயக்கம்

இவ்வத்தியாயம் திருப்பத்தூரில் நடந்த வடஆற்காடு ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாட்டில் —5—33-ல் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவாகும்.

இன்று ஏதாவது ஒரு அளவுக்காவது மதிக்கத் தகுந்த முறையில் பயன்பட்டு வருகின்றது என்று சொல்லப்படுமானல் அதற்கு காரணம் இத்தமாதிரி "சின்னப்பையன்களே" காரணமாகும். இப்படிப்பட்ட "சின்னப்பையன்கள்" இந்த இயக்கத்தில் இருப்பதினுலேயேதான் எனக்கு ஒருபுரம் வயது வளர்ந்தாலும் வாலிபமும் கூடவே வளர்ந்து வருகிறது. எனது சவகாசம் முழுவதும் சின்னப் பையன்களிடமே இருப்பதினல்தான் சின்னப் பையன் தன்மை எனக்கு இன்னமும் இருந்தும் வளர்ந்தும் வருகிறது. என் ஆசை யெல்லாம் எப்போதும் சின்னப் பையன்கள் மாதிரியே இருக்கவேண்டுமென்பதோடு பெரிய மனிதர்கள் மாதிரி ஆகக்கூடாது என்பதுமாகும்.

இத்தகைய தலைவர்கள் நமது இயக்கத்தில் கலந்திருப்பது இயக்கத்திற்கு ஒரு அளவிட முடியாத ஆதரவாகும் என்பதைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆனல் இத்தலைவருக்கு வேண்டுமானல் பெருத்த நஷ்டம் ஏற்படலாம். ஏனெனில் அவருக்குள்ள ஊக்கமும், உற்சாகமும், அறிவும், வேறு கட்சிகளில் பயன்படுத்தப்படுமானல் அது அவருக்கு ஒரு பெருத்த பதவியையும், செல்வத்தையும் புகழையும், அழிக்கும். ஆதலால் அது அவருக்கு நஷ்டமாகலாம். ஆனல் பெரும் பெரும் பதவிகளையும், செல்வம் . சேர்க்கும் முறைகளையும் இன்னமும் நாம் நிலைக்கவைக்கப் போவததானல் தான் அவருக்கு நஷ்டமாகும். எனக்கு இருக்கும் நம்பிக்கைப்படி பார்த்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் பெரும் பதவிகள் என்பவைகளும், செல்வம் சேர்க்கும் முறைகள் என்பவைகளும் ஒழிந்துவிடுமென்றே கருதுகிறேன்.

நமது இயக்கம்.

நமது இயக்கம் இப்போது ஏதோ ஒரு புதிய துறையில் இறங்கி விட்டதாக வரவேற்புத் தலைவர் வார்த்தைகளிலிருந்தும், மகாநாட்டுத்தலைவர் வார்த்தையில் இருந்தும் ஊகிக்க இடம்கொடுத்தது. இந்த அபிப்பிராயம் நம் இயக்கத்திற்கு தூண்கள் போல இருந்து ஆதரவளித்துவந்த—உதவிபுரிந்து வந்த இன்னும் பல அறிஞர்கள் உள்ளத்திலும் தோன்றி இருப்பதாக அறிகிறேன். அவ்வளவோடு மாத்திரமல்ல இக்கருத்தின்மீது இயக்கத்துக்கு சிலருடைய பராமுகமும் ஏற்பட்டு வருகிறதையும் உணருகிறேன்.

காரணம் என்னவென்றால் சுயமரியாதை இயக்கம் இதுவரை சமூக முன்னேற்ற இயக்கமாக இருந்தது மாறி இப்போது பொருளாதாரத்திலும், அரசியலிலும் பிறவேசித்துவிட்டதாகவும் இதனால் இயக்கம் ஆதரவற்று அரசாங்க அடக்குமுறைக்கு ஆளாக்கி நசித்துப்போகுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தாங்கள் அரசாங்க ஆக்கினைக்கு தயாராயில்லை என்றும் ஆதலால் இதில் கலந்துகொள்ள முடியாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இக்கூட்டத்தார் எல்லோருக்குள்ளும் மகிழ்ச்சியடையத்தக்க ஒருவிஷயமிருக்கிறது. அதென்னவென்றால் அரசாங்க அடக்கு முறைக்கு ஆளாக முடியாது என்கின்ற காரணம் மாத்திரமே அல்லாமல், இக்கொள்கை விஷயத்தில் ஆட்சேபனையிருப்பதாகக் காணப்படவில்லை என்பதேயாகும். இது எப்படியிருந்தபோதிலும் விஷயத்தை சற்று கவனித்துப்பார்ப்போம்.

சமூக முன்னேற்றம்.

சமூக முன்னேற்றமென்றால் என்ன? எந்த சமூக முன்னேற்றம்? என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும் மனித சமூக முன்னேற்றம் என்பது மனிதர்கள் குளிப்பது, மதக்குறி இடுவது, புராணங்கள் படிப்பது, கோவில்களுக்கு யாத்திரை உற்சவம் செய்வது முதலாகிய இவைகள் தானா? அல்லது ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிப்பது, சத்திரம் சாவடி கட்டுவது, பள்ளிக்கூடம் வைப்பது முதலியவைகள் தானா? இந்த மாதிரியான சமூக முன்னேற்றம் பல ஆயிர வருஷகாலமாக நடந்துவந்திருப்பதை சரித்திர வாயிலாக அறிகிறோம். இதற்காக ஆயிரக்கணக்கான மகாத்மாக்களும், முனிவர்ளும், ரிஷிகளும், கடவுள் தூதர்களும் அவதாரங்களும், கடவுள் அம்சங்களும், தோன்றி ஞானோபதேசம் செய்து வண்டி வண்டியான ஆதாரங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதும் அவைகள் கடவுள்கள் பேரால் வெளியானவை என்று சொல்லி அதில்கண்டபடி கட்டுப்பாடுகள் செய்து வைத்திருப்பதும் நாம் பார்க்கிறோம். இவற்றிற்காக உலகத்தையும், உலக மக்களையும் தேசமென்றும் மதம் என்றும், ஜாதி என்றும், வகுப்பு என்றும் பிரித்து இவற்றின் பேரால் பல ஸ்தாபனங்களையும் ஏற்படுத்தி 10 லட்சக்கணக்கான மக்கள் மதாச்சாரியார், உபதேசியார், மடாதிபதிகள் முதலிய பெயர்களால் வாழ்ந்து வருவதையும் பார்க்கின்றோம். இவ்வளவெல்லாம் இருந்தும் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கு என்ன பலன் ஏற்பட்டது? என்று சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

சுமார் 2000, 3000 வருஷத்திற்கு முந்திய மக்கள் சமூக நிலையை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் இன்று

என்ன மாறுதல், என்ன முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? அந்தக்காலத்தில் இருந்த கொடுமை, ஏழ்மை, உழைப்புக் கஷ்டம், மனக்கவலை, அடிமைத்தனம் முதலிய எல்லாம் இன்றும் இருந்துதான் வருகின்றது. ராமர் காலத்தில், அரிச்சந்திரன் காலத்தில் இருந்து வந்த மேல் ஜாதி கீழ் ஜாதி, பெண்ணடிமை, பிரபு—கூலிக்காரன், பிராமணன்—சண்டாளன் அடிமை எஜமான் முதலிய கொடுமைகள் இன்றும் இருந்துதான் வருகின்றன. பெண்களுக்கு உரை போட்டு தம்பூர் போலும், தலையணை போலும் வைத்திருக்கும் கொடுமை இன்று இல்லையா? பெண்களை விற்கும் கொடுமையும், அடிமைகொள்ளும் கொடுமையும் இன்று இல்லையா? ஆணுக்கு ஒரு நீதி பெண்ணுக்கு ஒரு நீதி இன்று இல்லையா? மக்களைத் தெருவில் நடக்க விடாமை, தொடமுடியாமை, கண்ணால் பார்க்கமுடியாமை ஆகிய மூர்க்க குணங்கள் இன்று இல்லையா? யாதொரு பாடும் படாமல் ஒரு நாளைக்கு நாலு வேளை, ஆறு வேளை சாப்பிடுகின்ற மக்களும், ஒரு நாளைக்கு 10 மணி நேரம் 12 மணி நேரம் பாடு பட்டும் அவர்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தரங் கூட சமயல் செய்ய யோக்கியதை இல்லாத மக்களும் இல்லையா? இவைகள் எல்லாம் மதக் கட்டளை, கடவுள் சித்தம், அரசாங்க விதி என்பவைகளின் மீதே நடந்துவருகின்றனவா இல்லையா? என்பவைகளை யோசித்துப் பாருங்கள்.

மனித சமூக முன்னேற்றம் என்பதில் நாணயமாயும், யோக்கியமாயும் பாடுபடுவதாய் இருந்தால் மேற்கண்ட கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒழிக்க வேண்டுமா வேண்டாமா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். மனித

சமூகம் என்றால் இதில் எந்த தேசத்தாலாவது, எந்த மதத்தாலாவது, எந்த சமயத்தாலாவது, எந்த ஜாதியாலாவது விலக்கப்பட முடியுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். எல்லா தேசத்திலும், எல்லா மதத்திலும், எல்லா ஜாதியிலும் எல்லா அரசாங்கத்திலும் இந்தக் கொடுமைகளைப் பார்க்கின்றோம். சிலர் "எங்கள் மதத்தில் தீண்டாமை, பார்க்காமை முதலியவை இல்லை" என்று சொல்க்கூடும். தீண்டாமை, பார்க்காமை என்பது ஒரு மதத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல என்பதே எனது அபிப்பிராயம். தீண்டாமை என்பது ஒரு கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதென்னவென்றால் ஒருவன் பாடுபட வேண்டும், ஒருவன் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைப்பில் வாழவேண்டும் என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

உதாரணமாக பறையன் என்றால் என்ன? அவன் சதா கஷ்டமான வேலையைச் செய்ய வேண்டியவன் என்பதே. பார்ப்பான் என்றால் என்ன? அவன் சரீரத்தால் வேலையைக்கூடாதவன் என்பதே. எங்காவது பார்ப்பனன் போட்டர் வேலை, மண்வெட்டி வேலை, வீதி கூட்டும் வேலை, கக்கூஸ் எடுக்கும் வேலை, வண்டி இழுக்கும் வேலை, பியூன் வேலை முதலிய கஷ்டமான வேலை செய்கின்றனா? பாரப்பனப் பெண்களாவது காட்டு வேலை, தோட்டவேலை, வீட்டுக்கூலி வேலை முதலியவைகள் செய்கின்றார்களா? இதற்காகத்தான் ஜாதி பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கைகள்—அதாவது இந்த மாதிரி ஒரு ஜாதி (பலஜனங்கள்) கஷ்டப்படுவதும், ஒரு ஜாதி (சில ஜனங்கள்) சுகப்படுவதுமான நிலை எந்த தேசத்

தில் எந்த மதத்தில் எந்த ராஜரீகத்தில் இல்லை என்று யோசித்துப் பாருக்கள். இதைச்சீர்படுத்த வேண்டுமானல் எந்த விதமான சமூக முற்போக்கு வேலை செய்வது?

பொருளாதாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும் வேலை செய்யாமல் சமூக முற்போக்கு எப்படி ஏற்படும்? ஒரு சமூகத்துக்குப் பொருளாதாரமும் அரசியலும் அவசியமானதா அல்லவா? இந்த இரண்டையும் விட்டுவிட்டு செய்யும் முற்போக்குக்காக நமது சுயமரியாதை இயக்கம் தேவையே இல்லை. சும்மா அலங்காரமாக, வேடிக்கையாக புராண முட்டாள் தனத்தையும், பார்ப்பனச் சூழ்ச்சியையும் பேசிக் காலங்களிப்பது மாத்திரமே சுயமரியாதை இயக்கம் என்றால் அது அழிந்து போவதே மேலான காரியம் என்று சொல்லுவேன்.

அரசியலைப்பற்றியும், பொருளாதாரக் கொடுமையைப் பற்றியும் பேசுவதே குற்றமான காரியம் என்று சில தோழர்கள் கருதி இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அது வீண் பயங்காளித்தனமேயாகும். இந்த மாதிரி பயங்காளித்தனம் கொண்ட மனிதனுல் ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது. அரசியலுக்காகவும், பொருளாதாரத்துக்காகவும், நாம் யாரையும் அடிக்கவோ, குத்தவோ, கொல்லவோ சுடவோ, வெடிகுண்டு எறியவோ அல்லது எவ்வித பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கவோ வேண்டுமென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஜாதி வித்தியாசம் ஒழிய வேண்டும் என்பதற்கு நாம் எத்தனைபேரைக் கொன்று விட்டோம்? யாரை சுட்டோம்? யார்மீது வெடிகுண்டு போட்டோம்? வெறும் நமது வாய்க்கிளர்ச்சியின் பயனுகவே—நமது அபிப்பிராயத்தை தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் வெளியிட்டதின் பயனுகவே மனித சமூகத்திற்

குள் ஒரு உணர்ச்சியை உண்டாக்கி விடவில்லையா? "சுய ராஜ்யம் கிடைத்த பின் தீண்டாமையை விலக்கிக் கொள்ளலாம்" என்று சொன்ன தோழர் காந்தி இரண்டு வருஷத்திற்குள் இன்று "தீண்டாமை ஒழிய 21 நாள் பட்டினி கிடக்கிறேன்" என்று சொல்லவும், "இந்தப் பட்டினி வெகு நாளைக்கு முன்னதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லவும்கூட நாம் செய்து விட்டோமா இல்லையா? என்று யோசித்துப்பாருங்கள். நமது பயமற்ற, தாக்ஷண்ணியமற்ற உண்மைப் பிரசாரத்தால் பார்ப்பன ஆதிக்கம் இந்த 4, 5 வருஷத்தில் எவ்வளவு தூரம் அடக்கப்பட்டது. ஆனால் அப்பொழுதே பணக்கார ஆதிக்கத்தையும் நாம் சரியானபடி கண்டிக்காததால் பணக்கார ஆதிக்கம் தலைதூக்க ஆரம்பித்து விட்டது. இப்போது அது பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கு உதவி புரிகின்றது. ஆதலால் பொருளாதாரத் துறையில் இரங்கித்தைரியமாய் தாக்ஷண்ணியமில்லாமல் அக்கொடுமையை வெளியாக்கினால் கண்டிப்பாய் பணக்கார ஆதிக்கத்துக்கு சாவுமணி அடிப்பதோடு பொருளாதாரக் கொடுமையும் சற்றுவது குறையும்.

பொருளாதார உயர்வு தாழ்வைப் பற்றியும், கொடுமையைப் பற்றியும், அது சம்மந்தமான அரசியலமைப்பைப் பற்றியும், நாம் பேசும்போது பயங்காளிகளுக்கும், சுயநலக்காரர்களுக்கும், ரஷியா ஞாபகம் வந்துவிடுகின்றது. இது பைத்தியக்காரத்தனமேயாகும்.

"அன்னிய அரசாங்கம் வேண்டியதில்லை; எங்கள் தேசத்தை எங்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு வெளி நாட்டார் வெளியாகிவிடவேண்டும்" என்று சொல்லும்

தேசியவாதிகளின் அரசியலைவிட நம்முடைய அரசியல் கொடுமையானதுமல்ல. முட்டாள்தனமானதுமல்ல.

நாம் என்ன சொல்லுகின்ருேம்?

அன்னியன் என்பதற்காக யாரையும் நாட்டைவிட்டுப்போகும்படி சொல்லுவதில்லை. அன்னியர் ஆட்சி என்பதற்காக எந்த ஆட்சியையும் நாம் அழிக்கவேண்டும் என்று சொல்வதில்லை.

ஆனுல் நாம் என்ன சொல்லுகிருேம்? முதலாளித் தத்துவமுறைகொண்ட ஆட்சி வேண்டாம், பாடுபடும் மக்கள் அதன் பயனை அடையும்படியான முறைகொண்ட ஆட்சி வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிருேம். ஏனெனில் உலகத்தில் பாடுபடும் மக்களுளே, 100-க்கு 90 பேர்கள் இருக்கிருர்கள். சோம்பேரிகள் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைப்பில் வாழுகின்றவர்கள் 100-க்கு 10 பேர்கள் தான் இருப்பார்கள். ஆதலால் 100-க்கு 90 பேருக்கு அனுகூலமான ஆட்சி, அவர்களுடைய நலனுக்காக அவர்களாலேயே ஆட்சி புரியக்கூடிய ஆட்சியாக இருக்கவேண்டும் என்கின்ருேம். இதனுல் என்ன தப்பு? இது ஏன் முடியாத காரியமாகவேண்டும்? இதை ராஜத் துவேஷம் என்ருே, வகுப்பு துவேஷம் என்ருே சொன்னுல் அதற்காக பயந்துவிடுவதா என்று கேட்கிறேன்? அப்படியானுல் வருவதுதான் வரட்டுமே. என்ன முழுகிப்போய்விடும்? சதா சர்வகாலம் உழைத்து சோம்பேரிகளுக்குப் போட்டுவிட்டு பட்டினியாகவே ஒரு சமூகம் உலகில் உயிர் வாழவேண்டுமானுல் அந்த சமூகம் பூண்டற்றுப் போவதில் யாருக்கு என்ன சங்கடம்? சோம்

பேரிகள்தானே இதற்காக வருத்தப்படவேண்டும். கசாப்புக்கடைக்காரனுக்காகவே ஆட்டுச் சமூகம் இருக்கின்றது என்ருல், அந்த ஆட்டு சமூகம் உலகில் அற்றுப் போவது ஆடுகளுக்கு நஷ்டமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

உதாரணமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் காவேரி ஆற்று பாசனம் முழுவதும் அங்குதான் பயன்படுகின்றது. எத்தனை ஆறுகள் ஓடுகின்றன? கொல்லைக்கு போகக்கூட இடமில்லாமல் ஜில்லாவின் பெரும்பாகம் நஞ்சையாக இருக்கிறது. ஜில்லா போர்டு, தாலூகா போர்டு, முனிசிபாலிட்டி எல்லாம் "பொதுஜனங்கள்" கையிலேயே இருக்கிறது. இருந்தும் என்ன லாபம்? சிலர் கொள்ளை அடிக்கிருர்கள், சிலர் 1000 ஏக்ரா, 5000 எக்ரா, 10000 ஏக்ரா என்பதாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிருர்கள். மனிதர்கள் மாத்திரமல்லாமல் கோயில், மடம் முதலியவைகளுக்கும் இதுபோலவே லட்சக்கணக்கான ஏக்ராவும், செல்வமும் இருக்கிறது.

அங்குள்ள சுவாமிகளுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும் உர்ச்சவம், திருக்கல்யாணம், சோபனம் ஆகியவைகளுக்கு கணக்கு வழக்கிலடங்காத பொருள் செலவழிக்கப் படுகின்றது. இவ்வளவும் இருந்து பயன் என்ன?

சிங்கப்பூர், பினங்கு, மலேயா, மோரிசுபிஜி, கண்டி முதலிய இடங்களில் இருக்கும் கூலிகளில் அதிகமான விகிதாச்சாரம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்களாகவே இருந்து வருகிருர்கள். தஞ்சாவூரில் அன்னசத்திரங்களுக

கும், சமஸ்கிருத காலேஜுகளுக்கும் குறைவில்லை என்ருல் இதன் கருத்து என்ன? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். பாடுபடும் மக்கள் பறையனுய், பள்ளனுய், குடும்பனுய், சாம்பனுய் கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல் நாட்டைவிட்டு வேறு நாட்டுக்கு போய் நாயிலும், கழுதையிலும் கடையாய் பாடுபடுவதும், பாடுபடாத சோம்பேறிகள் அன்னச்சத்திரத்தில் சாப்பிட்டு சமஸ்கிருத காலேஜில் வாசிப்பதும், அங்குள்ள மிராசுதாரர்கள் தினம் தினம் கிலாவிருந்தும், சதுரும், பாட்டுக்கச்சேரியும், ஜலக்கிரீடையும் அநுபவிப்பதும், அங்குள்ள மடாதிபதிகள் ராஜ போகம் அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பதும் சகிக்கக்கூடிய காரியமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இதுபோலவே இன்னமும் எத்தனை ஜில்லாக்கள் எத்தனை மாகாணங்கள், எத்தனை தேசங்கள் இருந்து வருகின்றன? இன்னும் "நமது சுதேச" ராஜாக்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களின் யோக்கியதையை சொல்ல வேண்டுமா? அனேக ராஜாக்கள் தங்கள் தேசத்தினுடைய மொத்த வருமானத்தில் 100-க்கு 75 விகிதம் தேவடியாளுக்கும், குதிரைப் பந்தயத்துக்கும், விருந்துக்கும், மோட்டாருக்கும், வசந்தோற்சவத்திற்கும் பாழாக்குகிருர்கள்.

படிப்பு விஷயத்தில்.

நமது நாட்டில் இவ்வளவு கொடுமைக்கும், அக்கிரமங்களுக்கும், அயோக்கியத்தனத்திற்கும் பணம் இருந்தும் படிப்பு விஷயத்தல் 100-க்கு 8 பேர்களே அதுவும் பார்பனர்களும், பணக்காரர்களும் மாத்திரமே படிக்க

முடிந்தது என்றால் இந்த ஆட்சியைப் பற்றியோ, அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ எப்படிப் பேசாமல் இருப்பது என்று யோசித்துப் பாருங்கள். நாம் உண்மையான மனித சமூகத்திற்குப் பாடுபடுபவர்களாயிருந்தால் மேல் கண்ட அக்கிரமங்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும் காரண பூதங்களாயிருப்பனவைகளை அழித்தே ஆக வேண்டும். அது கடவுளானாலும், மதமானாலும், அரசாங்கமானாலும் எல்லாம் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதேதான். கடவுள் பக்தர்களும், மத பக்தர்களும் எங்கள் மீது பாய்வதில் பயனில்லை. தங்கள் தங்கள் கடவுள் மீதும், மதத்தின் மீதும் பாய்ந்து அவைகளுக்குப்புத்திவரும்படி செய்யுங்கள். நாங்கள் கடவுளும், மதமும் மேல்கண்ட அயோக்கியத்தனங்களுக்காக சோம்பேறிகளால், சுயநலச் சூட்சிக்காரர்களால், மூடர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட தென்றே கருதுகின்றோம். ஆதலால் நாங்கள் அதைப்பற்றி லட்சியம் செய்வதில்லை. இன்றைய அரசியலையும், சோம்பேறிகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் காப்பளிக்க ஏற்பட்ட கவசம் என்றே கருதுகிறோம்.

ஆகையால் அவைகளையும் அடியோடு மாற்றி பாடுபடுபவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் காப்பளிக்கக்கூடியதான ஒரு ஆட்சியை நமது அரசாங்கத்தாரைக்கொண்டே அமைக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறோம்.

இப்படிக்கருதுவதால் ஆபத்து வந்து விடும் என்று கருதுகிறவர்கள் எங்களையே இந்த ஆபத்துக்குள்ளாக்கி விட்டு மரியாதையாய் விலகி தப்பித்துக்கொள்ளட்டும். அதைப்பற்றி எங்களுக்குப் பயமில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு முட்டுக்கட்டை போட வேண்டாம். உள்ளே இரு

ந்து துரோகம் செய்ய வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். இவைகளை எல்லாம் பலாத்காரம் அடிதடி குத்து வெட்டு ரத்தக்களரி இல்லாமல் அஹிம் சை முறையிலேயே சட்டங்கள் செய்வதின் மூலமே சாதித்துக்கொள்ள தாராளமாய் இடமிருக்கிறது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இதை ஒப்புக்கொள்ளுகிற எந்தஸ்தா 'பனத்துடனும் கலந்து வேலை செய்ய தயாராய் இருக்கிறோம். நாங்கள் காங்கிரசுக்கு எதிரிகள் என்று இந்த ஊரில் சிலர் கருதியிருப்பதாய் கேள்விப்பட் டோம். இந்தக் கொள்கைகள் காங்கிரசுடைய கொள் கைகளாய் இருந்தால்நாங்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் தான். வருணாச்சிரமம் இருக்க வேண்டும், ஜாதி இருக்க வேண் டும் ராஜாக்கள் இருக்க வேண்டும், முதலாளிகள் இருகக வேண்டும், மதம் வேண்டும், வேதம் புராணம் இதிகாசம் இருக்க வேண்டும், இன்றைக்கு இருக்கிற தெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இவைகளை எல்லாம் பலப்படுத்த—நிலைக்க வைக்க வேண்டி ''வெள்ளைக்காரன் மாத்திரம் போகவேண் டும்'' என்கின்ற காங்கிரசோ, சுயராஜியமோ, தேசீ யமோ, காந்தீயமோ சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு வைரி யேயாகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தார்களால் அழிக்கப் பட வேண்டியவைகளில் இந்த காங்கிரசும், காந்திய மும் ஒன்றாகும். சுயமரியாதை இபக்கம் தமிழ் நாட் டில் மாத்திரம் இருப்பதாய்க்கருதுகிறீர்கள் அதுதவறு. உலகில் எங்கும், எந்த மூலை முடுக்குகளிலும் இருக்கின் றது. இந்தியாவில் மலையாளம், ஆந்திரம், வங்காளம, பம்பாய், பஞ்சாப், ஐக்கிய மாகாணம் முதலிய அனேக

மாகாணங்களில் இருக்கிறது. அவைகளைப் பார்க்கும் போது நமது சு. ம. இயக்கம் மிகவும் வேகமற்ற சக்தி குறைவான தன்மையில் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நாம் யாரையும் பார்த்து காப்பி அடிக்கிறவர்கள் அல்ல நமது தகுதிக்கு நிலைமைக்கு ஏற்ற அளவில் இருக்கின்றோம். பலாத்காரத் தன்மையையோ இரககிய முறையையோ நாம் அடியோடு வெறுக்கிறோம். நமது கொள்கை நியாயமும், நேர்மையும் ஆனதால் நமக்கு பலாத்காரமும், ரகசியமும் வேண்டாம்.

தோழர்களே நாம் தைரியமாயும், நேர்மையாயும் ஒற்றுமையாயும் கவலையாயும் வேலைசெய்தோமேயானால் நம்ம ஆயுளிலேயே நமது இச்சை பூர்த்தியாவதைக் காணலாம்.

தொழிலாளர் நிலை.

* 5-ம் அத்தியாயம்.

தோழர்களே! உங்களுடைய மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்கும் பேற்றை எனக்களித்து இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள வசதி அளித்ததற்கு எனது நன்றியறிதலை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

என்னைப்பற்றிப் பல தோழர்கள் கவிராயர்கள் போல் புகழ்ந்து கூறியதற்கு நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவனாகிலும் அப்புகழ்ச்சி உரைகளுக்கு நான் தகுதியுடையவனல்ல என்றும், அப்புகழ்ச்சிகளில் ஏதாவது ஒரு பாகத்துக்காவது தகுதியுடையவனாக என்னை ஆக்கிக்கொள்வதற்கு அவைகளை உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளுகிறேன் என்று உங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

என்னைப்பற்றிப் பேசிய சிலர் வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தைப்பற்றி பிரஸ்தாபித்து அதை நடத்துவித்ததும் அது வெற்றியாய் முடிவு பெற காரணமாய் இருந்ததும் நானேயாவேன் என்று பேசினார்கள். அதையும் ஒப்புக்

---

* இவ்வத்தியாயம் 1933-ம் வருஷம் மே மாதம் 5, 10, 23 ஆகிய தேதிகளில் முறையே கொச்சி, ஆலப்பிழை, திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் நடந்த தொழிலாளர் மகாநாடுகளில் தலைமை வகித்த காலத்தில் செய்த தலைமைப் பேருரையின் தொகுப்பு.

கொள்ள முடியாமைக்கு நான் வருந்துகிறேன். வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தில் பெயரளவுக்கு என் பெயர் அடிபட்டாலும் அதன் உற்சாகமான நடப்புக்கும், வெற்றிக்கும் வாலிபத் தோழர்களுடைய வீரம் பொருந்திய தியாகமும், சகிப்புத்தன்மையும், ஒற்றுமையான கட்டுப்பாடுமே காரணமாகுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நிற்க, தோழர்களே! தொழிலாளர் பிரச்சினை என்பது உலக மக்கள் சமூகத்தின் பிரச்சினையேயாகும். ஏனெனில் உலக மக்களில் 100க்கு 90 பேருக்கு மேம்பட்டவர்கள் தொழிலாளிகள் என்னும் தலைப்பின் கீழ்தான் வருவார்கள். எப்படியெனில் தொழிலாளிகள் என்றாலே மனித சமூகத்தில் சரீரத்தினால் பாடுபட்டு வேலை செய்து ஜீவனம் செய்யும் மக்களாவார்கள்.

இந்தப்படி ஜீவனம் செய்வதிலும் அன்னியருக்காக என்று பாடுபட்டு அன்னியர் சுகமாய் போக போக்கியத்துடன் சரீரத்தினால் பாடுபடாமல் வாழக்கூடிய ஒரு கூட்டத்திற்காக என்று உழைத்து விட்டு மேலும் மேலும் உழைப்பதற்கும், தாங்கள் சீக்கிரம் இறந்து விடாமல் இருப்பதற்கும், தங்கள் ஜீவதசைக்குப் பிறகும் அன்னியருக்கு உழைத்துப் போடுவதற்காக சந்ததிகளை ஏற்படுத்தி அவர்களையும் அன்னியருக்கு உழைக்கவே தற்பித்து செய்யவும், எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவை மாத்திரமே அடைவதற்குத் தகுதியுடையவர்களாகத் தங்களை ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்களாவார்கள்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட மக்கள் உலக மக்கள் சமூகத்தில் 100-க்கு 90 பேர்களுக்கு மேலானவர்களாக இருப்பதால்தான் இப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களுடைய

பிரச்சினையை உலக மக்கள் பிரச்சினை என்று சொல்ல வந்தேன். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பெரும் சமூகப்பிரச்சினையை ஒரு தனிப்பிரச்சினை என்பதாக (தொழிலாளர் பிரச்சினை என்று) ஒதுக்கி வைத்திருப்பதும் மிக சிறுதொகை கொண்ட தனிப்பட்ட வகுப்பார்களது பிரச்சினையை அதாவது பாடுபடாமல் அன்னியர் உழைப்பால் வாழும் மக்களாகிய எஜமானத் தன்மை—முதலாளித்தன்மை கொண்ட 100-க்கு 10 பேர்களாய் உள்ள மக்களின் பிரச்சினையைப் பொதுப் பிரச்சினையாக ஆக்கி அதைப்பற்றியே எல்லா மக்களும் கவனிக்கும்படியானதாயிருந்துவரும் காரணம் என்ன என்று உங்களில் பலர் கருதலாம் அதற்குக் காரணமெல்லாம் உலகம் பாடுபடாத சோம்பேறிக்கூட்டத்தார், சூழ்ச்சிக்கூட்டத்தார் ஆகிய முதலாளித்தன்மை, புரோகிதத்தன்மைக் கூட்டத்தார் என்பவர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய பிரச்சினையே உலகப் பொதுப் பிரச்சினையாக ஆகிவிட்டது முன் குறிப்பிட்ட தொழிலாளிக் கூட்டத்தார் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையானவர்களாய் இருந்தும்; ஆதிக்கமற்றவர்களாகவும் அடிமைத்தனத்தின் பேரிலேயே தங்களது வாழ்வை நிர்ணயித்துக்கொண்டவர்களாகவும் இருந்து கொண்டு இந்தத்தன்மையையே உலக இயற்கை என்று கருதிக் கொண்டிருப்பதால் (தொழிலாளர் பிரச்சினை) 100-க்கு 90 மக்களது பிரச்சினை பொதுப் பிரச்சினையாகக் கருதப் படுவதற்கில்லாமல் போய் விட்டது.

ஆகவே தொழிலாளி மக்கள் பிரச்சினை என்கின்ற கருத்தின் மீதே அது சம்மந்தமாக எனக்குப்பட்ட சில

விஷயங்களை உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படு கிறேன்.

தோழர்களே! இன்றைய உலக நிலை அதாவது மனித சமூகத்தின் வாழ்க்கைத்தன்மையானது துக்கம், கவலை, அதிர்ப்தி, சாந்தியற்ற தன்மை, ஒருவருக்கொரு வர் தாழ்ந்த தன்மை, ஒருவரை ஒருவர் அடக்கி ஆளும் தன்மை ஆகியவைகளுக்கு ஆளாகி அவதிப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கத்தக்கதாகவே இருந்து வருகிறது. இந்த நிலையானது இன்று நேற்று ஏற்பட்டது என்று சொல்லி விடுவதற்கு இல்லாமல், உலகம் தோன்றிய தாகச் சொல்லப்படும் கால முதல் நாளது வரையிலும் எவ்விதமான மாறுதலும் இல்லாமலே இருந்து வருகி றது. மனித சமூகத்தில் உள்ள இவ்விதமான கஷ்டங் களையும், கொடுமைகளையும், குறைகளையும் நிவர்த்திப்ப தற்காகவென்று வெகுகாலமாகவே அதாவது நமக்கு சரித்திர பூர்வமாய் விளங்கும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகவே அநேக மனிதர்கள், கடவுள், கடவுள் அவதாரம், கடவுள் குமாரன், கடவுள் தூதன், கடவுள் தன்மை பெற்றவர் என்னும் பெயர்களாலும், ரிஷிகள், முனிவர்கள், சித்தர்கள், மகாத்மாக்கள், ஞானிகள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் என்ற பெயர்களாலும் தோன்றி எவ்வளவோ காரியங்கள் திருத்தப்பாடுகள் உண்டாக்கியதாக எழுதி வைக்கப்பட்டும் சொல்லப்பட் டும் வருகின்றது. மேல்கண்ட ஒவ்வொருவருடைய தோன்றுதலுக்கும் காரணமாக; பெரிதும் உலகத்தில் தர்மம் குன்றிவிட்டதாகவும், அதர்மம் அதிகரித்துவிட் டதாகவும், துஷ்டர்களால் சாதுக்கள் கஷ்டப்படுவதாக வும், வலியோரால் எளியோர்கள் துன்பப்படுவதாகவும்,

அவைகளையெல்லாம் போக்குவதற்காகவென்றே தோன்றி அதர்மத்தை ஒழித்து துஷ்டர்களை சிக்ஷித்து சாதுக்களையும், ஏழைகளையும், கஷ்டப்படும் மக்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காகவே தோன்றினார்களென்றும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

மற்றும் இந்த "தெய்வாம்சம் பெற்றவர்கள்" என்ற கூட்டத்தவர்களால் மனித சமூக வாழ்க்கையின் ஒழுங்குக்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வேதங்கள், நீதி சாஸ்திரங்கள், மற்றும் நீதியைப் போதிக்கும் சாதனங்கள் என்பவைகளும் எண்ணிக்கைக்கும், எல்லைக்கும் கட்டுப்படாத அளவுக்கு விரிந்து குவிந்து கிடக்கின்றன. இவைகளின் பயனாகவெல்லாம் அனேககாலமுதல் நாளது வரையில் பெரும்பான்மையான மனித சமூகத்திற்கு சிறிதாவது கஷ்டமோ, துன்பமோ, கவலையோ, ஒழிந்திருப்பதாகச் சொல்லமுடியுமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

எப்படிப்பட்ட கடவுளோ, அவதாரமோ, கடவுள் தன்மை பெற்றவர்களோ ஞானிகளோ மகான்களோ தோன்றியகாலங்களிலும் மற்றும் அவர்களது ஆதிக்கத்திலும் ஆக்ஷியிலும் உலகம் இருந்துவந்த காலங்களிலுங்கூட ஜன சமூகத்திற்கு இன்று இருக்கிற கஷ்டமேதான் இருந்துவந்திருக்கின்றதென்பதை எந்தச் சரித்திரத்திலும் காணலாம்.

"தர்மராஜ்யம்" "ராமராஜ்யம்" "சத்தியகீர்த்தி ராஜ்யம்"; என்று சொல்லும்படியான காலங்களில் எல்லாம்கூட இன்று காணப்படும் கொடுமையும், அதர்மமும் கஷ்டமும், தரித்திரமும், அடிமைத்தன்மையும் இருந்து

கொண்டுதான் வந்திருக்கின்றது என்பது சரித்திரங்களி லும், சாஸ்திரங்களிலும், புராணங்களிலும் தாராள மாகக் காணப்படுகின்றன.

எனவே இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமென்ன? இப் படிப்பட்ட பெரியார்கள் என்பவர்களால் மனித சமூகத் திற்குள்ள கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் ஏன் ஒழிக்கப்பட வில்லை? இவர்களால் எல்லாம் ஆகாத காரியம் நம்மால் ஆகிவிடுமா? என்பன போன்ற விஷயங்களை யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிறகேதான் நாம் இனி என்ன செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம் என்பதை யோசிக்கவேண்டியவாகளாக இருக்கின்றோம்.

அப்படிக்கெல்லாம் இல்லாமல் கூடிக்கூடிப் பேசி பழைய பாடங்களையே படித்து கஷ்டப்படுபவர்களைப் பார்த்து பரிதாபப்பட்டு அவர்களது கஷ்டங்களை வர் ணித்துப்பேசி கண்ணீர்விட்டுப் போவதென்பது "அரை த்தமாவை அரைத்தது போலும், சிரைத்த தலையை சிரைத்ததுபோலும்" ஆகுமேயொழிய பலன் தரத்தக்க காரியம் எதுவுமே முடியப்போவதில்லை

ஆகவே ஏன் இந்தப் பழைய நிலை மாறவில்லையென் றும், மாற்றுவதற்காகத் தோன்றிய பெரியாகள் எல் லாம் ஏன் தோல்வி அடைந்துவிட்டார்கள் என்றும் யோசித்துப் பார்ப்போமேயானால் முறையே அதன் காரணமும் அப்படிப்பட்டவர்களின் தவறுதலும் நமக்கு நன்றாய் விளங்கும்.

எனக்குத் தோன்றியவரையிலும் "பெரியார்" களுடைய முயற்சிகளெல்லாம் வெற்றிபெறாமல் போன

தற்குக் காரணம் அப்பெரியார்கள் கஷ்டகிலே என்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதையே அவர்கள் சரியாக உணரவில்லை என்றுதான் சொல்லுவேன். அஸ்திவாரத்தில் உள்ள கோளாறுகளை லக்ஷியம் செய்யாமல் மேலும் மேலும் கட்டிடங்கள் கட்டியதாலேயே கட்டின கட்டிடங்களெல்லாம் இடிந்து விழுந்துகொண்டே வந்துவிட்டன. இதனால் இன்று இடிந்துவிழுந்த—பழுதுபட்டசாமான்களும், வாழ்வுக்குதவாக் குட்டிச்சுவர்களுமாகத்தான் அம்முயற்சியின் பலன்கள் காணப்படுகின்றன. ஆதலால்தான் பயன்படவில்லை.

ஒரு விவகாரத்தை ஒழிக்க (பைசல் செய்ய) முன்வந்த ஒருவன் ஐந்தும்+ஐந்தும்=பனிரெண்டு (5+5=12) என்று கருதிக்கொண்டு விவகாரத்தை தீர்க்க முற்படுவானேயானால் அப்படிப்பட்டவனால் விவகாரம் சரியான தீர்ப்பு அடைய முடியுமா? அது போலவே உலகக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்குத் தோன்றிய அவதாரங்கள் (பெரியார்கள்) எல்லாம் மனிதசமூகத்தின் கஷ்டங்களுக்கு காரணமாயிருப்பது மனித சமூகத்திலுள்ள சிலரின் சூழ்ச்சியென்றும் அக்கிரமமான நடத்தையென்றும் கருதாமல் தங்களால் நிரூபிக்கச்சாத்தியமற்றதும் தங்களுக்கே புரியாததுமான ஒரு வஸ்துவைக் கற்பனை செய்துகொண்டு அதற்கே சகலசக்திகளையும் கொடுத்து எல்லாவற்றிற்கும் அதையே பிணையாக்கி அதன்பேரிலேயே எல்லாப்பழிகளையும் போட்டு அதற்கும் தங்களுக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாகக்காட்டி அதன்தயவினாலேயே உலகக்கஷ்டங்களைப்போக்க முயற்சிப்பதாகச்சொல்லி அந்தப்படியே மக்களையும் நம்பச் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

இப்பொழுது தோன்றுகிறவர்களும் தங்களை "மகான்கள்" என்றும் "ஞானிகள்" என்றும் உலகக்கஷ்டத்தை ஒழிப்பதற்கு கடவுள் அருளால் தோன்றி, கடவுள் அருளால் இருந்து கடவுள் கட்டளைப்படி நடந்து வருவதாகவும் சொல்லுகிறபடியால் அவர்கள் ஒரு காரியத்தையும் செய்ய முடியாமல் இருப்பதோடும், கஷ்டங்களையும், கஷ்டத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பவைகளையும் என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடியதாகவே செய்து வருகின்றார்கள்.

இவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல் இத்தனை பெரியார்கள் என்பவர்களும் தங்கள் முயற்சியால் வெற்றி பெருமல் போனதற்குக் காரணம் என்னவென்பதைக் கண்டு பிடிக்க சக்தி இல்லாமல் போய்விட்டதால் அவர்கள் அச்சக்தியற்ற தன்மையைத் தைரியமாய் ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டபபடாமல் "இவ்விதக் கஷ்டங்களும், துன்பங்களும், கீழ்மேல் நிலையும், அதிருப்தியும், சாந்தமற்ற நிலையும் மனித சமூகத்திற்கு தவிர்க்க முடியாது" என்றும் "இதுவே உலக இயற்கை" என்றும் சொல்லிவிட்டுப் போய் இருக்கிறார்கள். இதைத் தான் இன்று சகல துறைகளிலும் அடக்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டு, கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனித சமூகம் முழுதும் நம்பிக் கொண்டு இயற்கையையோ, தெய்வத்தின் அருளையோ, எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இதன்றி இனி மற்றொரு காரணம் என்னவென்றால் அதாவது இன்றைய மேல்கண்ட நிலைகள் மனித சமூகத்துக்கு பெருந்துன்பமாய் இருந்தும் மனிதனுக்கு பகுத்தறிவு என்பதான ஒரு விசேஷ சிந்தனை சக்தி இருந்தும் அத்துன்பத்தை ஒழித்துக்கொள்ள அது பயன்படாமல்

போனதற்கு மற்றொரு காரணம் என்னவென்றால் மனித வாழ்க்கையில் மனிதன், தான் இன்று உயிருடன் இருக்கும்போது அனுபவிக்கும் கஷ்டங்கள், துன்பங்கள் ஆகியவை எல்லாம் லட்சியம் செய்யத்தக்கதல்லவென்றும் அதாவது இந்த வாழ்வே நிலையற்றதென்றும் "மனிதன் இறந்த பிறகு தீர்ப்பு நாளிலோ, அல்லது மற்றொரு உலகமாகிய மேல்லோகத்திலோ" அனுபவிக்கப்போகும் விஷயங்களே முக்கியமானதென்றும் அதைப்பற்றியே மனிதன் கவலை செலுத்தவேண்டும் என்றும் மதங்கள் மூலம் கற்பிக்கப்பட்டதும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். இத்தியாதி காரணங்களே—இந்த விதமான கற்பனைகளே மனித சமூகத்தின் துக்கங்கள் ஒழிக்கப்படுவதற்கு இடையூராக இருந்து வந்திருக்கின்றன.

அப்படிக்கில்லாமல் இருக்குமானால் உலகில் உள்ள ஜீவராசிகளில் எல்லாம் விசேஷமானது என்றும் மனித ஜீவனுக்கு உயர்ந்த ஞானமும், அறிவும், சிந்தனா சக்தியும் இருந்து வருகின்றது என்றும் சொல்லப்பட்ட ஒரு சமூகம் இவ்வித கீழ் நிலையில் பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக இருந்து வந்திருக்க முடியுமா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

இது இப்படி இருக்க தொழிலாளிகளுக்கு உள்ள கஷ்டங்களைப் பற்றி சிறிது ஆராய்வோம்.

தோழர்களே! உலகமானது தொழிலாளர்களாலேயே நிர்மாணிக்கப்பட்டு தொழிலாளர்களாலேயே நடைபெற்றுவருவதாய் இருந்தாலும் உலக வாழ்க்கையில் உள்ள சகலவிதமான தொல்லைகளுக்

கும், துன்பங்களுக்கும், கவலைகளுக்கும் தொழிலாளிகளே ஆளாகிவருகின்றார்கள். சகல ஐஸ்வர்யங்களும், சுகபோகத்துக்கு வேண்டிய சகல சாதனங்களும் தொழிலாளிகளாலேயே உண்டாக்கப்படுவதாக இருந்தாலும், தொழிலாளிகளுக்குத்தான் வயிரார உண்ண உணவில்லை என்கின்ற குறையும், இடுப்பாரத் துணி இல்லை என்கின்ற குறையும், இருக்க இடமில்லை என்கின்ற குறையும், நாளைக்கு என்னசெய்வது என்கின்ற கவலையும் மற்றும் காயலா வந்தால் வைத்தியத்துக்கு என்னசெய்வது, பெண்ஜாதி பிரசவத்திற்கு என்ன செய்வது, பிள்ளை படிப்புக்கு என்னசெய்வது, சாவு, கல்யாணம் ஆகியவைகளுக்கு என்ன செய்வது என்பது போன்ற அனேக கவலைகள், குறைகள் இருந்து வருகின்றன. தொழிலாளிகள் அல்லாதமனிதருக்கோ இவ்வித கவலைகள் ஏதுமில்லை. ஆனால் இவர்களுக்குள்ள கவலையெல்லாம் தொழிலாளிகளின் உழைப்பால் சேமித்தபொருளை எப்படிப்பத்திரப்படுத்துவது, எப்படி மேலும் மேலும் பெருக்குவது, எப்படி அதிகமான சுகபோகங்களை அனுபவிப்பது என்பதுபோன்ற கவலைகளேயாகும். இன்னும் ஏதாவது கவலை இருக்குமானால் அது நாமே உலகில் பெரிய சீமானாக எப்படி ஆவது. நாம் செத்த பிறகும் நமது பெருமையும், புகழும், செல்வமும் நமது பிள்ளைகளுக்கும், நமது பேரன்களுக்கும் உலக முள்ள அளவும் எப்படி நிலைத்திருப்பது என்பதுபோன்றவைகளுமேயாகும்.

இவைகள் தவிர முதலாளிகள் என்பவர்கள் தங்கள் நிலை என்றும் நிலைத்திருக்கவும், தொழிலாளிகள் என்

னும் பேரால் உலகப் பெரும்பான்மையான மனித சமூகம் தங்களை எதிர்க்காமலும், தாக்காமலும் இருப்பதற்காக வேண்டிய பந்தோபஸ்த்துக்காக ஒரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியவர்களுமாகின்றார்கள். நாளாவட்டத்தில் அந்த ஆட்சியின் ஆதிக்கத்தையும் தங்கள் கைக்குள் கொண்டுவந்துவிடவே முயற்சிப்பவர்களாகவுமிருந்து வருகிறார்கள். இதனால் முதலாளிகளின் வாழ்வுக்கும், செல்வம் சேர்ப்பிப்பதற்கும் மாத்திரம் தொழிலாளிகள் பாடுபடுகிறார்கள் என்பதில்லாமல் இந்த முதலாளிகளைக்காப்பாற்றவும், தொழிலாளிகளை அடக்கவுமான காரியத்தின் செலவுக்கும் இந்த தொழிலாளிகளே பாடுபட்டு உழைக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இத்தியாதி காரணங்களால் சரீரத்தால் பாடுபட்டு உழைக்கும் மக்களாகிய தொழிலாளிகளுடைய நிலைமையை நாளுக்குநாள் அடிமைத்தனத்திலும், தரித்திரத்திலுமே அமிழ்த்தப் படுகின்றது.

ஆதலால் தொழிலாளிகளது கஷ்டமும், துன்பமும், அடிமைத்தனமும், கவலையும் குறையும் நீங்க வேண்டுமானால் முதலாளித்தன்மை என்பது இல்லாமல் போயே ஆகவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் வேறு எப்படிப்பட்ட காரியம் செய்தாலும் தொழிலாளி துன்பமும், இழிவும், தரித்திரமும் ஒருநாளும் ஒழியாது. மனிதனுக்கு இருக்கும் தரித்திரமும், துன்பமும், குறைவு என்பதெல்லாம் மற்றவனை விட நாம் அதிகமாய்க் கஷ்டப்படுகின்றோமே மற்றவனைவிட நாம் தாழ்மையாய் வாழ்கின்றோமே, மற்றவன் நம்மை அடக்கி ஆளுகின்றானே என்கின்ற மனப்பான்மைகளேயாகும். இந்த மனப்பான்மை இருக்க வேண்டுமானால் மற்றவனுக்கும், நமக்கும்

வித்தியாசம் காணப்படாத ஒரு நிலையை உண்டாக்கு வதே யாகும்.

உதாரணமாக 100 வருஷத்திற்குமுன், 50 வருஷத்திற்குமுன் மனிதர்களின் சாதாரண வாழ்க்கை இருந்ததைவிட இன்றைய வாழ்க்கைத்திட்டங்கள் அநேக வழிகளில் ஒரு அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கின்றது என்பது பிரத்தியட்சம். அப்படியிருந்தும் அந்த அளவுக்கே மற்ற நிலையில் உள்ளவர்கள் திட்டமும் உயர்ந்து விட்டதால் திட்டம் உயர்ந்தாலும், நிலைமையும் தன்மையும் முன்போலவேதான் இருக்கின்றது. தொழிலாளிகளின் கவலையெல்லாம் தங்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டும் என்பதல்ல. தங்களுடைய நிலைமை மற்ற யாருடைய நிலைமைக்கும் தாழ்ந்ததாக இருக்கக்கூடாது என்பதேயாகும்.

எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டாவது பாடுபடும் மக்கள் நிலை தாழ்திருக்கவும், பாடுபடாத மக்கள் நிலை உயர்ந்திருக்கவும், ஆதிக்கம் செலுத்தவும் கூடாது என்பது தான் தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சியின் முக்கிய தத்துவமாய் இருக்க வேண்டும்.

அப்படிக்கில்லாமல் ஏதோ 2-அணு 4-அணு கூலி உயர்த்தப்படுவதற்காக போராடுவதென்பது பயனற்றதேயாகும். ஏனெனில் நமது கிளர்ச்சியில் 2-அணு கூலி உயர்த்தித் தருவானே யானால் தொழிலாளிகளால் செய்யப்படும் சாமான்களின் பேரில் முதலாளிகள் ஒன்று சேர்ந்து நாலணு விலை அதிகப்படுத்தி விடுவார்கள். அந்த உயர்ந்த விலையைக்கொடுத்து சாமான் வாங்

கவேண்டியவர்கள் தொழிலாளிகளேயாவார்கள் ஆகவே முதலாளிகள் தொழிலாளிகளுக்கு வலதுகையில் கூலி அதிகம் கொடுத்து இடது கையில் அதைத் தட்டிப் பிடுங்கிக் கொள்ளுவார்கள். முதலாளிகளுடன் கூலித்தகரார் என்பது முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையில் உள்ள புல்லுருவிக்கூட்டமான தரகர்களுடைய சூட்சியேயாகும். 4-அணு கூலிக்கு வேலை செய்த மக்கள் இன்று 14-அணு கூலி பெருவது எனக்குத் தெரியும். இதன் பயனாய் அவனுடைய நிலை சிறிது கூட உயர்ந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. அடிமைத் தன்மையும், தரித்திரமும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. 4-அணு கூலிகொடுத்த முதலாளி அப்போது இருந்ததை விட இப்போது 14-அணு கொடுக்கும்போது எத்தனையோ பங்கு மேன்மையாய் மோட்டாரிலும், ஆகாய ரதத்திலும் செல்லுகிறான். சந்திர காந்த மண்டபத்தில் வசிக்கிறான். ஒரு நாளைக்கு 4-அல்லது 5-கையெழுத்துப் போடுவதுடன் அவனது வேலை முடிவடைந்து விடுகின்றது. இந்த நிலையை அவர் பிள்ளை பிள்ளை தலைமுறைக்குப் பத்திரப் படுத்திக்கொள்ளுகிறான். தொழிலாளி நிலை இந்த அளவுக்கு உயர்ந்து இருக்கிறதா பாருங்கள், அவன் பிள்ளைகள் 3-வது, 4-வது பாரம் வரையில் கூட படிக்க முடியவில்லை. ஓதம் (ஈரம்) இல்லாத இடத்தில் படுக்க முடியவில்லை. இடுப்புக்குத் தவிர மேலுக்குத் துணியில்லை. இந்த நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள்.

கூட்டுறவு வாழ்க்கை.

* 6-ம் அத்தியாயம்.

ரஷியக் கூட்டுறவு முறை.

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!! எனக்கு இன்று பேசச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்து எனது அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச்சொல்ல அனுமதி கொடுத்த தோழர் E. S. கணபதி ஐயர் அவர்களுக்கும், தலைவர் S. மீனாக்ஷிசுந்தர முதலியாரவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிதலை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் கடைசியாக பேசவேண்டியவனாக இருக்குமென்று கருதினேன். ஆனால் நான் முதலிலேயே பேச ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனபோதிலும் கூட்டுறவு என்னும் விஷயத்தில் எனது அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

நான் (கோவாப்ரேடிவ்) கூட்டுறவு சங்கங்கள் என்ற விஷயத்தில் ஆதியில் கொஞ்சம் அக்கரை கொண்டவனாய் இருந்தவன். சுமார் 25 வருஷத்திற்குமுன் நம்முடைய சென்னை மாகாண கூட்டுறவு ரிஜிஸ்திராராயிருந்த தோழர் ராமச்சந்திராராவும், இங்கு டிப்டிக் கலெக்டராக இருந்த தோழர் நாராயணசாமி பிள்ளை

---

* இவ்வத்தியாயம் ஈரோட்டில் சென்ற 4-11-33 சனிக்கிழமை மாலை 6-30 மணிக்கு அகில கூட்டுறவாளர்கள் தினக்கொண்டாட்டத்தில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு.

அவர்களும் இங்கு கோவாப்ரேடிவ் பாங்கு ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்த முதல் முதல் என்னிடமே வந்தார்கள். எங்கள் வீட்டில்தான் முதல் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. பங்கு புஸ்தகத்தைப் பார்த்தாலும் நான் தான் அதில் முதல் பங்குக்காரனுக இருப்பது தெரியவரும். அதற்காகப் பெரிதும் நானும் அந்தக்காலங்களில் உழைத்திருக்கிறேன். என்றாலும் இன்றைய நிலைமையானது நான் கோவாப்ரேடிவ் சொசைட்டிகளிலிருந்து சிறிது விலகி அலக்ஷிய அபிப்பிராயமுடையவனுக இருக்கிறேன். ஏனெனில் எங்கு பார்த்தாலும் கக்ஷியையும், ஸ்தாபனங்களேயும் சுயநலத்துக்கு உபயோகித்துக்கொள்வதும் அவற்றின் உத்தேசங்களுக்கு விரோதமாக பணக்காரர்கள் அதில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதுமாய் இருந்துவருவதேயாகும். தோழர் கணபதி ஐயர் அவர்கள் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது நம்முடைய நிலைமையானது இப்படித்தான் இருக்க முடியுமென்று குறிப்பிட்டார். அது மிக உண்மையேதான், ஏனெனில் நம் நாட்டில் நிலைபெற்றுள்ள பல் வேறுவிஷயங்களேயும், சமுதாய முறைகளேயும் அடியோடு மாற்றுமல் நம்முடைய ஜனசமூகத்திற்கு நன்மையைக் கொண்டுவந்துவிடுவது என்பது சுலபத்தில் முடியாத காரியமாகும்.

ரஷ்யாநாட்டின் கூட்டுறவு முறைகளேப் பற்றி நான் பேசுவேன் என்று உங்களுக்குத் தலைவர் எடுத்துச்சொன்னுர். சர்வ விஷயத்திலும் ஐக்கியபாவமான கூட்டுறவு முறையானது சாத்தியப்படுமா என்று ஒருகாலத்தில் கருதி இருந்தேன். ஆனுல் எனது மேல்நாட்டு சுற்றுப் பிரயாண அனுபவங்களினுல் அதிலும் குறிப்பாக ரஷ்-

யாவின் கூட்டுறவு முறைகளை நேரில் கவனித்துப்பார்க்க நேர்ந்தபின், கூட்டுறவுமுறையைப் பற்றிய எனது ஆசை சாத்தியமாகக் கூடியதுதான் என்ற எண்ணம் மிக்கப் பலமாக உறுதிப்பட்டது.

என்னைப் பொருத்தவரையில் என்னைப்பற்றி யார் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் எனது முடிவான லக்ஷயம், அதாவது எனது எண்ணம், ஈடேறுமானல் அது உச்சஸ்தானம்பெற்ற உயரிய கூட்டுறவு வாழ்க்கை முறையாகத்தானிருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

கூட்டுறவு என்கிற கொள்கையானது உயரிய சரியான முறையில் நம்முடைய நாட்டில் ஏற்பட்டுப்போனல் ஜனசமூகமானது கவலையற்று—சஞ்சல மற்று நாளைக்கு என் செய்வது என்று ஏங்கி தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையற்று நிம்மதியாக—சாந்தியாக—திருப்த்தியுடன்—குதூகுலமாக வாழ வழி ஏற்பட்டுவிடும்.

நம்முடைய நாட்டில் ஏதாவது ஒரு சங்கம் ஏற்பட்டால் அதைப்பற்றி நம்முடைய மக்கள் என்ன கருதுகிறார்களென்றால் அதில் தங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் லாபமிருக்கிறதென்றும், அதைத்தங்கள் பெருண்மக்கும், வாழ்வுக்கும் எவ்வளவு தூரம் (சுயநலத்திற்கு) பிரயோஜனப் படுத்திக்கொள்ளலாமென்றும்தான் கருதிக் கொண்டு அதில் சம்மந்தம் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்களே ஒழிய அதனல் உலக நன்மைக்கு—ஜனசமூக மேம்பாட்டிற்குப் பாடுபடவேண்டுமென்பதைப்பற்றிய பொறுப்பையும், கவலையையும் அறவே விட்டுவிடுகின்றார்கள்.

அதுபோலவே நம்முடைய (கூட்டுறவு கோவாப்ரேடிவ்) ஸ்தாபனங்களிலும் இருந்துவருகிறது. அந்த ஸ்தாபனத்திலுள்ள மக்களுக்குள்ளாகக்கூட கூட்டுறவு உணர்ச்சி கிடையாதென்றே உறுதியாகச் சொல்லலாம். ஆகவே ஏதோ சிலர் தங்களுடைய நன்மைக்காகவும், பட்டம் பதவிகளுக்காகவும், கௌரவத்திற்காகவும் ஏதோ சிறிது சம்பந்தம் வைத்திருப்பதினால் மாத்திரம் என்ன பலன் ஏற்பட்டுவிடும்?

சாதாரணமாக இந்த ஊர் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றில் 2000, 3000 பேர்கள் வரை பங்குதார மெம்பர்களாக இருந்தும் இங்கு வெகு சிலரே வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்தாபனத்தினால் உருப்படியாகப்பொது மக்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டு இருக்கிறது? ஏதோ ஒரு சில சொற்பப் பேர்கள், தங்கள் சொந்தத்திற்கு எப்படிக் கடன் பெறலாமென்று பெருத்த பிரயாசை எடுத்துக்கொள்பவர்களே சில அனுகூலங்கள் அடைகிறார்கள். மற்றப்படி இவர்களுக்கு ஷை ஸ்தாபனத்தைப்பற்றிய கவலையே இல்லை. இன்றைய உலக எல்லா வாழ்க்கையும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. வெறும் குற்றத்தையே பேசுவதால் பயனில்லையானாலும் இவைகள் தக்க படிப்பினையாக இருக்க உதவவேண்டுமென்று கருதியே பேசுகிறேன். கூட்டுறவு வாழ்க்கையென்றால் பிறருக்கு நாம் எவ்வாறு சகாயம் செய்வது எவ்வாறு உதவுவது என்கிற விஷயங்களே நமது வாழ்க்கையின் முக்கிய லக்ஷியமாய் இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கை என்பது தனித்தனி மனிதனைப் பொறுத்த தத்துவம் என்பது கூடவேகூடாது.

சாதாரணமாக நாம் நம்மிடையே ஒருவரை புதிதாகக்கண்டால் அதர்வது சந்தித்தால் அவருடைய ஸ்திதி

என்னவென்றும், உத்தியோகம் என்னவென்றும் வினவ ஆசைப்படுகிறோம். அவர் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தரா கவோ, பணக்காரராகவோ இருந்தால் அதற்காக ஒரு தனிமதிப்பும், ஒரு குமஸ்தாவாகவோ, கூலியாகவோ இருந்தால், அதற்காக ஒரு தனி மதிப்பும்தான் கொடுக் கின்றோம். இது தான் நம்முடைய நாட்டில் ஒருமனி தனை மதிப்பதைப்பற்றிய முறையாகும். ஆனால் ரஷி யாவிலோ இங்குள்ள இது போன்ற கேள்விகளை அங்கு யாரும் கேட்பதில்லை. அங்கு ஒருவருடைய உத்தியோக அந்தஸ்தைப் பற்றியோ, செல்வத்தைப்பற்றியோ சிறி தும் யோசிப்பதே இல்லை; விசாரிப்பதுமில்லை. அவற் றில் ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசமும் இருக்காது. ஆத லால் அங்கு அக்கேள்விக்கு இடமே இல்லை. மற்றப்படி என்ன கேட்பார்கள் என்றால் ஒருவனைக் கண்டதும் அவன் (Social service) சமுதாய சேவை என்ன செய் திருக்கிறான்—செய்கிறான் என்று மட்டுமே தான் பிரதா னமாகக் கவனிப்பார்கள் அதைத்தான் கேட்பார்கள். ஒருவர் பிறருக்கு என்ன நன்மை புரிய ஏற்றுக்கொள்ளுகி றார் என்பது தான் மனிதனை அறிய முக்கிய தத்துவமா கும். அது தான் அங்கு அவனுடைய பெருமையைக் காட்டுவதாகும். அங்கு உத்தியோகத்தைப்பற்றிய பேச் சோ, வருமானமோ, மேல் கீழ் வரும்படி என்பது போன்ற பேச்சோ, எங்கும் எவ்வித ரூபத்திலும் கிடை யாது. அந்த எங்கும் யாவரும் சமூதாய வேலை செய் வோரேயாவார்.

நான் ரஷியாவில் இருந்த காலத்தில் ஒரு நியாய ஸ்தலத்தைப் பார்வையிட அழைத்துச் செல்லப்பட் டேன். அங்கு ஒரு குற்றவாளியை விசாரிக்கக்

கண்டேன். அவன் ஒரு விசேஷ நாளில் குடித்து வெறி யனுகி கலகம் செய்தான் என்பதாக குற்றவாளியா க்கப்பட்டவன். இவனை அந்த விசாரணை ஸ்தலத்தில் என்ன கேழ்வி கேட்டார்கள் என்ருல் உன்னுடைய Social Service Work (சமுதாய ஊழிய வேலை) என்ன என்பதேயாகும். அவன் அதற்கு எனக்கு Social Service (சமுதாய வேலை) இல்லை என்ருன். இதைக்கேட் டதும் நியாயாதிபதியும், ஜூரியான ஒரு பெண்ணும் "உனக்கு சமுதாய வேலையில்லாமல் போய்விட்டது என் கிருயே வெட்கமில்லையா? என்னை உலகுக்கு உபயோகப்ப டுத்திக் கொள்ள வகையற்றவனுக இருக்கிறேன் என்று சொல்லுவது அவமானகரமானதாகத் தோன்றவில்லை யா?" என்று கடிந்தார். அதற்கு அவன் "எல்லா சோ ஷியல் சர்விசையும் சிறு பிள்ளைகளாகிய கம்சமால் கூட் டத்தார், எடுத்துக்கொள்ளுகிருர்கள், நான் என்ன செய்வது" என்ருன். அந்தம்மாள் வெட்கம் வெட்கம் என்ருள். இவைகளைக் கேட்டபிறகு தான சோஷியல் சர்விஸ் [Social Service] என்பதைப்பற்றி அதிகம் அறிய ஆசைகொண்டேன். அதன் பயனுய் ரஷியர்கள் சமூக ஊழியம் செய்வது தான் தங்கள் வாழ்க்கையின் மேலான லக்ஷிலம் என்பதை முதலாகவும், அடுத்தபடி கூட்டுறவு வாழ்க்கையே மேலான வாழ்க்கை என்பதாக வும் அவர்கள் கருதி இருக்கிருர்கள் என்பதை உணர்ந் தேன்.

ரஷ்யர்களுடைய வாழ்க்கையானது உற்சாகமாக வும், சந்தோஷமாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர் கள் Social Service சும் கூட்டுறவு வாழ்க்கையை நட த்த முனைந்து நிற்பதுமேயாகும். அவர்கள் வாழ்க்கையில்

மேற்போட்டுக்கொள்ளும் இந்த வேலையானது மனித சமூகத்துக்கு கவலை, துன்பம், மனச்சோர்வு என்பவைக ளே இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது. அங்குள்ள சர்வ ஜனங் களுடைய எண்ணமெல்லாம் பிறருக்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்யலாம் என்பதேயாகும். இந்த நோக்கமில்லாத மனிதனை மனிதனல்ல என்று வன்மை யாக அவர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய நாட்டில் உத்தியோகத்தின் பேராலும் மற்ற பதவிகளின் பேராலும் மாதம் 1க்கு 1000, 2000, 5000, 10000 ரூபாய்கள் கொள்ளை கொள்வது போன்ற கொடுமைகள் ரஷ்யாவில் கிடையாது. அங்குள்ளவர்களு க்கு தனக்கு வேண்டிய அளவுக்கு மேல் வரும்படி-லஞ் சம்-லாவணம் என்பன போன்றவைகளே அடியோடு கிடையாது. அங்கு தனிப்பட்டவர்களுக்குள் ரூபாய் 10, 5 கூட கடன் கொடுக்கும் முறையோ, கடன்படும் முறையோ கிடையாது. அது குற்றமான முறையே யாகும். எல்லாம் கூட்டுறவின்மூலம்தான் நடைபெற வேண்டும்.

ஆனால் அந்த முறைகள் எல்லாம் நம்முடைய நாட் டின் இன்றைய நிலைமைக்கு சாத்தியமில்லை என்று சொ ன்னாலும் நம் நாட்டு நிலைமைகளை எல்லாம் அடியோடுமா ற்றி அமைத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இக்கருத்தைத் தான் நான்வலியுறுத்திக் கூறுகின்றேன். இது சிறிது சிறிதாய் கோவரப்பரேட்டிவ் ஸ்தாபனங்களின் மூலமே ஒழுங்காகச்செய்யலாம்.

நம்முடைய நாட்டில் அளவுக்கு மீறிய செல்வச் செருக்கு கொண்டவர்களையும், கல்நெஞ்சம்படைத்த கன

த்த முதலாளிமார்களையும் ஒரு பக்கத்தில் வெகு பந்தோபஸ்தாக வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். மற்றொரு பக்கத்தில் வேலையில்லாத்திண்டாட்டக்காரர்களையும்,பிச்சைக்காரர்களையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.இவைகளெல்லாம் ஏன் இப்படி இருக்கிறது? இதுபோன்ற நிலைமை ரஷ்யாவில் இல்லையே! சுயநல ஆதிக்கக்காரனுக்கும்-ஆதிக்கத்திற்கும் கொஞ்சமாவது இடமிருக்கிறவரையிலும் தொல்லைப்படுகிறவர்களும்—தொல்லையும், தரித்திரமும், ஏழ்மையும் இந்த நாட்டில் இருக்கத்தான் செய்யும்.

இன்று காலை முதல் மாலை வரையிலும் என்னிடம் 5, 6 பேர்கள் வரைவந்து "வேலைகொடு-வேலைகொடு" என்று வருந்தினர்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் மந்திரிகள் கலெக்டர்கள் தாசில்தார்கள் ஆகியவர்களுக்கு சிபார்சு கடிதம் எழுதித்தரவேண்டுமாம். ஒருவர் தனது "குழந்தைகளுக்கு அம்மை போட்டிருக்கிறது, சம்சாரத்திற்கும் பிரசவ நோவு நான் என்ன செய்வேன் 4 மாதமாக வேலையில்லையே காப்பாற்றுவாரில்லையே" என்று கதறினன். நான் அவருக்கு 2 படி புழுங்கல் அரிசி கொடுக்கும்படி வீட்டிற்கு சீட்டுக்கொடுத்தேன். இதுபோன்ற கொடுமைகளின் தன்மையை இன்று என்னுடன் தங்கியிருந்த நண்பரும் நன்கறிவர். எங்கும் வேலை இல்லை என்ற கூக்குரல் அதிகரித்து விட்டது. ஏன் வேலை இல்லாமல் போய்விட்டது? வேலை இல்லாமை எப்படி ஏற்படும்? என்று யோசித்துப்பார்த்தீர்களா? ஒரு வேலைக்காரன் காலை 6 மணி முதல் இரவு 10-மணிவரை வேலை செய்கின்றான். ஒரு தையல்காரன் 3-மிஷின்களை வைத்துக்கொண்டு இரவெல்லாம் வேலைசெய்து ஒரு நா

ளைக்கு 5-ரூ, 10-ரூ சம்பாதிக்கின்ருன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இந்தப்படி ஒருவன் அதிகநேரம் வேலைசெய்து அதிகப் பணம் ஒருவனே சம்பாதிப்பது எதற்கு? இவைகளையெல்லாம் கணக்குப்போட்டு ஒரு ஒழுங்கு முறைப்படுத்தி வேலைகளையெல்லாம் ஒரு கூட்டுறவு முறையில் அமைத்தால் அவரவர்களுக்குப் போதுமான அளவுக்குக் குறையாமல் ஒவ்வொருவருக்கும் கண்டிப்பாக போதிய பலன் கிடைக்கும்.

நம்முடைய நாட்டில் அடிப்படையான மாறுதல் செய்யாவிட்டால் கூடிய சீக்கிரத்தில் நாம் என்ன கதிக்கு ஆளாகவேண்டிவரும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

நாம் செலவழிப்பதிலும் வகை தகையற்ற முறையில் வீண் செலவு செய்து வருகின்றோம். நமது வாழ்க்கையை கூட்டுறவு முறையில் நடத்தினல் இன்றைய நமது செலவில் எட்டில் ஒரு பாகம் தான் செலவு ஏற்படும் பாக்கி இன்னும் 8 பேருக்கு உதவும்.

உதாரணமாக ரஷ்யர்களின் சாப்பாட்டு முறையைக் கவனியுங்கள். அங்கு சாப்பாடும் கூட்டுறவு முறைதான். அங்கு ஒரு இடத்தில் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருவேளைக்கு நாற்பதினயிரம் பேர்கள் சாப்பிடுமிடத்தைக்கண்ணுற்றேன். ஆனல் இங்குள்ள நிலைமை என்ன? ஒரு வீட்டில் சமையல் செய்வதென்ருல் தேவைக்கு மேல் அதிகமாய்த் தான் போட்டுச்சமைக்கிருர்கள். 4-5 பேர்கள் உள்ள ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு பெண்ணை கண்டிப்பாக சமையலுக்கென்று ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு

குடும்ப சமையலுக்காக என்று ஒரு தனி அரையும் பாக்கி வசதிகளுக்கென்று ஏராளமான அரைகளும் இடமும ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு அக்கிரம மான தீங்குகளை வசதியற்ற எளியவர்களுக்குக் கூட உண் டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ரஷியாவிலுள்ள மேற்சொன்ன பொது சமையல் சாலையில் (General Kitchen) 970 பேர்கள் தான் சமையல் வேலையிலீடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் கணக்குக் கேட்டுத் தெரிந்தேன். நம்முடைய நாட்டி லோ 4-பேர்களுக்கு ஒரு பெண் வீதம் சமையலுக்கு ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிற கணக்குப்படி 40000 பேர்களுக்கும் எத்தனை பெண்களை ஒதுக்கித்தள்ளி கொ டுமைக்களாக்கி வருகிறோம் என்பதை யோசித்துப்பார்க் கும்படி கோறுகிறேன். நம்முடைய சமயலைப்பற்றி ஏதா வது பந்தோபஸ்து உண்டா? சமயலறையையும் சாப் பாட்டுச் சாமான்களையும் சமைத்த பிறகும் அங்கு தினம் டாக்டர் சரியானபடி பரிசோதனை செய்கிறார். ஒரு பெரிய எம். டி. டாக்டர் பரீக்ஷைக்கென்றே ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சமையலுக்கும் உண்டு. இங்கு நாம் என்ன செய்கிறோம்? சல்லீசான சரக்குகளை வாங்கிப்போட்டு வெந்தும் வேகாமல் அவித்துத் தின்று, சாப்பாட்டின் காரணமாகவே பெரும்பாலும் நோய் அடைகின்றோம். மேல் நாட்டு வாழ்க்கையில் எவ்வளவு கஷ்டக்குறைவு, அனுகூலம், பணம் மிச்சம், சுகாதாரம், சௌக்கியம் ஆகியவைகள் கவனிக்கப்படுகிறதென்பதை யோசியுங் கள். அங்கு ஒரு ரொட்டிக்கிடங்கில் (Bakery) நாள் ஒன்றுக்கு 250டன் ரொட்டிகள் ஒரே சாலையில் செய் யப்படுவதைப் பார்த்தேன். கூட்டுறவு முறையினால்

ஒருநாள் ஒன்றுக்கு ஒரு இடத்தில் இருபதினுயிரம் முப்பது ஆயிரம் வீதம் ஷர்ட்டுகள் டிரௌசர்கள், ஜாக்கட்டுகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. அங்கு உள்ள அத்தனை பேரும் வேலையிலேயெ ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அங்கு வேலையில்லாதவர்களே கிடையாது.

இங்கு நாம் துணி வாங்கிக் கொடுத்தால் காலே அரைக்கால் பாகம் திருட்டுடன் சேதமாகிற தென்றும் சொல்லலாம். அங்கு அப்படியில்லை. துணியை அப்படியே 200, 300 வீதம் மடிப்பு மடித்து முதலிலேயே சின்ன சின்ன வேலைக்கானவைகளுக்கு அதாவது பாக்கெட், கழுத்துப்பட்டை கைப்பட்டை முதலானவைகளுக்கு ரம்பத்தில் அறுப்பது போன்ற மிஷினில் அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியை அப்படியே சேதாரம் இல்லாமல் முழுதும் மற்றபாகங்களுக்கு உபயோகப் படுத்திவிடுகிறுர்கள்.

அங்கு ரஷ்யாவில் 2,000—3,000 ஜனங்கள் சந்தோஷமாக—சௌக்கியமாக போதிய சுகாதாரத்தோடு ஒரே கட்டித்தில் நிறம்பி வாழ்வதைப் பார்த்தேன். இங்கு நம்முடைய ஒரு வீட்டை 4, 5 பேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்திற்கென்று எவ்வளவு அனுவசியமாக 3, 4 அடுக்கு மெத்தைகளுடன் கட்டுகிறோம்? அதில் பகுதி பாகம் நாம் உபயோகப்படுத்துவதுகூட இல்லை. அப்படி உபயோகப்படுத்தும் பாகத்தில் சுத்தம், சுகாதாரம் இருப்பதில்லை. நம்முடைய வீட்டை நிறப்புவது ஒடிந்து போன மத்து, கெட்டுப்போன நாற்காலி, முறம், கூடை, கிழிந்துபோன பாயும், அவிந்துபோன தானிய குப்பைகளாலும்தான். இந்த முட்டாள்தனத்திற்க்காகவா நாம்

பெரும் வீடு வைத்துக்கொண்டு இருப்பது என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

அங்கு எப்படி வீட்டு வசதி முறை இருக்கின்றதென கேட்கலாம். சர்வாதிகாரியான ஸ்டாலினுக்கும், சாதாரணத் தொழிலாளிக்கும் சுமார் 10க்கும் 16 அடிக்கும் உள்ள ஒரே மாதிரி அளவு அறைதான். அங்கு ஒரே மாதிரி சாதிக்காய் பலகை கட்டிலும், மேஜையும் சிறப்பாக இருக்கும். அங்கு ஒரு சிறு 8 × 6 உள்ள கக்கூசு நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்கு உபயோகப்படுகிறது. தோட்டியே கிடையாது. அதைப்பார்த்தால் அது கக்கூஸா என்று நாம் சந்தேகப்பட்டே போய் விடுவோம். அவ்வளவு சுத்தம். அதில் எவ்வித வாடையும் இருக்காது. அழகு, ஒழுங்கான முறை எல்லாம் சேர்ந்திருக்கிறது. இங்கு ஒரு வீட்டுக்கு 5 பேருக்கு ஒரு கக்கூசாக இருக்கிறது. அதற்கு எவ்வளவு இடம்? அப்படி இருந்தும் என்ன சகிக்கமுடியாத நாற்றம், சுகாதாரக் குறைவு? இங்கு 300 பேர்களுக்கு ஒரு தோட்டி வீதம் இருப்பானென்று நம்புகிறேன். இந்த 30,000 பேர்கள் உள்ள ஈரோட்டில் எத்தனை தோட்டிகள்? எத்தனை வீடு, தெருக்கூட்டுகிறவர்கள்? எத்தனை வேலைக்காரர்கள்? இப்படியிருந்தும் இங்கு அசுத்தம் அசுத்தந்தானே என்றும் அசௌக்கியமாகத்தானே இருக்கிறது. அங்கு கக்கூசுக்கு பக்கத்திலேயே படுக்கை அறை இருக்கும். அங்குள்ள முறை கஷ்டத்திற்கோ—நாற்றத்திற்கோ இடமில்லை வழியுமில்லை.

ஒவ்வொரு கூட்டுப்பண்ணையிருக்கும் இடத்திலும், ஒவ்வொரு தொழில்சாலை இருக்கும் இடத்திலும் ஒரு

நல்ல Park நந்தவனம், சினிமா, விளையாட்டு இடம், டிராமா. சுகாதாா வசதிச்சாலை எல்லாம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு ஸ்தாபனத்திலும் உள்ள 5000 பேருக்கும், 10000 பேருக்கும் கூட்டுறவு முறைப்படி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு சம்பளம் ஒரே அளவுதான் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. சம்பளம் போக மேல்கொண்ட மீதி லாபத்தை அந்தஸ்தாபன பொது ஜனங்களுடைய நன்மைக்கே உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

கூட்டுறவு சிக்கனம்.

இங்கு ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு வண்டியிருக்கிறது என்று வைத்துக்கோள்ளுங்கள் அதில் அவன் எப்பொழுதும் போய்க்கொண்டிருக்கிருனு? அதற்கு தினம் 10 மணி நேரத்திற்கும் வீணில் தீனிபோட்டு மாதத்தில் 3 மணி நேரத்திற்கும் குறைவாகவே வேலை வாங்குகிருன். 3 மணி நேரம் மாத்திரம் அனுபவிப்பதனுல் பாக்கி 7 மணி நேர கூலியும் செலவும் முதலும் வீணுகிறது. இப்படியே தான் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தனிப்பட்டவர்கள் தன்மையால் நஷ்டங்கள் உண்டாகின்றன. அநேகமாய் நம்முடைய நாட்டில் தேச செழிப்பும் அனுபவப் பொருள்களுற்பத்தியும் ஒன்றுக்கு எட்டாக விளங்குகிறதா இல்லையா? அப்படி இருந்தும் மக்களின் கஷ்டத்திற்குக் காரணம் என்ன? த னி த் த னி, அவனவன் சுயநலம் என்னும் உணர்ச்சியே இதற்குக் காரணம். எனவே இந்த உணர்ச்சி ஒழிய வேண்டுமா வேண்டாமா? மனிதனுக்குக் கவலையற்றும், குறைவற்

றும் வாழும் வாழ்வுதான் சிறந்தது. அதற்கு கூட்டுறவு முறையேதான் பெரிதும் தேவையானது.

நிற்க, இந்த ஈரோடு முனிசிபாலிட்டியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் அது வாழ்க்கை சம்மந்தமான எல்லா விஷயங்களையும் மேல்கண்டபடி கூட்டுறவு முறையில் பூர்த்தி செய்விக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதனால் எவ்வளவு பிரயோசனமேற்படும்? எவ்வளவு செலவு மிச்சமாகும்? எவ்வளவு அனுகூலம்? எவ்வளவு லாபம்? எல்லாவற்றிலும் நன்மையேதான் ஏற்படும். அப்படிக்கிருக்க தனிபட்டவர்கள் நன்மைக்குமாத்திரம் என்பதாக ஏன் ஒவ்வொன்றும் இருக்கவேண்டும்?

ஒரு சாப்பாட்டு விடுதியை பொதுவாக பல குடும்பங் களுக்குச் சேர்த்துவைத்து நடத்தினால் இரண்டணாவுக் கும் கீழாகவே நல்ல சாப்பாடு போடலாம். அது சத்துள்ளதாகவும், சுகாதாரமுறைப்படியும் இருக்கும். நம் வீட்டில் சமைல் என்னும் பேரால் சரிபாக சாமான்கள் வீணாய்ப் போகிறது. நம்முடைய நாட்டில் என்ன பொது உணர்ச்சி இருக்கிறது? பொது சமயல்களில் டாக்டர் பரீக்ஷை செய்து எவ்வளவு சௌக்கியமாக எத்தனை காரியங்களைச் செய்யலாம். இது போலவே வியாபாரத்திலும் கடையில் பேரம் செய்யும்போது கிராமக்குடியானவனிடம் 9 சாக்குப் போட்டு விட்டு 10 சாக்கு என்று பித்தலாட்டம் செய்வது எனக்குத் தெரியும். குடியானவரிடமிருந்து ஒன்றுக்கு ஒன்றரையாய் எடுத்துக் கொள்வதும் எனக்குத் தெரியும். இதை நானும்செய்திருக்கிறேன். நம்மிடம் நிறைந்திருப்பது பொய். சரக்கோ கலப்படம். உபயோகிப்பதோ முக்கால் அளவுள்ள நிறை

தான் இவைகளினுலெல்லாம் தனிப்பட்டவர்களுக்கு எவ்வளவு நஷ்டம்? இவைகளையெல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் லக்ஷியம் கொண்ட ஜனத்தலைவர்கள் என்பவர்கள் ஏன் Control செய்து அடக்கித் தடுக்கக்கூடாது? ஒவ்வொரு தனிப்பட்டவனையும் "ஒன்று படுத்தி நீயும் வா எல்லோரும் ஒருகாரியத்தை செய்வோம். எல்லோரும் லாபம் பெறுவோம். அதிக லாபமும் அதிக ஓய்வும் எடுத்துக்கொள்ளுவோம் "என்று ஏன் கூட்டுறவுத் தன்மையை பிரயோகிக்கக்கூடாது?

மனிதசமூக நல்வாழ்க்கைக்கு இம்முறைகள் என்றைக்காவது தலை தூக்கித்தான் ஆகவேண்டும். இதற்காக பொதுவுடமை வேண்டுமென்பதில்லை. பொதுவுடமை பேச்சே வேண்டியதில்லை. ஆனுல் கூட்டுறவு தன்மையைக் கைப்பற்றினுல் போதும். வட்டி விஷயத்திலும் இங்கு பாங்குகளில் ஏராளமான ரூபாய் தூங்குகிறது. ஆனுல் குடியானவன் விவசாய செலவுக்கு பணம் வேண்டுமானுல் தனிப்பட்ட முதலாளியிடம் மீ 1-க்கு ரூ 10-க்கு கால் ரூ வட்டி வீதம் கடன் வாங்குவதென்ருல் என்ன கொடுமை? ரஷ்யாவில் தனிப்பட்ட மனிதர் எவரும் லேவாதேவி செய்யக்கூடாது? ஒருவனுக்கு மற்ருெருவன் 5-ரூபாய் கடன் கொடுத்தால் அது அங்கு திருட்டு ஆகிவிடுகிறது. ஆபத்தில் உதவவேண்டாமா என்ருல்—கஷ்டத்துக்காகவேண்டுமென்ருல்—ஏன்-எப்படி ஆபத்தும், கஷ்டமும் ஏற்படும்? என்பது தான் அங்கு கேட்கப்படும் கேள்வியாகும்.

ஜன சமூகம் கவலையற்று வாழ ஒழுங்கான முறை கூட்டுறவுத் தத்துவ வாழ்க்கை முறையேயாகும். நான்

அதிகமாகச் சொல்ல வரவில்லை. இவைகளைத்தான் சொல்ல நினைத்தேன். இதற்கு மக்கள் தயாராகி விட வேண்டும். சுயநலத்தை ஒதுக்கி வைத்து விடவேண்டும். பலருடைய நன்மைக்கும் என்றே கருதி வாழ்வில் இரங்க வேண்டும். இவற்றைச் சர்க்கார் செய்ய வேண்டியதா? பொது ஜனங்கள் செய்ய வேண்டியதா? என்பது ஆஸ்திகர்கள் விதி பெரிதா? மதி பெரிதா? என்று தர்க்கிப்பதை ஒத்ததாகும் இவ்விவகாரங்களில் வலுத்தவன், வாய்ப்பேச்சுக்காரன் தான் ஜெயமடைவான். சர்க்கார் தான் ஜனங்கள். ஜனங்கள் தான் சர்க்கார் என்பதை உணருங்கள். நமது சரீரத்தில் கஷ்டம் ஏற்பட்டால் நமக்கென்ன வென்று நாம் இருப்போமா? அது போல் நமது பொது உணர்ச்சிகள் இருக்க வேண்டும். சிப்பியானது திறந்திருக்கு பொழுது மழை ஜலம் விழும்போது தான்முத்தாகிறது. அது போல் தான் நமது உணர்ச்சிகள் பக்குவப்படுத்தி சரிப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு தயாராகவே இருக்க வேண்டும் அப்பொழுது கண்டிபாக பலன் ஏற்பட்டு விடும். நம்முடைய அபிப்பிராயந்தான் ஜனசமூக அபிப்பிராயம் என்று தன் நம்பிக்கையுடன் நாம் வேலை செய்ய வேண்டும். நமது உடலில் தனித் தனீத் தத்துவ இரத்தத்தை எடுத்து விட்டுக்கூட்டுறவுத் தன்மை என்ற இரத்தத்தைப் பாய்ச்சுதல் (Injection) செய்ய வேண்டும். இது நம்மால் முடியுமா? என்று இருக்கக் கூடாது. கண்டிப்பாய் இது முடியக்கூடியதே.

நம்முடைய மக்கள் மடத்தனத்தில் இருக்கின்றார்கள். அதனால் தான் முடியாது என்ற அறியாமை அந்தகாரம் சூழ்ந்திருக்கிறது. 1914—18 வருஷத்தில் நடந்த காடிய மகா யுத்தத்தைக் கூடக் கேள்விப்படாத ரஷ்யர்

கள் ரஷியாவில் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுதும் (Czar) ஜார் அரசன் இருந்து அரசாளுகின்றான் என்று கருதிக் கொண்டிருக்கும் காட்டு மிராண்டிகளும் அங்கு இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். இதனால் எல்லாம் அங்கு கூட்டுறவு தன்மை ஏற்படாமல் போய்விட்டதா? எப்படி காய்ந்த தீய்ந்த சருகில் அதிவேகமாய் நெருப்புத்தீ பற்றிக் கொள்ளுகிறதோ அப்படியே தான், அங்கு மதம் ஒழிந்து—கடவுள் மாய்ந்து—அரசர்கள் மண்ணாங்கட்டிகளாகி, செல்வவான்கள் பனிக்கட்டிகளாகி மழைபெய்தாலும், வெய்யில் அடித்தாலும் இவைகள் எல்லாம் கெடுவது போல் கெட்டு ஒழிந்து 16-கோடி ஜனங்களையும் கூட்டுறவு வாழ்க்கைக்காரராகி விட்டது என்பதை நீங்கள் ஞாபகத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக் கொண்டு இந்நாட்டுக்கொடுமை, பஞ்சம், அநீதி ஆகியவை ஒழிப்புக்குத் தைரியங்கொண்டு கூட்டுறவு மூலம் போராடி உழையுங்கள். உங்கள் உணர்ச்சிகள் இவைகளுக்கு எப்பொழுதும் அனுகூலமாகவே இருக்கட்டும். நீங்கள் வெற்றி அடைவது நிச்சயம்.

பொது உடமை

* 7-ம் அத்தியாயம்.

பொது உடமை என்கின்ற வார்த்தையானது மக்களின் காதுகளில் படும்போதே அது ஒரு பயங்கர சப்தம்போல் கருதப்படுகின்றது.

கொஞ்ச காலத்திற்குமுன் நாஸ்திகம் என்கின்ற வார்த்தையும் இந்தப்படியேதான் மக்கள் காதுக்கு ஒரு பெரிய அதிருப்த்தியானதும், வெறுப்பானதுமான சப்தமாகக் கருதப்பட்டு வந்தது என்றாலும் இப்போது, அது ஒரு தர்க்கவாதத்துக்கு ஏற்றதாகவும், சிலர் அதை ஒரு நாகரீகமாகக் கருதவும் சிலர் அவ்வார்த்தையின் கருத்தை, சாதாரண நோக்கத்தோடு கவனித்து அதுசம்மந்தமான முடிவுகளை "அது அவரவர்கள் அபிப்பிராயம்" என்பதாகவும் சிலர் ஜன சமூக வாழ்க்கைக் கட்டுப்பாட்டிற்கு "அந்தப்படி (கடவுள் என்பதான) ஒரு அபிப்பிராயம் இருந்தால் நல்லது" என்று கருதும் படியாகவும் இருந்து வருகின்றது. நாஸ்திக விஷயத்தில் இப்போது ஆத்திரங் காட்டுபவர்கள் எல்லாம் மதப் பிரசாரத்தினால் வாழலாம் என்று கருதுகின்றவர்களும், மதப்பிரசாரத்தை தங்களது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாய்க் கொண்டவர்களு

---

* இவ்வத்யாயம் 10.9-33ல் குடி அரசில் எழுதிய தலையங்கம்.

மே ஆவார்கள். இவரொழிந்த மற்றவர்கள் அதைப்பற்றி சிறிதும் கவலையே இல்லாமல் இருந்து வருகின்றார்கள். பொதுஜனங்களில் நாஸ்திகத்தைப்பற்றி எந்தக் கூட்டத்திற்காவது சிறிது அளவேனும் அதிருப்தி இருக்கும் என்று கருதவேண்டுமானால் அது போதிய கல்வி அறிவு பெறாத சமூகமும், முரட்டுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்துவரும் பிடிவாத சமூகமும், தங்களுடையதைத் தவிர வேறு வித அபிப்பிராயம் உலகில் இருக்கின்றது என்று கூட உணர முடியாமல் வைத்திருக்கும் பாமரக் கூட்ட சமூகமும் ஆகியவர்களுக்குள்ளாக இருந்து வரலாம். பொதுவாக 100க்கு 8, அல்லது 10 பேரே படித்த மக்களும், 100க்கு 80, 90 பேர்கள் தற்குறிகளாகவும் இருக்கும் ஒரு தேசத்து மனித சமூகத்தில் நாஸ்திகத்தை வெறுக்கும் ஜனங்கள் சிலராவது இருக்கிறார்கள் எனறால், அதில் அதிசயமொன்று மில்லை.

ஏனெனில் நாஸ்திகம் என்பது அறிவு வளர்ச்சியினாலும், ஆராய்ச்சித் திரத்தினாலும், சுதந்திர உணர்ச்சியாலும் ஏற்பட வேண்டிய விஷயமே ஒழிய "கடவுள் சொன்னார் என்று எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது" என்றும்; தங்களைக் கடவுள் அவதாரமாகவோ, தூதர்களாகவோ, குமாரர்களாகவோ சொல்லிக்கொண்டவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றும், பெரியோர்கள், ரிஷிகள், நபிமார்கள், நாயன்மார்கள், தீர்க்கதரிசிகள், ஆள்வார்கள், சித்தர்கள், ஞானிகள், மகாத்மாக்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றும், அவர்கள் சொன்னதாக ஏற்பாடு செய்த ஏடுகளிலும், புத்தகங்களிலும் என்ன

எழுதி இருக்கின்றது என்றும் கவனித்து அவர்களுக்கெல்லாம் அடிமையாகி இருக்கும்—சுதந்திரமும்; சுய அறிவும் இல்லாத மக்களுக்கு விளங்கக்கூடிய காரியம் அல்ல.

ஆகையால் அறிஞர்கள் இவ்வித மக்களின் கூப்பாடுகளை லட்சியம் செய்யாமல் இருந்துவருவதுடன் ஆராய்ச்சியையும்; சுய புத்தியையும் பற்றிப்பிரசாரம் செய்தும் வருகிறார்கள். ஆதலால்தான் இப்போது நாஸ்திகம் என்னும் வார்த்தையானது மிகச் சாதாரண வார்த்தையாகவும், நாகரீக ஆராய்ச்சி அபிப்பிராயமாகவும் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது என்று சொன்னோம்.

அதுபோலவே பொது உடமை என்னும் வார்த்தையும் அது பற்றிய ஆராய்ச்சியே இல்லாத காரணத்தாலும் சுயநலத்தின் காரணமாய் அவ்வார்த்தைக்கு எதிராகவே பிரசாரங்கள் நடைபெறுவதாலும் பொது ஜனங்களுக்குப் பொது உடமை என்றால் வெறுப்பாயும், பயமாயும், தப்பிதமாயும் தோன்றலாம். எந்தப் புதிய கொள்கைகளும்—அபிப்பிராயங்களும் ஆரம்ப காலத்தில் பாமர மக்களிடை வெறுப்பாகவும், கஷ்டமாகவும் தான் தோன்றும். இதற்கு நாம் உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் புதிய கொள்கைகளையும், அபிப்பிராயங்களையும், கொண்டுவந்து புகுத்தியவர்களின் சரித்திரங்கள் என்பவைகளில் எதைப் பார்த்தாலும் இது தானாகவே விளங்கும். ஆதலால் பொது உடமை என்றும் வார்த்தையும், கொள்கையும் பொதுஜனங்களால்—பாமர மக்களால் சுயநலங்கொண்ட சோம்பேறிக்கூட்டங்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றதா? வரவேற்கப்படு

கின்றதா? வெறுக்கப்படாமல் இருக்கின்றதா? என்பவைகளைப் பற்றி கவனிக்காமல் அது விஷயமாய் நமக்குத் தோன்றியதை எழுதலாம் என்றே கருதுகிறோம்.

பொதுஉடமை என்பது என்னவென்றால் ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள சொத்துக்கள், வரும்படிகள், தொழில்கள், லாப நஷ்டங்கள், இன்ப துன்பங்கள், போகபோக்கியங்கள், பொருப்புகவலைகள் முதலாகியவைகள் எல்லாம் எப்படி அக்குடும்ப மக்களுக்கு பொதுவோ அதுபோல் தான் ஒரு கிராமத்திலோ, ஒரு பட்டணத்திலோ, ஒரு மாகாணத்திலோ, ஒரு தேசத்திலோ, ஒரு கண்டத்திலோ, ஒரு உலகத்திலோ உள்ள மேற்கண்டவைகள் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள அவ்வளவுபேருக்கும் பொதுவானது என்பதாகும். சுருக்கமாய்ச் சொல்லவேண்டுமானால் பொதுஉடமைக் கொள்கை கட்சியின் லட்சியம் உலகம் பூராவும் ஒருகுடும்பம்—உலக மக்கள் எல்லோரும் சகோதரர்கள்—உலகத்தில் உள்ள செல்வம், இன்பம், போகபோக்கியம் முதலியவை எல்லாம் அக் குடும்ப சொத்துக்கள்—குடும்பமக்கள் (உலக மக்கள்) எல்லோருக்கும் அக் குடும்ப சொத்தில் (உலக சொத்தில்) சரி பங்கு உண்டு என்கின்ற கொள்கையே யாகும். ஆகவே பொதுஉடமை என்பது இதுபோன்ற ஒரு கணக்குப் பிரச்சினையே (Mathematic Problem) தவிர வேறில்லை.

எனவே இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கொண்ட பொது உடமைக் கொள்கையை எவரும் வெறுக்கவோ, எதிர்க்கவோ நியாயமான முறையில் யாதொரு காரணமும் இருப்பதாய் நமக்குத் தோன்றவில்லை.

ஆனால் தன் சகோதரனுடைய பங்கை மோசம் செய்து சகோதர துரோகத்தின் மூலம் அதிகப் பங்கை

அடைய ஆசைப்படுகிற மனப்பான்மை உள்ளவனும், குடும்ப வேலைகளில் தனக்குள்ள சரிபாகப் பொருப்பை தான் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மற்ற சகோதரர்களையே அதிகமாய் உழைக்கச்செய்து தான் சோம்பேறியாய் இருந்து அதிகப்பங்கை அடைந்து மற்றவர்களுக்குப்போதுமான அளவு கூலி பாகம்கூட கொடுக்காமல் வஞ்சித்து ஏமாற்றவேண்டும் என்கின்றதான மனப்பான்மை உள்ளவனும் தான் பொதுவுடமைக் கொள்கையை வெறுக்கவும், எதிர்க்கவும் கூடுமேயொழிய சகோதரப் பொருப்பை உணர்ந்த ஒப்புக்கொள்ளுகிற எவனும் பொதுஉடைமைத்தத்துவத்தை ஆக்ஷேபிக்கவோ எதிர்க்கவோ மாட்டான்.

நிற்க, மற்றொரு விதத்திலும் பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது எல்லா ஜனங்களாலும் மதிக்கத்தக்கது என்கின்றதான வேதாந்ததத்துவம் என்பதும் ஆகும். எப்படியெனில் அது "எல்லா சரீரத்திலும் வசிக்கும் ஆத்மா ஒன்றே என்றும், எப்படி ஒரே சூரியன் பதினாயிரம் குடம் தண்ணீரில் பதினாயிரம் சூரியனாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுபோல்கோடானுகோடி ஜீவப்பிராணிகளினுள்ளும் கோடானகோடி ஆத்மாவாகக்காணப் படுகின்றது" என்றும் சொல்லப்படுவதாகும். ஆதலால் ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், வெவ்வேறு "ஆத்மா" இருக்கின்றதன்றோ, ஒவ்வொரு "ஆத்மா"வுக்கும் வெவ்வேறுவிதம் சைதன்னியம் அதாவது ஞானிகளுக்கு என்றாலோ வேற்றுமை உணர்ச்சி இல்லை என்கின்ற தத்துவமே வேதாந்தமாகும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட வேதாந்தக் கொள்கைக்கும், ஞானிகளுக்கும்பொதுவுடமைத் தத்துவம் எவ்விதத்திலும் விரோதமாக இருப்பதற்குச்சிறிதும் காரணமில்லை.

மதக்கொள்கைக்கும், பொதுஉடமைத் தத்துவம் விரோதமானதாக இல்லை எப்படியெனில் எல்லா மதங்களும் மக்கள் யாவரும் சகோதரர்களென்றும், ஒருவருக்கொருவர் சகோதரர்களென்றும், ஒருவருக்கொருவர் சகோதர உணர்ச்சியுடனேயே இருக்க வேண்டுமென்றும், எல்லோரையும் எல்லோருமே சகோதரர்களாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்றும், எல்லோருமே ஒரேவித இன்பத்தையும், ஒரேவித செல்வத்தையும் அடையவேண்டுமென்றும் கற்பிக்கின்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் பொதுவுடமைத் தத்துவம் எந்த மதக் கொள்கைக்கும் விரோதமானது என்றும் சொல்லிவிட முடியாது.

மற்றும் பொதுவுடமைத் தத்துவமானது ஆஸ்திகம் என்பதற்கும் விரோதமானதல்ல. ஏனெனில் ஆஸ்திகமென்பது கடவுள் என்பதாக ஒன்று இருக்கின்றதென்றும், அது பாரபட்ச மற்றதென்றும், சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும் உடையது என்றும் அதுவே உலகத்தையும், உலகத்திலுள்ள வஸ்த்துக்களையும், ஜீவர்களையும் சிருஷ்டித்ததென்றும், உலகமும் உலக வஸ்த்துக்களும் அந்த ஜீவர்களுக்காகவே சிருஷ்டிக்கப் பட்டவை என்றும், கருதப்படுவதேயாகும். ஆகவே அப்படிப்பட்ட கருத்துக்கு எல்லா மக்களும் சகோதரர் என்கின்ற கொள்கையும், எல்லாப் பொருள்களும் இன்ப துன்பங்களும், எல்லா மக்களுக்கும் சரிசமமான பொது என்பதையும் எந்த ஆஸ்திகர்களும் ஆட்சேபிக்கவோ, எதிர்க்கவோ முடியாது என்பது விளங்கும்.

மேலும் மகாத்மாக்கள் என்பவர்களுக்கும், பொதுவுடமைத் தத்துவம் வெறுப்பாகவோ, விரோதமாகவோ

இருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் "மகாத்மா தத்துவம்" என்பது எல்லா ஜீவர்களையும் சரிசமமாய்ப் பார்ப்பதும் எல்லா ஜீவர்களிடத்திலேயும், ஒரே ஆத்மா பரிணமிக்கின்றது என்பதை உணருவதுமாகும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட தத்துவமுடையவர்களுக்கு பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாவதற்கு இடமில்லை.

இவை தவிர புத்தர், ஏசு, மகம்மது, குருநானக், ராஜாராம் மோகன்ராய், தயானந்த சரஸ்வதி விவேகாநந்தர், என்று சொல்லப்படுபவர்களான அங்கீகரிக்கப்பட்ட மதத் தலைவர்கள், சீர்திருத்த வாதிகள் என்பவர்களுடைய கொள்கைகளுக்கும் லட்சியங்களுக்கும், எல்லா மக்களும், சகோதரர்கள் எல்லா சொத்தும் பொதுவானது என்னும்படியான கொள்கை கொண்ட பொதுவுடமைத் தத்துவம் விரோதமாகவோ, ஆட்சேபிக்கத் தக்கதாகவோ இருக்கும் என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

மற்றும் தேசீயம் என்பதற்கோ, தேசீயவாதிகள் என்பவர்களுக்கோ, பொதுவுடமைத் தத்துவம் விரோதமானது என்று சொல்லுவதற்கும் இடமிருக்கக் காரணமில்லை. ஏனெனில் தேசீயவாதிகளுடைய கொள்கையெல்லாம் தங்கள் தேசத்து செல்வத்தை மற்றொரு தேசத்தார் கொள்ளை கொள்ளக்கூடாது என்பதும், தங்கள் தேசஆட்சியை மற்றொரு தேசத்தார் ஆளக்கூடாது என்பதுமே முக்கியமானதாகும். ஆதலால் இதே கொள்கை கொண்டதான அதாவது ஒருவருடைய உழைப்பின் பயனை மற்றவர்கள் கொள்ளை கொள்ளக் கூடாது என்பதும், ஒருவர் மீது ஒருவர் ஆதிக்கம்

கொள்ளக்கூடாது என்பதும் எல்லோரும் சமமாய் உழைக்க வேண்டும், எல்லோரும் சமமாய் அடைய வேண்டும், எல்லோருக்காக எல்லோரும் ஆட்சி செலுத்த வேண்டும் என்னும் கொள்கைகொண்ட பொதுவுடமைத் தத்துவத்தை ஆட்க்ஷேபகரமாய் இருக்க நியாயமில்லை.

மற்றபடி சமூக சேவைக்காரருக்கோ, நீதிக்கோ, பகுத்தறிவுக்கோ, பொதுவுடமை மாறுன தென்றோ, ஆட்சேபிக்கத் தக்கதென்றோ, சொல்வதற்கும் எந்த விதத்திலும் ஆதாரம் இருப்பதாய்த் தெரியவில்லை.

ஆனல் [யாருக்கு இது (பொதுவுடமைத் தத்துவம்) விரோதமாகவும், ஆட்சேபிக்கத் தக்கதாகவும், கெடுதி தரத்தக்கதாகவும் இருக்கலாம் என்று பார்ப்போமேயானால் சுயநலம் கொண்ட மக்களாகிய சக்கிரவர்த்தி, அரசர், பாதிரி, குரு, முதலாளி, ஜமீன்தாரன், மிராசுதாரன், மேல் ஜாதிக்காரன் (பார்ப்பான்) என்று சொல்லப் படுபவர்களுக்கும் இவர்களுக்கு கூலிகளாய் இருப்பதினுலேயே சரீரப்பிரயாசையில்லாமல் உயர்வான வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றவர்களுமான மக்களுக்கும் மாத்திரமே ஆட்சேபனையாய் இருக்கலாம். ஆனல் இப்படிப்பட்ட இவர்களுடைய ஆட்சேபனைகளை நாம் லட்சியம் செய்ய வேண்டியதில்லை]

ஏனெனில் இவர்கள் யோக்கியதைகளை நன்றாய் உணர்ந்து இவர்களால் மக்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும், இழிவுகளையும் அறிந்து இவர்கள் தன்மைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும் அல்லது மாற்றவாவது வேண்மென்றும் பலநாடுகளில் அனேக மக்கள் வெகு நாளாகவே பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

உதாரணமாக ஏகாதிபத்தியத்தன்மை கூடா தென்றும், தனிப்பட்ட நபர்களான அரசர்களுடைய ஆட்சிகளும் கூடாதென்றும் கிளர்ச்சிகள் வெகுகாலமாக வே நடந்து வருகின்றன. இதன் பயனுகவே நாளுக்கு நாள் சில ஏகாதிபத்தியங்கள் ஒழிந்து சில அரச ஆட்சி களும் வீழ்ந்து, பொது ஜனஆட்சி என்றும், குடிகளு டைய ஆட்சி என்றும், சொல்லும்படியான ஆட்சிகள் ஏற்பட்டும் ஏற்பட்டுக்கொண்டும் இருக்கின்றன. இனி யும் அந்தப்படி ஏற்படுத்தும் முயற்சிகளும் நடந்து வரு கின்றன. ஆதலால்தான் அவற்றைப்பற்றி நாம் கவனிக் கவேண்டியதில்லை என்கின்ரும்.

மற்றபடி மேல் ஜாதிக்கொடுமை என்பதையும், நன் ருய் உணர்ந்தேதான் அதையும் ஒழிக்கவேண்டும் என்று முயற்சி செய்ததோடு சிலவற்றை ஒழித்தும் வருகிரும்.

மற்றபடி ஜமீன் முதலாளி முதலியவர்களுடைய கொடுமைகளையும் அநீதியான வழியில் அவர்கள் செல் வம் பெருக்குவதையும் நன்ருய் உணர்ந்து அவர்களது கொடுமைகளை ஒழிக்கவும், அவர்களது அநீதிகளில் இருந்து மக்களை மீளவைக்கவும் முயற்சிகள் செய்து கொண்டு தான் வருகிரும். கடைசியாக குருமார்கள், பாதிரிமார்கள் என்று சொல்லுகின்ற கூட்டத்தார்களின் யோக்கியதைகளும் நடத்தைகளும் அவர்களால் மக்க ளுக்கு உண்டாகிவரும் கொடுமைகளும் அறிஞர்கள் உணர்ந்ததேயாகும். எப்படியெனில் குரு, பாதிரி, முல் லா, புரோகிதர்கள் என்கின்ற கூட்டத்தார்கள் அரசர் கள், செல்வவான்கள், சோம்பேறிவாழ்க்கைப் பிரியர்கள் ஆகியவர்களுடைய லைசென்சுபெற்ற கூலிகளேயா

வார்கள். இவர்களுடைய உழைப்பின் பயன் எல்லாம் அரசர்களுக்கும், செல்வவான்களுக்கும், சோம்பேறி கூட்டத்தார்களான மதப்பாஷாண்டிகளுக்குமே பயன்பட த்தக்கதாதலால் இவர்களது அதிருப்தியைப்பற்றியோ, அழிவைப்பற்றியோ, நாம் சிறிதும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. இருந்தபோதிலும் இந்தக்கூட்டத்தாரும் சாவதானமாய் இருந்து நல்லறிவைக்கொண்டு யோசித்துப் பார்ப்பார்களானால் பொதுவுடமைத் தத்துவம் என்பது தங்கள் கூட்டத்தாருக்கும் கெடுதி இல்லை என்பது விளங்கும். எப்படியெனில் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தினால் மனிதஜீவனுக்கு ஏற்படப்போகும் முக்கியமான மாறுதலும், அனுகூலமும் என்னவென்றால் மனிதனுக்குக்கவலை என்பது அவனது வாழ்க்கையில் 100-க்கு 90 பாகத்துக்கு மேலாகவே குறைந்து போகும். இது தவிர அதிர்ப்தி, பொறாமை என்று சொல்லும்படியான இயற்கைக் குணங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் குறைந்து விடும். இவைகளில் ஏதாவது ஒரு அளவாவது பொதுவுடமைத் தத்துவத்திலும் இருக்கும் என்று தர்க்கத்துக்காக சொல்ல வந்தாலும் அதுவும் (அப்படிப்பட்ட அதிர்ப்தி பொறாமை முதலியவைகள்) பொது நலத்தை உத்தேசித்து இருக்குமே ஒழிய தனிப்பட்ட மனிதனின் சுயநலத்தை உத்தேசித்து இருக்கமுடியவே முடியாது அதுபோலவேதான் மனிதனுக்கு துக்கம் என்பதும் பெரும்பாகமும் மறைந்து போகும். இப்போது மேற்குறிப்பிட்டதான கவலை, அதிர்ப்தி, ஆசை, பொறாமை, துக்கம் முதலிய குணங்கள் தனிமனிதனில் ஆகட்டும் மனித சமூகத்தில் ஆகட்டும் எந்த நிலைமையில் இருக்கின்றவர்களுக்கும் இருந்துதான் வருகின்றது.

அரசனுக்கோ, செல்வவானுக்கோ, குருவுக்கோ, பார்ப்பானுக்கோ, மற்றும் பெரும்பதவியில் இருக்கின்றவன் என்பவனுக்கோ அதிருப்தி, கவலே பொருமை முதலியவை இல்லே என்று சொல்லிவிடமுடியாது. இவர்களுக்கு உள்ள பெருமை யெல்லாம் அன்னியர்கள் இவர்களேப் பெருமையாய் நினேக்கிருர்கள் என்பதைத் தவிர தங்கள் தங்களுக்கு சொந்தத்தில் துக்கமும், கவலேயும் இல்லாதவர்கள் இல்லவே இல்லே

மதசம்மந்தமான ஆதாரங்களில் காணப்படும், மோட்சத்திற்கும், முத்திக்கும் சொல்லப்படும் கருத்தெல்லாம் கவலேயும், துக்கமும் அற்றதன்மை என்றுதான் சொல்லப்படுகின்றதே ஒழிய மற்றபடி வேறு ஒரு லோகத்தில் போய் வெல்வெட் மெத்தையில் சதா தூங்கிக்கொண்டிருப்பது என்று சொல்லப்படவில்லே. ஆனல் இப்படி எங்காவது ஒன்று இரண்டு இடத்தில் சொல்லப்படுவதாக சொல்லப்பட்டாலும் அது புரோகிதர்களுடையவும், முல்லாக்களுடையவும், பாதிரிகளுடையவும் கூட்டத்தாரின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கற்பித்துக் கொண்ட புராணப்பிடுங்கல் கற்பனேகளே ஒழிய உண்மை அல்ல என்பதை எல்லா தத்துவ ஜன அறிஞர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றுர்கள். ஆகையால் பகுத்தறிவுள்ள மனித ஜீவர்கள் தங்கள் தனி வாழ்க்கையில் கவலேயும் துக்கமும் இல்லாத ஒரு நிலேயை ஒருநாளும் வெறுக்கவோ, மறுக்கவோ முடியவே முடியாது.

ஆகவே பொது உடமை என்பது பொதுமனித தர்ம மென்றும் சகோதரத்தன்மையும், சமத்துவத்தன்மையும் கொண்டதென்றும், வேதாந்ததத்துவத்துக்கும், ஆஸ்திகத்தன்மைக்கும் உண்மை தத்துவத்துக்கும் ஏற்

றது என்றும் மதத் தலைவர்களுக்கும் தேசியத்துக்கும், நீதிக்கும், பகுத்தறிவுக்கும், ஒத்ததென்றும் அரசர்களுக்கும்செல்வவான்களுக்கும்பாதிரிப் புரோகிதக்கூட்டங்களுக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடியதென்றும் பொது உடமைத் தத்துவமேதான் மோட்சநிலை என்பதும், முத்திநிலை என்னுமாகும் என்றும் ஒருவாறு சுருக்கமாய்விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறோம். இனி பொது உடமைத்தத்துவம் சாத்தியமா என்பதும், அதை எப்படி ஏற்படுத்துவது என்பதும் அது எந்த எந்த அளவில் இன்று நமது நாட்டிலும் இருந்து வருகின்றது என்பதும் முதலாகிய விஷயங்களைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் சாவகாசமாய் எழுத எண்ணியுள்ளோம். அல்லது யாராவது இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சியுள்ளதோழர்கள் வியாசரூபமாக எழுதினாலும் பொருத்தமானதை மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரிக்கக்காத்திருக்கிறோம்.

கதர்

* 8-ம் அத்தியாயம்.

கதர் என்பதைப் பற்றியும், அதை அரசியலின் பேரால் வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்கள் எப்படி உபயோகித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைப்பற்றியும், "கதர் புரட்டு" என்கின்ற தலைப்பின் கீழ் இதற்கு முன் பல வியாசங்கள் எழுதியும், சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும் வந்திருக்கின்றோம். இதன் பயனாய் அரசியல் பிழைப்புக்காரர்களும், அரசியலில் கலந்து கொள்ளுவதன் மூலமாய் மக்களை ஏமாற்றி பயனடையக் கருதும் சில சுய நலக்காரர்களும் தவிர, மற்ற மக்கள் யாவரும் கதரை அடியோடு இப்போது பஹிஷ்கரித்து இருப்பதும் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். ஆனால் இப்போதும் அதைப்பற்றி ஏன் எழுதுகிறோம் என்று சிலர் கருதலாம்.

இது எழுதவேண்டியதற்கு ஏற்பட்ட முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், சுயமரியாதை இயக்கத்தை பழிக்கவும், தூற்றவும், அதன் மீது மூடப்பாமர மக்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாக்கவும் கருத்துக்கொண்டு காங்கிரஸ்காரர் என்று தங்களை சொல்லிக்கொண்டு சோம்பேரியாய் இருந்து வயிறுவளர்க்கும் வீணர்கள் "சுயமரியாதைக்காரர்கள் கதரை வெறுக்கிறார்கள்" என்றும், "ஏழை மக்களைக் காப்பாற்றும் கதருக்கு விரோதமாக

* இவ்வத்தியாயம் 16-7-33ல் குடியரசில் எழுதப்பட்ட தலையங்கமாகும்.

இருந்து ஏழைகளுக்கு துரோகம் செய்கிருர்கள்'' என்றும் பொதுக்கூட்டங்களில் விஷமப் பிரசாரமும், திண்ணைப்பிரசாரமும் செய்து வருவதால் அப்படிப்பட்ட கதரின் வண்டவாளத்தை ஏழை மக்களே அறியட்டும் என்கின்ற எண்ணத்தின்மீதே கதர் என்ற தலைப்பின் கீழ் மறுபடியும் சில குறிப்புகள் எழுத முன் வந்தோம்.

கதர் என்பது எது என்ருல் ''பஞ்சை கையினுல் அறைத்து கையினுல் கொட்டி, கையினுல் நூற்று, கையினுல் நெய்த துணிக்கு'' கதர் என்று பெயர். இவற்றுள் கையால் பஞ்சை அரைப்பது என்பது இப்போது சாத்தியமற்ற காரியமாகப் போய்விட்டதால் யந்திரத்திஞல் தான் (ஜின்னிங் செய்ய) அரைக்க முடிகின்றது.

கதரைப்பற்றி கதரை ஆரம்பித்த—கண்டு பிடித்த கதர் கர்த்தாக்கள் ஆரம்பத்தில் கதருக்காக சொன்ன காரணங்கள் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். அவை:—

1. ''யந்திரம் என்பது பேயின் பிரதி பிம்பம் ஆதலால் யந்திர உலகத்தை அழித்து கையினுல் வேலை செய்யும் பழையகாலக்குடிசைத் தொழில் வாழ்க்கையை புதுப்பிக்க வேண்டியது அவசியமானதால் அதற்காக எல்லோரும் கைராட்டினத்தில் நூல் நூற்கவேண்டியது'' என்பதை முக்கிய காரணமாகவும்.

2. ''அவனவனுக்கு வேண்டிய சாதனங்களை அவனவனே உற்பத்தி செய்து கொள்ளும் தன்னம்பிக்கைத் தன்மையடைய வேண்டும் என்கின்ற தத்துவத்தில் முதலாவதாக அவனவனுக்கு வேண்டிய துணியை அவனவனே நூற்று அவனவனே நெய்துகொள்ள வேண்டும்'' என்றும்

3. "இந்தியாவுக்கு வேண்டிய துணியை இந்திய மக்களே நூற்று நெய்து கட்டிக்கொள்வார்களேயானல் இங்கிலாந்து தேசம் வரட்சி அடைந்து தரித்திரம் பொங்கி இந்தியர்களிடம் சரணுகதி அடைந்து "சுயராஜ்ஜியம்" கொடுத்து விடுவார்கள்" என்றும்

4. "கைராட்டினத்தால் நூல் நூற்பதானல் இந்தியாவில் வேலே இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிற ஏழை மக்களுக்கு கதர் ஒரு ஜீவனேபாயமாக இருக்கும். அதனல் அனேக ஏழைகளுக்கு வேலே கொடுக்கலாம்" என்றும் சொல்லப்பட்டன.

மற்றும் "கதர் வேலேத்திட்டமானது இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்ஜியம் கிடைக்கும்வரைதான் அமுலில் இருக்குமே தவிர, சுயராஜ்ஜியம் கிடைத்த பிறகு ஏழைகளுக்கு வேறு தொழில்கள் ஏற்பாடு செய்வதன் மூலம் கதர் திட்டம் எடுத்து விடப்படும்" என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இவைகள் தவிர இன்னும் எத்தனேயோ காரணங்களேக் கதருக்காக சமயோசிதம்போல் ஆளுக்குத் தகுந்படி அவ்வப்போது சாதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டும் வந்தது. இவ்வளவும் (சொன்னவைகள்) போராமல் வீர வைணவர்கள் வீர சைவர்கள் என்பவர்கள் போல் வீர கதர்காரர்கள் தங்களுடைய அதிதீவிர கதர் பக்தியைக் காட்டுவதற்கு தக்கிளியினுல் நூல் நூற்றுக்கொண்டு அதாவது "பக்தர்கள்" சிறிது ஒழிந்த நேரம் கிடைத்தாலும் சிவ சிவ, ராம ராம, என்று உரு ஜபிப்பது போல் ஒழிந்த நேரம் எல்லாம் தக்களியினுல் நூல் நூற்றுக் கொண்டே இருப்பதின் மூலம் செய்கை

யில் காட்டி வந்தார்கள். இன்றும் சிலர் அம்மாதிரி செய்தும் வருகிறார்கள். மற்றும் ராட்டினத்தின் மூலமாகவோ, தக்ளியின் மூலமாகவோ நூல் நூற்பது "தேசீய தவமாகவும்" அது ஒரு "ஆத்மார்த்த" தத்துவமாகவும் சொல்லி வருகிறார்கள்.

இவைகள் தவிர "கதர் துணியைக் கட்டாதவர்கள் தேசீய சபையில் அங்கத்தினராயிருக்க அருகதை அற்றவர்" என்றும், மற்றும் "ராட்டினத்திலோ, தக்ளியிலோ நூல் நூற்று தேசீய சபைக்கு நூலையே சந்தாவாகக் கொடுத்தால் தான் தேசீய காங்கிரஸ் சபைக்கு அங்கத்தினராகஆகலா"மென்றும் விதி விதித்திருந்தார்கள்.

இவ்வளவும் தவிர ஒரு முக்கிய விசேஷ மென்னவென்றால் இந்தப்பத்து வருஷகாலத்தில் இந்தக்கதர் திட்டத்திற்காக அதன் இயக்க வளர்ச்சிக்கும், பிரசாரத்துக்குமாக ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட ரூபாய்கள் பொது ஜனங்களிடம் இருந்து வசூல் செய்து அவ்வளவும் செலவழிக்கப் பட்டும் வந்திருக்கிறது என்பதாகும்.

இவ்வளவு சக்திகளையும், லட்சியங்களையும், தத்துவார்த்தங்களையும், மகிமைகளையும், பிரசாரச் செலவுகளையும் கொண்ட இந்தக் கதர் நாளது வரை பொருளாதாரத்திலோ, அரசியலிலோ "ஆத்மார்த்தத்திலோ" தொழில் முறையிலோ ஏழைமக்களுக்கு—இந்தியப் பொருளாதாரத்துக்கு ஒரு அம்மன் காசு அளவு (அம்மன் காசு என்பது கால் அணாவுக்கு ஐந்து கொண்ட புதுக்கோட்டை நாணயம்) பலனாவது கொடுத்திருக்கிறதா என்பதை

யோசித்துப் பார்க்க வேண்டியது அறிவுடையோரு டையவும், நடுநிலைமையோருடையவும் கடமையாகும்.

கதருக்கு முதலில் கூறப்பட்ட காரணங்களாகிய "யந்திரம் கூடாது" என்பதானது இப்போது வர வர உச்சரிப்பதற்கே முடியாத காரியமாய்ப் போய்விட்டது. ஏனெனில் யந்திரம் என்பது அறிவு வளர்ச்சியினுடை யவும், முற்போக்கு முயற்சியினுடையவும் அறிகுறியா கும். அறிவு வளர்ச்சியும், முற்போக்கு முயற்சியின் பய னும் கூடாது, என்று சொல்ல, இந்த இருபதாவது நூற்றுண்டில் பயித்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலும் கூட மனிதன் இருக்க மாட்டான். அன்றியும் கதர் கர்த்தாவா கிய காந்தியாரே நூல் நூற்பதற்குப் புதிய முறையில் அதாவது குறைந்தநேரத்தில் அதிகமான நூல் உற் பத்தி செய்யத் தகுந்த ஒரு யந்திரம் (ராட்டினம்) கண்டு பிடித்துக் கொடுப்பவருக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்து இரண்டு வருஷகால மாய் முயற்சித்தும் வருகிறுர். அந்தப்படி ஒரு ராட் டினம் ஒருவரால் கண்டுபிடிக்கப்படுமேயானுல் அப்போது அதை யந்திரம் என்று சொல்லாமல் வேறு என்னவென்று சொல்லமுடியும்? காந்தியார் ஒரு சமயம் "சக்ராயுதம்" என்று பெயரிட்டு அதற்கும் சில தத்துவார்த்தம் சொன் ஞலும் சொல்லக்கூடும். என்றுலும் கேழ்வரகு (கேப் பை) அரைக்கும் கல்லுக்கும் யந்திரம் என்றுதான் பெயர். ஆகவே இப்படிப்பட்ட தத்துவார்த்தங்கள் சொல்லி இனி மக்களை ஏய்க்க முடியாது

அதற்கு அடுத்த காரணங்களாகிய "கதர் இங்கிலா ந்தைப் பட்டினி போட்டு விடும்" என்று சொல்லுவது, ஒரு தடவை ராமா என்றுல் சகல பாவமும் போய் விடும்

என்பது போன்ற சங்கதிச்குத்தான் சமமாகச் சொல்ல வேண்டுமே ஒழிய மற்ற படி அதில் யாதொரு உண்மையும் இருக்க இடமில்லை. யோசித்துப் பாருங்கள். மற்றும் மேலே கூறப்பட்ட இதுபோன்ற காரணங்களும் அது போலவே பரிகசிக்கத் தக்கதாகத்தான் ஆகிவிடும்.

மற்றபடி "அவனவனுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் அவனவனே செய்து கொள்ளக்கூடிய சக்தியை ஒவ்வொருவனும் அடைய வேண்டு"மென்பதானது ஆதியில் மனிதசமூகம் காடுகளிலும், மலைபொந்துகளிலும், காட்டுமிராண்டிகளாய், காட்டுமனிதர்களாய் திரிந்தவர்களுக்குத்தான் இது அவசியமும் சாத்தியப்படுவதாகவும் இருக்கக்கூடும். எப்படியெனில் அந்தக்காலங்களில் தான் ஒரு மனிதனுடைய தேவை காய், கிளங்கு, மரப்பொந்து, குகை ஆகியவை தவிர வேறென்றும் இல்லாதிருக்கும். ஏனெனில் அவனது அறிவுக்கு அதற்கு மேற்பட்ட விஷயம் ஒன்றும் எட்டாது. ஆனால் இப்போதைய நிலைமையோ இப்போதைய காட்டுமிராண்டிக்கும், காட்டு மனிதனுக்கும் கூட இது சாத்தியமாகக் கூடியதல்ல என்பதோடு இவ்வளவுடன் அவன் திருப்தி அடையவு மாட்டான் என்றும் சொல்லுவோம்.

ஆகவே மேற்கண்ட இப்படிப்பட்ட கொள்கைகள் மூடப் பாமரமக்கள் காதுக்கு இனிமையானதாகவும், ஞாயமானதாகவும் காணக்கூடும். ஆனால் பகுத்தறிவுள்ளவர்கள் கருத்துக்கு இதைவிட முட்டாள்தனமான கொள்கை வேறு ஒன்றுமில்லை என்று தான் தோன்றும். ஏனெனில் மனித சமூகம் கூடிவாழவேண்டுமானல் கூட்டுறவும் ஒருவருக்கொருவர் நேர்ந்து செய்துகொள்ள

வேண்டிய அவசியமும் இல்லாமல் இருக்க முடியவே முடியாது.

ஏழைகளுக்குப்பலனுண்டா

இந்தக் காரணங்கள் இப்படி இருக்க இனி மற்ருெரு காரணத்தைக் கவனிப்போம். அதாவது "கதர் ஏழைகளுக்குக் கஞ்சி வார்க்கக் கூடியது" என்பதாகும் இதில் ஏதாவது உண்மையோ, நாணயமோ இருக்கின்றதா? என்று பார்ப்போம்.

கதரைப் பற்றிய நமது ஆராய்ச்சி அனுபவத்தில் கையினுல்—இராட்டினத்தினுல், நூல் நூற்பது ஒரு வேலே என்பதோடு, அது ஏழைகளே ஏமாற்றி ஏழை வகுப்பு என்று ஒரு வகுப்பு உலகில் நிரந்தரமாய் இருந்து வருவதற்காகச் செய்யப்படும் சூட்சி என்ற முடிவேற்பட்டிருக்கிறது.

ஏன் வெட்டி வேலே

என் ராட்டினத்தில் நூல் நூற்பதை வெட்டி வேலே என்கின்ருேம்? என்ருல் ராட்டினத்தால் ஒரு ஆணுே, ஒரு பெண்ணுே ஒரு நாளேக்கு 10 மணி நேரம் நூல் நூற்பதால் ஒரு அணு அல்லது ஒன்றேகாலணு கூலி தான் கிடைக்கின்றது என்பது கதர் நிபுணர்கள் கணக்காகும். இந்த விகிதம்கூட கதர் நூலில் கூலி கிடைப்பதில்லே என்றும், நூல் நூற்பதின் மூலம் நூல் நூற்கும் கூலியும் போய் கையிலிருந்தும் பணம் கொஞ்சம் நஷ்டமாகின்றதென்றும் நாம் சொல்லுவோம். எப்படியெனில் இதை சற்று வாசகர்கள் கவனமாகவும், நுட்ப

அறிவுகொண்டும் கவனித்துப் பார்த்தால்தான் விளங்கிக்கொள்ளக் கூடும். இல்லாத பக்ஷம் "திவசம் செய்து பார்ப்பான் வயிற்றில் கொட்டும் பண்டம் "மேல் லோகத்தில் ஆவி ரூபமாய் இருக்கிற பெற்றோர்களுக்கு"ப் போய் சேருகின்றது" என்கின்ற மாதிரியில் தான் "கதர் நூற்ருல் ஒரு அணு கூலி கிடைக்கின்றது" என்கின்ற பொய் நம்பிக்கை உண்டாகிவிடும். எப்படி எனில் அதையும் சற்று விளக்கிக்காட்டுதும்.

கதர் விளக்கம்

54, இஞ்சு அகலமுள்ள கதர் துணி 10 கஜம் கொண்டது 4½ ராத்தல் இடை இருக்கும். இதில் சேதாரம், கஞ்சி கனம் போனல் மீதி 4 ராத்தல் பஞ்சுக்குத் தான் நூற்கப்பட்ட கூலி கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அதாவது ராத்தல் ஒன்றுக்கு 5 அணு கூலி வீதம் 4 ராத்தலுக்கு ரூ. 1—4—0 கூலி கொடுக்கப் பட்டிருக்கும்.

ஆனல். இந்த 10 கஜம் கதர் துணியானது பொது ஜனங்களுக்கு ஏழைகளின் பெயரைச்சொல்லி என்ன விலைக்குவிற்கப்படுகின்றது என்றுபார்த்தால் இன்றுரூபாய்5-10அணுவுக்கு விற்கப்படுகின்றது. இந்த54இஞ்சு அகலம் உள்ள 10 கஜம் துணியானது இந்திய மில் நூலால் நெய்யப்பட்ட துணியாகவிருந்தால்நன்ருய்சலவைசெய்து கஜம் ஒன்றுக்கு ரூ 0-3-6 வீதம்(10 கஜத்துக்கு) ரூ2-3-0க்கு ஈரோடு பஜாரில் தாராளமாய்க்கிடைக்கின்றது. இந்தத்துணி கதரை விட எவ்வளவோ மடங்கு நைசாயும், முருக்காயும், கெட்டியாயும் இருப்பதை யாரும் பார்க்கலாம்.

ஆகவே ரூ2-3-0க்குகிடைக்கும் படியான துணியை விடமட்டமானதும், நைசும், முருக்கும், கெட்டியும் இல்லாததுமானமுரட்டுத்துணியை கதர் என்கின்றகாரணத்தால் ரூ5-10-0 விலை போட்டு வாங்குவதன் மூலம் மேல்கண்ட 4 ராத்தல் துணிக்கு ரூ3-7-0 அதிக விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம். இந்த ரூ3-7-0 அதிகம் கொடுக்கும் பணத்திலிருந்து தான் நூல்நூற்றவர்களுக்கு 4 ராத்தலுக்கு ரூ1.4-0 கொடுக்கப்படுகின்றதே தவிர கதரின்—துணியின் உண்மையான பொருமானத்தில் இருந்து கொடுக்கப்படுவதில்லை என்பதை புத்தியில் பதியவைக்க வேண்டுகிறோம்.

கதர் நூற்பதால் அதைவாங்கிக்கட்டும் ஜனங்களுக்கு ஒரு ராத்தல் ஒன்றுக்கு நூற்பவர்களுக்குக் கொடுத்த கூலி போக மேற்கொண்டு ஒரு ராத்தலுக்கு 0-8-9 அணு வீதம் நஷ்டமேற்படுகிறது. இது தவிர 2 ராத்தல் பஞ்சில் நூற்கப்பட வேண்டிய துணிக்குப் பதிலாக 4 ராத்தல் பஞ்சு செலவாகின்றது. இதுவும் தவிர 6மோதத்திற்கு வரக்கூடிய துணி 4 மாதத்திலேயே கிழிந்து விடுகின்றது மற்றும் துணி முரடாகவும், உபயோகத்துக்கு அசௌகரியமாகவும் இருந்து வருகின்றது.

இவ்வளவு நஷ்டத்தையும், கஷ்டத்தையும், அசௌகரியத்தையும் பொது ஜனங்கள் அடைந்த பிறகுதான் ஏழைக் கூலிகளுக்கு தினம் 10 மணி நேரம் வேலை செய்தால் 15 பை அதாவது 0-1-3 கூலி கிடைக்கிறது என்று சொல்லி ஏமாற்றுகின்றார்கள். இந்த ஏமாற்றத்தை அறிந்து கொள்ளாத மூடர்கள் தான் கதரால்

ஏழைகளுக்கு லாபம் என்று சொல்லலாமே தவிர பொருளாதாரக்கணக்கும், புள்ளி விபரமும் தெரிந்தவன் கதரால் மக்களுக்கு ராத்தல் ஒன்றுக்கு 0-13-9 விதம் பொதுஜனங்கள் பணம் நாசமாகின்றது என்றும், ஒன்றுக்கு இரண்டாக பஞ்சு வீணுகின்றது என்றும்தான் சொல்லித்தீரவேண்டும். இதிலிருந்து நமக்குத் தோன்றுவதென்னவென்ருல் 'ஏழைமக்களை' 10 மணி நேரம் உழைக்கச்செய்து வேலை வாங்கிக் கொண்டு அவர்களுக்கு 0-1-3 அணு கூலி கொடுப்பதை விட அவர்களை சும்மா உட்காரவைத்து சாப்பாடு போடுவதானுல் மேற்கண்டபடி பொது ஜனங்களை ஏமாற்றி நஷ்டமடையச் செய்யும் பணத்தில் இருந்து இன்னும் இரண்டு பங்கு ஜனங்களுக்குச்சாப்பாடுபோடலாம் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லலாம் என்பதேயாகும்.

அன்றியும்கதர் இலாக்காவிலோ, வியாபாரத்திலோ கலந்திருப்பவர்கள் "புண்ணிய க்ஷேத்திரங்"களில் நாமம், விபூதி உருத்திராட்சம், துளசிமணி விற்பதில் தங்கள் பக்தியைக் காட்டுவதுபோல் கதர் தொழிலில் ஈடுபட்டு வயிறு வளர்ப்பதன் மூலமும், பணம் சம்பாதிப்பதன் மூலமும் தங்கள் பக்தியைக் காட்டுகிருர்கள். இதைக் கண்டு பாமர மக்கள் ஏமாந்து அவர்களைப்பாராட்டி வருகிருர்கள்.

காந்தியாரின் தத்துவார்த்தமும், காங்கிரசின் தயவும், 10லக்ஷக்கணக்கான ரூ. செலவு கொண்ட காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் பிரசாரமும் இல்லாவிட்டால் கதர் விற்பனையாகி "ஏழைகளுக்குப் பயன்படுமா" என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இந்தப்படி ஒருவர் தயவில் பிழை

ப்பதுதானு 'ஏழைகள்' பிழைக்கும் வழி என்றும் இது எத்தனை நாளைக்கு நடக்கும் என்றும் கேட்கின்ரும்.

ஆகவே இந்திய மக்களின் பொது அறிவையும், தேசிய ஞானத்தையும் மதிக்க இந்தக் கதர் பக்தி ஒன்றே போதுமானது என்றும்.

இந்திய தேசபக்தர்கள், தேசிய வாதிகள், தேசத் தொண்டர்கள் ஆகியவர்களின் பகுத்தறிவுக்கும், விடுதலை ஞானத்திற்கும் இந்தக் கதர் பிரசாரமே போதுமானது என்றும் கூறுகிருேம்.

இந்தியப்பாமர மக்களின் மத சம்பந்தமான அறிவுக்கு அவர்களது சடங்கு, ஆச்சாரம் ராமாயணம், பாரதம், பெரிய புராணம் திருவிளையாடல் புராணம் ஆகிய விஷயத்தில் உள்ள நம்பிக்கை முதலியவை எப்படிஅளவு கருவியாய் இருக்கின்றதோ அதுபோல் தான் இந்திய மக்களது பொருளாதார ஞானத்துக்கும், அரசியல் ஞானத்துக்கும் ஏழைகள் விடுதலைக்கும் அவர்களது கதர் தத்துவமே அளவு கருவியாய் இருந்து வருகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஜனசமூகம் சுதந்தரமடைய வேண்டும் என்று கருதுவதுடன் சித்திரமெழுத ஆசைப்படுவதையே ஒக்கும்.

கடைசியாக "ஏழை மக்களைக்காப்பாற்றுவது" என்பதுஒரு மனிதனிடத்தில் இருந்து ரூ3-7-0வை ஏமாற்றிப்பறித்து ஒரு மனிதனுக்கு ரூ 1-4-0 வை கொடுப்பது என்றும், ஏழைகள் யார்? அவர்கள் ஏன் ஏழைகளாய் இருக்கிறுர்கள்? ஏழைகள் என்கின்ற மக்களே இல்லாமல் இருக்க என்ன செய்யவேண்டும்? என்பதைக்கவனித்து

அதற்கு ஏற்றபடி நடப்பது தான் நாணயமான காரியமாகுமே ஒழிய இந்தமாதிரியான பித்தலாட்டங்களால் ஒரு நாளும் ஏழ்மைத் தன்மை நீங்கிவிடாதென்றும் உறுதியாய்ச் சொல்லுகிறோம்.

உதாரணமாக இந்த 10 வருஷ காலமாய் கதர் நூல் நூற்றவர்களுக்குக் கொடுத்த கூலியைக்கணக்குப்பார்த்தால் கதர் பிரசாரத்துக்குச் செலவழிக்கப்பட்ட பணத்தைவிட கொஞ்சமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி பொதுஜனங்களை ஏமாற்றிப் பறித்த பணம் கதர் நூற்ற "ஏழைகளுக்கு" கொடுத்ததைவிட 3 மடங்கு அதிகமாக இருக்கும் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவோம்.

ஆகவே இனிமேலாவது கதர் பக்தர்கள் தங்களுடைய ஆவேசத்தில் சுயமரியாதைக்காரர்களைக்கதரின் பேரால் வையாமலும், பழி சுமத்தாமலும் வேறு வழியில் தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பைப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

172190
600 008
R39

யந்திரத்தின் பெருமை.

———:0:———

* 9-ம் அத்தியாயம்.

யந்திரங்களை எல்லாம் "பேயின்" அம்சம் என்று கூறி வந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. அந்தக்காலம் மக்களுக்கு காட்டுமிராண்டி உணர்ச்சியைப் பரப்பப்பட்ட காலம் என்றே சொல்லவேண்டும் அல்லது முதலாளித் தன்மையின் சூழ்ச்சிப்பிரசார காலம் என்றாவது சொல்ல வேண்டும். சுதந்திர அறிவை உபயோகித்து கூர்மையான ஆராய்ச்சி செய்த பின், எவருக்கும் பாமரத்தன்மையாலும் சூட்சிப் பிரசாரத்தாலும் ஏற்பட்ட,தன்மைகள் மாறிவிடும்.

உலகில் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இம்மாதிரியான பாமரத் தன்மையும், சூழ்ச்சி ஆதிக்கமும் இருந்து வந்ததெனினும் அவை அறிவுக்கு மதிப்புத்தோன்றிய பிறகு மறைந்து கொண்டே வருகிறது. பெரும்பாகம் மறைந்தும் விட்டது.

அது போல் தான் நம் இந்தியாவிலும் இன்னும் சில விஷயத்தில் காட்டு மிராண்டித்தன்மையும், பாமரத் தன்மையும், புத்தியையும் அனுபவ பலன்களையும், உபயோகித்துப்பார்க்காத மூடநம்பிக்கை விஷயங்களும் இருந்துவருகின்றன. அவற்றில் ஒன்றே யந்திரங்களைப்பேயின் தத்துவ மென்பதாகும். இந்தத்தத்துவம் பெரும்பாலும்

* இவ்வத்தியாயம் 13-8-33ல் குடியரசில் எழுதப்பட்ட தலையங்கமாகும்.

நீங்கி வருகின்றதென்றாலும் சூழ்ச்சிப்பிரசாரத்தின் பயனாக சிற்சில இடங்களில் இன்னும் சிறிது பேசப்பட்டே வருகின்றது.

யந்திரங்கள் பேயின் தன்மை என்று பலர் சொல்லி பிரசாரத்துக்கு ஆதாரமாய் எடுத்துக் காட்டப்படும் அத்தாட்சி என்னவென்றால் யந்திரமானது குறைந்த நேரத்தில் அதிகமான சாமான்களை உற்பத்தி செய்து விடுகின்றதால் வேலை செய்து பிழைத்துத் தீரவேண்டிய ஜனங்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போய் விடுகின்றது என்றும், அதனால் பல பேர் பட்டினி கிடக்க நேரிடுகின்றதென்றும் சொல்லப்படுவதாகும்

இப்படிப்பட்ட கொள்கையை உடையவர்கள் அவ்வளவு பேரும மனிதரில் ஒரு சாரார் அதாவது பெரும்பாலோர் (கடவுள் சித்தத்தாலோ, அல்லது வேறு காரணத்தாலோ) மக்களின் வாழ்நாள்களில் தூங்கவேண்டிய நேரம் போக பாக்கி உள்ள நேரம் அவ்வளவும் பாடுபட்டே—சரீரத்தால் கஷ்டப்பட்டே ஜீவித்து வாழவேண்டியவர்கள் என்கின்ற எண்ணத்தைக்கொண்டே பேசுகின்றவர்களாயிருக்கிறார்களே ஒழிய வேறில்லை.

உலகத்தில் இந்தியாவைத் தவிர மற்ற நாடுகளில் பெரும் பாகமான நாடுகள் யந்திரப் பெருக்கு ஏற்பட்டு யந்திரப் பெருக்கு இல்லாத நாட்டின் செல்வங்களைக்கவர்ந்து செல்வம் பொங்கும் நாடுகளாகவே ஆகி வருகின்றன; என்றாலும் அங்கெல்லாம் கூட ஜனங்களுக்கு வேலையில்லாக்கஷ்டம்இருந்து தான் வருகின்றது என்பதை நாம் மறைக்கவில்லை.

ஆனுல் மேற்குறிப்பிட்ட மற்ற நாடுகளிலுள்ள மக்கள் தங்களுக்கு வேலையில்லாமல் போனதற்காக யந்திரங்கள் காரணமென்று கருதி அதற்காக யந்திரங்களையெல்லாம் பேயின் தன்மை என்று சொல்லி அப்பேயை ஓட்டுவதற்கு ராட்டினத்தை உடுக்கையாகக்கொண்ட ஒரு பூசாரியால் யந்திரங்களை உடைத்துக் குப்பையில் போட்டு விட்டு சரீரத்தால் (கைராட்டினத்தால்) பாடு படும் படியான வழியை யாரும் பின் பற்றவில்லை. பின்னர் என்ன தான் செய்கின்றூர்கள்—செய்தார்கள் என்று பார்த்தோமானுல் அப்போது யந்திரங்களின் பெருமைகள் நன்றுய் விளங்கும்.

யந்திரங்கள் உலகில் ஏற்பட்டதின் பயனுக ஜனங்கள் சரீரத்தால் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யும் கஷ்ட வேலைத்தன்மையை ஒழித்ததே தவிர மற்றப்படி பணவருவாய்த் தன்மையை அது ஒழித்து விடவில்லை.

ஒரு தேசத்தில் மக்கள் கஷ்டப்பட்டு ஜீவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய் விடுமே யானுல் அதனுல் கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டிருந்த ஜனங்கள் கஷ்டப்படாமல் வாழவேண்டியதா? அல்லது கஷ்டம் இல்லாததால் செத்துப் போக வேண்டியதா? என்பதை யோசித்தால் யந்திரம் பேய்த்தன்மையா நல்ல தன்மையா என்பது விளங்கி விடும்.

ஆகவே யந்திரப் பெருக்கால் கொஞ்ச நேரத்தில் அதிக சாமான் உற்பத்தி ஆகின்றதென்றுல் அது தொழிலுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு லாபமே ஒழிய வேரல்ல ஆனதால் அதனுல் ஏற்படும் பயனை தொழிலாளி அடைய முயற்

சிக்க வேண்டியதே ஒழிய அதை விட்டு விட்டு, "யந்திரம் வேண்டாம் சரீரத்தாலேயே பாடுபடுகின்ருேம்" என்று சொல்வது ஒருகாளும் அறிவுடமையாகாது.

ஆதலால் வேலையில்லாதவர்களுக்காகப் பரிதாபப் பட்டு மனம் இறங்கித் துக்கப்படும் மக்கள், தொழிலாளிகளுடைய உரிமையை அவர்களுக்கு வாங்கிக்கொடுக்க முயலாமல் தொழிலாளிகளின் உரிமையைக் கொள்ளை கொண்டு போகிறவர்களிடம் கருணையும், தயவும்வைத்து அவர்களை (முதலாளியை) சும்மா விட்டு விட்டு அந்த முதலாளியை ஒழிப்பதற்காக பட்டினி கிடந்து "விரதத்துடன்" விரட்டிக்கொண்டு போகும் தொழிலாளியைத் தடுத்து அவன் கையில் ராட்டினத்தைக் கொடுத்து உட்காரவைப்பதென்ருல் இது தொழிலாளிகளை வஞ்சிப்பதாகுமா? அல்லது அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதாகுமா? என்பதை யோசிக்க வேண்டுகிறோம்.

தொழில் முறையில் மாத்திரமல்லாமல் கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்தியாவுக்கு விவசாயத்துறையிலும் யந்திரங்களே பெருகப் போகின்றது என்பது நமது நம்பிக்கையாகும்.

விவசாயத்திற்கும், யந்திரமென்ருல் விவசாயத்தை ஒரு "கைத்தொழில்" முறை போலவே பாவித்து விவசாயத்தில் உள்ள சகல வேலைகளுக்கும், அதாவது உழுதல், விதைத்தல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல் அருப்பு அறுத்தல்; தாம்பு அடித்துத் தான்யமாக்கி மூட்டையில் போட்டுத் தைத்தல், ஆகிய காரியங்களை யந்திரங்கள் மூலமாகவே செய்விப்பதாகும். உழுவதற்கு ஏக்கர் 1க்கு

2மாடுகள், ஒரு கலப்பை, ஒரு ஆள் வீதம் நாள் கணக்காக பாடுபடாமல், ஆயிரம் ஏக்கர், ஐநூறு ஏக்கர் கொண்ட விஸ்தீரணத்துக்கு ஒரு ஆளைக்கொண்ட ஒரு மோட்டர் கலப்பை (டிராக்கட்டர்) வீதம் லக்ஷக்கணக்கான ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள பூமிகளை சில நாள்களில் வெகு சில ஆட்களைக்கொண்டே உழவும், அதுபோலவே அறுப்பு அறுக்கவும். தானியமாக்கவும் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள பூமிக்கு ஒரு மோட்டார் (கம்யூன் என்னும்) அருப்பு யந்திரத்தைக்கொண்டு சில நாளில் வெகு சில ஆட்களால் செய்யும்படியாகவும் செய்துவிட்டால் முதலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த லக்ஷக்கணக்கான ஆட்களுக்கு வேலைக்கு என்ன மார்க்கம் என்பதையும், அதுபோலவே லக்ஷக்கணக்கான மாடுகளுக்கு என்ன வேலை என்பதையும் யந்திரத்தைப் பிசாசு அம்சமென்று சொல்லுகின்ற ராட்டின உடுக்கைக்கொண்டு யந்திரப் பிசாசுகளை ஓட்டும் பூசாரிகளைக் கேட்கிறோம்?

யந்திரங்களைத் துவேஷிக்கின்ற ஒவ்வொருவரும் முதலாளி ஆதிக்கத்திற்கு அடிமையாகவோ, அல்லது முதலாளீத்துவத்தை அறியாத ஞான சூன்யர்களாகவோ இருக்கின்றவர்களே தவிர சிறிதாவது தொழிலாளி (சரீரத்தினால், கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும், மக்களின் நிலைமையைக் கண்டு இரக்கப்படத் தகுதியுடையவர்களல்ல வென்பதே நமது பலமான அபிப்பிராயமாகும்.

ஏனெனில் யந்திரப் பிசாசை ஓட்டும் பூசாரிகள் என்பவர்கள் மனிதனுக்குள்ள கஷ்டத்தை ஓட்டுவதற்

குப்பதிலாக அவன் சுகப்படுவதற்கு அதாவது அவனு டைய கஷ்டத்தை அகற்றுவதற்கு ஏற்பட்ட சா தனத்தை ஓட்டப் பார்க்கிறார்களே தவிர வே றில்லை.

யந்திரம் கூடாதென்றால் மனிதனுக்கு அறிவுவிரு த்தி கூடாது என்பதுதான் அதன அருத்தமாகும்.

அப்படியானால் யந்திரங்களைப் பேயின் அம்சம் என்று சொல்லுவதைவிட யந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்த ஞானவான்களைப் பேயர்கள் என்றும், கொடுமைக்காரர் கள் என்றும், கொலைகாரர்கள் என்றும், அயோக்கியர் கள் என்றும், பாவிகள் என்றும் சொல்லி அவர்களை எல்லாம் தேடிப்பிடித்து ஒழித்துவிடுவதும் இனி யும் அம்மாதிரியாரும் யந்திரங்கள் கண்டிபிடிக்காத படி தடுத்து விடுவதுமே தான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து வாழவேண்டிய மக்களுக்குச் செய்யும் அருந்தொ ண்டாகும் என்று கருதிவிடலாம். இது சற்றுவது அறிவுடமையோ அல்லது யோக்கியமுடைமையோ ஆகிய காரியமாகுமா? என்று கேட்கின்றோம்

நிற்க உலகில் கைத்தொழில் வகைக்கும், விவ சாயத் தொழில் வகைக்கும் யந்திரங்களை உற்பத்தி செ ய்து யந்திரத்தால் செல்வம் பெருக்கிய, தேசங்களில் முதன்மையான தேசம் அமெரிக்காவே யாகும். அப்ப டிப்பட்ட அமெரிக்காவில் தான் கோடீஸ்வரர்களான ஆண்களும், பெண்களும் பலர் இருக்கின்றா ர்கள். மணிக்கு ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் வருமா னமுள்ளவர்கள் அங்கு பலருண்டு என்று சொ ல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அந்த தேசமும் அன்

ணிய ஆட்சி என்பதிலிருந்து விடுபட்டு குடிக ளுடைய ஆட்சி என்னும் குடி அரச நாடாகவே விள ங்கி வருகின்றது. இப்படியெல்லாம். இருந்தும் அந்தத் தேசத்தில் இன்று 2 கோடி பேர்களுக்கு மேல் வேலை இல்லாமல் இருப்பதாகப் பத்திரிக்கைகளில் காணப்பட் டது வாஸ்தவமே. இந்த 2 கோடி பேர்களில் வீடு வாசல் இல்லாமல்இரவில் முனிசிபல் ரிப்பேர் குழாய்க ளிலும் ஜலதாரை டிச்சு வளைவுகளிலும் தூங்கிவிட்டு பக லில் தெருவில் திரிகின்ற மக்களும் உண்டு என்று அமெ ரிக்கர் மூலமே கேட்டு அறிந்தோம். இப்படி எல்லாம் இருந்தும் அமெரிக்க வேலையில்லாத் தொழிலாளிகளோ அல்லது அவர்களிடம் அனுதாபமுள்ளவர்களோ ஒரு காலும் யந்திரங்களைப் பேயின் அம்சம் என்று சொல்லி க்கொண்டு ராட்டினஉடுக்கையின் மூலம் யந்திரப் பிசாசு களைஓட்ட முயலவே இல்லை.

பின்னர் என்ன செய்தார்கள் என்றால் வேலையில் லாத ஆட்களும், அவர்களது அனுதாபிகளும் முதலாளி கள்மேல் பாய்ந்தார்கள். சமதர்மக் கொள்கையை நாடு முற்றும் பிரசாரம் பண்ணினார்கள், முதலாளிகளை துவே ஷித்தார்கள். கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு யந்திரங்கள் உதவிசெய்ய ஏற்பட்டும் அதன்பயனை கஷ்டப்படும் மக் கள் அடையாமல் முதலாளிகள் அடைவதை நன்றாய்த் தொழிலாளிகள் உணர்ந்தார்கள். ஒன்றும் மார்க்கம் ஏற்படவில்லையானால் பொதுஉடைமைக் கொள்கை என் கின்ற ஒரு ஆயுதம் இருக்கின்றது என்பதை முதலாளி களுக்கு எச்சரிக்கையாகக் காட்டினார்கள். இப்போது யந்திரப்பேய்களை ஓட்டாமல் யந்திரங்களை அழிக்காமல் யந்திரங்களை வெறுக்காமல் வேலையற்ற தொழிலாளிகளு

க்கு வேலை கிடைத்துவருகின்றது. தொழிலாளிகளின் குறைகள் ராட்டினம் சுற்றுமலே பஞ்சாய்ப் பறந்துவருகின்றது. ராட்டினம் சுற்றுவதில் ஆத்மசக்தி வளருகிறதென்றும் அது விஷ்ணுசக்கரமென்றும், அது சுற்றும் போது அதில் ஒரு ஓங்கார சக்தி புறப்படுகின்றதென்றும் அது வற்றாத சமுத்திரமென்றும் சொல்லும்படியான இந்த அவிவேக ஆபாசக் கற்பனைகள் ஒன்றும் அவர்களுக்கு (அமெரிக்கத் தொழிலாளிகளுக்கு) கற்பிக்காமலே வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்னும் "பேய்" நான் பிழைத்தேன் எங்களப்பன் பிழைத்தான் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிமறைந்து வருகின்றது. இந்த மூன்று மாதத்தில் 30 லட்சம் பேருக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. இந்த வருஷ முடிவிற்குள் பாக்கிப் பேருக்கும் வேலை கிடைக்குமாம். இதன் காரணம் என்ன என்பதை அறிஞர்கள் யோசிக்கவேண்டு மென்பது தான் இவ்வியாசத்தின் நோக்கமாகும்.

அதாவது ஒரே ஒரு காரியத்தால்தான் இவ்வளவு வேலையில்லாத பேர்களுக்கும் வேலை கிடைத்துவிட்டது. அந்தக் காரியம் என்னவென்றால் நாம் இந்த நான்கு வருஷ காலமாய்க் "குடிஅரசில்" அவ்வப்போது குறிப்பிட்டுவந்த காரியமேயாகும்.

அதுதான் தொழிலாளிகள் செய்துவரும் வேலை நேரங்களைக்குறைக்க ஏற்பாடு செய்ததே யாகும்.

அமெரிக்கா குடிஅரசுத் தலைவரான பிரசிடென்ட் ரூஸ்வெல்ட்டானவர் தம்தேசத்தில் அனேகருக்கு வேலை

இல்லாத காரணத்தால் பொதுவுடமைக்கொள்கை பரவி விடும் என்ற பயத்தைக் கொண்டு தொழிற்சாலை களில் இப்போது வேலை செய்துவரும் நேரத்தில் தினம் ஒன்றுக்கு ஆள் ஒன்றுக்கு சுமார் 1-மணி நேர வேலை யைக் குறைத்தார். அதாவது ஒரு மனிதன் ஒருவாரத் திற்கு (6-நாளைக்கு) சுமார் 45-மணி நேரம் வேலை செய் வதை வாரம் ஒன்றுக்கு 40 மணி நேரம்தான் வேலை செய்யவேண்டும் என்பதாக உத்திரவுபோட்டார். ஆள் ஒன்றுக்கு வாரம் ஒன்றுக்கு 5-மணி நேரம் வேலை செய் வதைக் குறைத்ததின் மூலம் இந்த மூன்று மாதத்துக் குள் வேலையில்லாத முப்பது லட்சம் பேருக்கு வேலை கிடைத்துவிடும் என்றும், ஏறக்குறைய இந்த வருஷ முடிவிற்குள் வேலையில்லாத எல்லோருக்கும் வேலை கிடைத்துவிடும் என்றும் அறிக்கைவிட்டுவிட்டார். இத ற்குக்காரணம் தொழிலாளிகளுடைய கிளர்ச்சியேயாகும். அதோடு தொழிலாளிகள் பிறரை அதாவது சட்ட சபைக்கும், ஸ்தலஸ்தாபனத்துக்கும், போகவேண்டி யவர்களும், மந்திரிகளாகவேண்டியவர்களும், தொழி லாளர்களைப் படிக்கட்டுகளாய் உபயோகித்துக்கொள்ளு பவர்கள் மூலம் தங்கள் கிளர்ச்சிகளைச் செய்யாமலும் தொழிலாளிகள் அல்லாத சோம்பேறி வாழ்க்கைக் காரரை தங்களுக்குத்தலைவர்களாகவும், வழிகாட்டிகளா கவும் வைத்துக்கொள்ளாமலும், பாடுபட்டு வந்ததாலு மே அவர்கள் (அமெரிக்கா தொழிலாளிகள்) வெற்றிபெற் றார்கள்.

நம்நாட்டுத் தொழிலாளிகளுக்கு முதலாளிகள் அக் கிரமங்களை எடுத்துக்காட்டாமல் கடவுளின் பெருமை

யையும், மேல்உலக மோட்ச வாழ்க்கையின் அருமையையும் பிரசாரம் செய்துவரப்படுகிறது. ஆனால் அமெரிக்க தொழிலாளிகள் கடவுளையும், மோட்ச வாழ்க்கையையும், துச்சமெனக்கருதி எல்லா மக்களுக்கும், எல்லாப் பொருளும், எல்லா சுகபோகமும் சமம்-பொது என்கின்ற சமதர்மப் பொதுவுடமைத்தத்துவம் போதிக்கப்பட்டு, அதை அவர்கள் கைக்கொண்டு வெற்றிபெற்றார்கள். இப்பொழுது நமது நாட்டு தொழிலாளிகளும், தொழிலாளர்களிடம் அபிமானமிருக்கும் தர்மப்பிரபுக்களும பொதுவுடமைக்கொள்கையை ஆதரித்து தலைவிதிக்கொள்கையை மறுத்துப் பிரசாரம் செய்யாவிட்டாலும் "பிச்சை போடாவிட்டாலும், நாயைப்பிடித்துக்கட்டு" என்பது போல் இயந்திரங்கள் பிசாசின் அம்சம் என்கின்ற முதலாளித்தன்மைக்கு அனுகூலமான முட்டாள் பிரசாரத்தையாவது இனிச்செய்யாமல் இருக்கும்படிக்கும் செய்ய இடம் கொடுக்காமல் தொழிலாளிகளைப் பார்த்துக்கொள்ளும் படிக்கும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்.

மதக்கிறுக்கு.

———:O:———

* 10-ம் அத்தியாயம்.

உலகில் மதங்கள் என்பவைகள் ஏற்பட்டு பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆகி இருந்தாலும் மதங்களை ஏற்படுத்தினவர்கள் எல்லாம், அல்லது மதங்களின் மூல புருஷர்கள் எல்லாம் தெய்வீகச் சக்தி பொருந்தியவர்களாயும், தெய்வ சம்பந்தமுடையவர்களாயும், தீர்க்க தரிசன ஞானமுள்ள மகாத்மாக்களாயும் இருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டும் எல்லா மதக் கட்டளைகளும் தெய்வங்களாலேயே மூல புருஷர்கள் மூலம் உலகத்திற்கு இரக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டும் இருந்தாலும் சதாசர்வ காலமும் அந்த அந்த மதப் பிரச்சாரம் செய்யப்படாவிட்டால் மதம் ஒழிந்து போய்விடுமே என்கின்ற பயம் இன்றி உலகிலுள்ள எல்லா மதஸ்தர்களிடமும் ஆதி முதல் இன்று வரை இருந்துதான் வருகின்றது. இந்த அபிப்பிராயத்திலும், காரியத்திலும் உலகில் இன்ன மதம் உயர்வு, இன்ன மதம் தாழ்வு என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

சாதாரணமாக ஒரு கோடி ரூபாயோ, அல்லது இரண்டு கோடி ரூபாயோ கையில் வைத்துக் கொண்டு ஆயிரம் ஆட்களோ, அல்லது இரண்டாயிரம் ஆட்க

* இவ்வத்தியாயம் 8-10-33ல் குடிஅரசில் எழுதிய தலையங்கமாகும்.

ஊயோ நியமித்து 5, 6 பாஷைகளில் பத்திரிகைகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஏதோ ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மிருகத்தின் பேரால் ஒரு மதத்தைக் கற்பித்து அம்மிருகத்துக்குச் சில "தெய்வீகத்தன்மை"யைக் கற்பித்து அது பல "அற்புதங்கள்" செய்ததாக ஆபாசமானதும்,பொருத்தமற்றதுமான கதைகளைக் கட்டிவிட்டு பிரசாரங்கள் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டால் கண்டிப்பாக சில வருஷத்திற்குள் லக்ஷக்கணக்கான மக்களை அம்மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகச் செய்துவிடலாம். பிறகு அந்த மதத்தை எவனுவது குற்றம் சொல்லுவானேயானுல் அவன் தண்டிக்கப்படவோ, வையப்படவோ, அடிக்கப்படவோ, அம்மதக்காரர்களால் கொலை செய்யப்படவோ ஆளாகும் படியும் செய்துவிடலாம்.

ஆதலால் மதங்களுக்கு ஜீவநாடியாக இருந்து வருவது பணமும், பிரசாரமுமே அல்லாமல் அவற்றின் தெய்வீகத்தன்மையோ, உயர்ந்த தத்துவமோ அறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் பொருந்தக்கூடிய கொள்கைகளோ என்று எந்த மதத்தையும் யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

"சமீப காலத்தில் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பெண்ணை ஒரு "பேய் பிடித்துக்கொண்டது" என்று அந்த பெண்ணும் தலைவிரித்து ஆடத்தொடங்கினுள். அதற்காக ஒரு பேயோட்டியைக் கூப்பிட்டு அந்தப் பேயை ஓட்டச் சொன்னதில் அந்தப் போயோட்டி இந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்கும் பேய் யார் என்று கண்டு பிடிப்பதில் 2-நாள் செலவழித்து கடைசியாக "5, 6 வருஷத்திற்கு முன்னுல் அவ்வூர் கிணற்றில் விழுந்து செத்

துப்போன ஒரு மராட்டியன் அடுத்த ஜன்மத்தில் நாயாய்ப்பிறந்து இந்தப்பெண் வீட்டில் வெகு செல்லமாய் வளர்ந்து இந்தப் பெண்ணிடமும் மிக அன்பாய் இருந்து ஆறு மாதத்திற்குமுன் அதுவும் கிணற்றில் விழுந்து செத்துப் போனதால் அது பேயாகி இப்போது அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டது'' என்று சொன்னான். இதை அந்த ஊர்க்காரர்கள் நம்பினார்கள் என்ற குறியை இந்தப் பெண் தெரிந்தவுடன் பேய் ஆடும்போது அடிக்கடி நாய்மாதிரி குலைப்பதும், சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் மராட்டிப் பேச்சு மாதிரி பேசுவதுமாய் இருந்தாள். அதுமாத்திர மல்லாமல் தன்னைப் பிடித்திருக்கும் பிசாசு நாய்ப் பிசாசுதான் என்பதைக் காட்டுவதற்காகச் சில சமயங்களில் மலத்தைச் சாப்பிடவும் செய்தாள். மற்றும் வேறு பல நாய்களுக்கும் தின்பண்டம் போட்டு சதா 7, 8 நாய்களுடன் காமாதுர விளையாட்டும் விளையாடுவாள். இதைப் பார்த்த எல்லோருமே சிறிது கூடச் சந்தேகமில்லாமல் இந்தப்பெண்ணைப் பிடித்திருப்பது நாய்ப் பிசாசுதான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.''

மதங்களும் இது போலவே தான் தன்னை ஒரு மதக்காரன் என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமானல் மதக் குருக்கள், அல்லது மதகர்த்தர்கள், அல்லது மதப் பிரசாரக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் என்ன சொல்லுகின்றார்களோ, எப்படி நடந்தால் மதபக்தி உடையவன் என்று சொல்லுவார்களோ அந்தப்படி நடக்கத்தான் ஒவ்வொரு மதபக்தனும் ஆசைப்படுகிறான்.

மதம் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்றும், சைன்சுக்கும், மதத்துக்கும் சம்மந்தம் பார்க்கக்

கூடாதென்றும் பகுத்தறிவு வேறு, மதக்கோட்பாடுகள் வேறு என்றும், இந்தக்காலம் வேறு, அந்தக்காலம் வேறு என்றும் பெரியார்கள் நியமனங்களுக்குக் காரண காரியங்கள் விசாரிக்கக்கூடாது என்றும் "ரிஷிமூலம், நதிமூலம்" பார்க்கக் கூடாது என்றும் எல்லா மதக் காரர்களும் சொல்லி விடுவதால் உலகில் மதத்தின் பேரால் எந்த மூடனும் எதையும் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்கின்ற தைரியத்தின் மீதே மத ஆபாச மும், மத அயோக்கியத்தனங்களும் உலகில் நிலைத்து வருகின்றது. இந்த லட்சணத்தில் உள்ள மதங்களுக்கு ஆள் பிடிக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆர்வத்தின் மீது மதமாற்றப் பிரசாரங்களும் நடந்து வருகின்றன என் ருல் இது "புழுத்ததின் மீது நாய் விட்டை யிட்டது" என்கின்ற பழமொழிப்படி மனிதர்களை மேலும் மேலும் மூடர்களாக்குவதாகவே இருந்து வருகிறதே அன்றி இதில் நாணயமோ, உயர்வோ இருப்பதாகச் சொல் லமுடியாது. சாதாரணமாக இந்திய மக்களில் 100-க்கு 92-பேர்கள் தற்குறிகள், எழுதப்படிக்கத் தெ ரியாத பாமரமக்கள், இவர்களிலும் 100-க்கு 90 பேர்கள் நல்ல ஜீவனத்துக்கு மார்க்கமில்லாமல் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு எதையும் செய்யலாமென்று கற்பிக்கப்பட் டிருக்கிறவர்கள். இப்படிப்பட்ட இவர்களிடத்தில் எது சொன்னால் ஏறாது? என்ன சொன்னாலும் நம்பும் சக்தி எழுத்து வாசனை அறியாத மூடர்களுக்கே அதிகம். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட ஜனங்களிடம் மதப்பிரசாரம் செய்து மத மாற்றுதல் வேட்டை ஆடுவது என்பது யாவருக்கும் சுலபமான காரியமாகும்.

இந்திய மக்களின் கல்வி அறிவு வாசனை அற்ற தன்மையும், பாமரத்தன்மையும், அடிமைத் தன்மையும், எல்லாம் சேர்ந்து உலகத்தில் வேறு எந்த தேசத்திலும இல்லாத அவ்வளவு மதங்களும், மத வேற்றுமைகளும், மத மாற்றங்களும் தாண்டவ மாடுகின்றன. இந்தியாவில் இந்துக்கள், கிறிஸ்துவர்கள், முஸ்லீம்கள், புத்தர்கள், யூதர்கள், பாரசீகர்கள், சீக்கியர்கள், ஆரியசமாஜிகள், வைணவர்கள், சைவர்கள் ஸ்மார்த்தர்கள் முதலிய கடவுள் மாறுபாடுள்ளவர்களும், மதகர்த்தாககள் மாறுபட்டுள்ளவர்களும், மதக் கோட்பாடுகளின் அர்த்த மாறுபாடுள்ளவர்களுமாக எத்தனையோ பிரிவினர்கள் இருந்து கொண்டு வெகு காலமாகவே மதமாற்றப் பிரசாரம் செய்து கொண்டு தான் வருகிறார்கள்.

ஆனால் இந்த மதங்களில் மனித வாழ்க்கை தத்துவத்தில் எதாவது ஒன்றுக்கொன்று பிரமாத வித்தியாசங்கள் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் ஒன்றுமே காண முடியாத நிலையில் தான் இருந்து வருகின்றன.

எல்லா மதத்துக்குமே—ஒரு கடவுள் உண்டு.

மேல் லோகமுண்டு.

மோட்ச நரகமுண்டு.

ஆத்மா உண்டு.

செத்த பிறகு இந்த ஆத்மா என்கின்ற கொள்கைகளிலாவது, அல்லது மனிதன் அவனவன் நன்மை தீமைக்கு எற்ற விதம் பலன், மோட்ச நரகம் அனுபவிப்பான் என்கின்ற கொள்கைகளிலாவது கருத்து வித்தியாசமில்லாமலே இருந்து வருகின்றது.

பிரத்தியட்ச அனுபவத்திலோ எல்லா மதத்திலும் "அயோக்கியர்கள்" "யோக்கியர்கள்" இருந்து தான் வருகிறார்கள்.

எல்லா மதத்திலும் ஏழைகள், பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.

எல்லா மதத்திலும் எஜமான், கூலியாள் இருக்கிறார்கள்.

எல்லா மதத்திலும் உற்சவம், பண்டிகை, இருக்கின்றன.

எல்லா மதத்திலும் வணக்கம், தொழுகை, பிரார்த்தனை, ஜபம், தபம், இருக்கின்றன.

எல்லா மதக் கடவுள்களும் தொழுகை பிரார்த்தனை, வணக்கம், பூசை ஆகியவைகளுக்குப் பலன்கொடுக்கும் என்றும், இவற்றாலேயே நாம் செய்த எப்படிப்பட்ட பாவங்களும் மன்னிக்கப்பட்டு விடலாம் என்றும் நாம் கோறியதை அடைந்து விடலாம் என்றும் ஓர் நம்பிக்கை இருந்துதான் வருகின்றது.

மற்றும் எல்லா மதக் கடவுள்களும் கண்களுக்கு தோன்றாததும், மனத்திற்கு படாததும், ஆதி, அந்தம், ரூபம், குணம், பிறப்பு, இறப்பு முதலியவைகள் இல்லாதவைகளுமாகவேதான் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களும், "கண்களுக்கும், மனதிற்கும் தோன்றக்கூடிய எந்த வஸ்துவுக்கும் ஒரு கர்த்தா இருக்கவேண்டும் என்றும், ஆனால் கண்களுக்கும், மனதிற்கும் எட்

டாத ஒரு வஸ்துவாகிய கடவுளுக்கு மாத்திரம் ஒரு கர்த்தா இல்லை யென்றுமே சொல்லுகின்றன. ஒருமதமாவது என்கடவுள் கண்ணுக்குத்தெரியக்கூடியது என்றோ, என்வேதமாவது தனது கோட்பாடுகள் எல்லாம், மக்கள் எல்லோரும் ஏற்று நடக்கக்கூடியதாய் இருந்து வருகின்றது, அல்லது நடக்கக்கூடியதாய் செய்ய சக்தி உள்ளதாய் இருக்கின்றது என்றோ, சொல்ல யோக்கியதை உடையதாக இல்லை. எல்லா மதக்காரர்களுக்கும் பசி, தாகம், நித்திரை, புணர்ச்சி, இன்பம், துன்பம், ஆசை, அதிர்ப்த்தி, கவலை, போதாது என்கின்ற தரித்திர குணம் ஆகியவை ஒன்றுபோலவேதான் இருக்கின்றன. எல்லோருடைய வேதமும் கடவுளாலும் கடவுள் தன்மை உடையவர்களாலுந்தான் உண்டாக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்றாலும் அவை ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டதாகவும் பலவற்றில் நேர்மாரான கருத்துக்கொண்டதாகவும் இருந்து வருகின்றன. எல்லா மதக்காரர்களுக்கும் ஒவ்வொருவித அடையாளம் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் மதப்பிரசாரத்தால், மதமாற்றத்தால் மனிதர்களுக்கு என்ன லாபம் ஏற்படும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

சாதாரணமாக இந்தியர்களில் 8 கோடி முஸ்லீம்கள் இருக்கிறார்கள். 1 கோடி கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 10 கோடி வைணவர்கள் இருக்கிறார்கள். 5 கோடி சைவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

மற்றும் கலப்பு மதம் உள்ளவர்களும், மதக்குறிப்பு இல்லாதவர்களும் ஏராளமாயிருக்கிறார்கள் என்று உத்தேசமாகச் சொல்லக்கூடுமானாலும் இவர்களில் பெரும்

பான்மையோர் சமீப காலங்களில் அதாவது சுமார் 1000, 2000 வருஷங்களுக்குள் மதமாற்றமடைந்தவர்கள் என்று சொல்லலாமானாலும் இவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏதாவது விசேஷமோ உயர்வோ உண்டா என்பதைச் சிந்தித்து நன்றாய் பார்ப்போமேயானால் ஒருவித மேன்மையும் எந்த ஒரு தனி மதக்காரருக்கும் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அதாவது அரசியலிலாகட்டும், பொருளியலிலாகட்டும், அறிவியலிலாகட்டும், சமூதாய வாழ்க்கையிலாகட்டும், ஆண் பெண் தன்மையிலாகட்டும், எல்லோரும் ஒரு திட்டத்தில் இல்லாவிட்டாலும் கொள்கையில் ஒரு மாதிரியாகவேதான் இருந்து வருகின்றார்கள்.

ஆகையால் மனித சமூகத்திற்கு அவரவர்கள் வாழ்க்கையில் உள்ள கவலைகள் அற்று அதிர்ப்த்தி ஒழிந்து சாந்தியும், சந்தோஷமும் கொண்டு வாழ்வதற்கும் பொருளியலிலும், சமுதாய இயலிலும் ஆண் பெண் தன்மையிலும் சமதர்ம தத்துவம் கொண்ட வாழ்க்கை ஏற்பட இந்தியாவுக்கோ, அல்லது உலகத்துக்கோ இனி மதம் ஒழிப்புப் பிரசாரம் வேண்டுமா? அல்லது மதம் மாற்றுப் பிரசாரம் வேண்டுமா? என்பதை ஒவ்வொரு அறிவாளியும் யோசிக்க வேண்டியது முக்கியகடமையாகும்.

மதம் மாற்றுதல் மதப் பிரசாரம் ஆகிய காரியங்களால் சமீப காலத்திற்கு முன்பு உலகிலும் குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவிலும் நடந்த முட்டாள்தனமான—மூர்க்கத்தனமான பலாத்காரக் கொடுமைச்செயல்களும், கலகங்களும், அடிதடிகளும், குத்து வெட்டுகளும், கொலைகளும், சித்திரவதைகளும் எவ்வளவு என்பதற்கு

சரித்திரங்கள், புராணங்கள் பிரத்தியட்ச அனுபவங்கள், எத்தனையோ மலிந்து கிடக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் உத்தேசித்தாவது இனிவரும் சுயமரியாதை அறிவியக்க சமதர்ம உலக ஆட்சியில் மத விஷயத்தைப் பற்றி ஆதரித்து எவராவது தெருவில் நின்று பேசினலும், தெருவில் புஸ்தகங்கள் வைத்து விற்பனை செய்தாலும், பத்திரிக்கைகளில் எழுதினாலும் அவர்களெல்லாம் கடுமையான தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்று சட்டம் செய்யப்படுமானால், உலக மக்கள் பிரிவினையற்று, குரோதமற்று, மடமையற்று, தோழோடு தோழ் புனைந்து தோழர்களாக வாழமுடியும் என்பதோடு மத தத்துவங்களின் பலனால் இன்று உலகமக்கள் அனுபவிக்கும் உயர்வு தாழ்வு நிலை ஒழிந்து சகல துறைகளிலும் சமத்துவத்துடன் வாழ முடியும் என்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறோம். இந்த அபிப்பிராயமானது மதங்கள் தெய்வத்தினாலும் தெய்வாம்சம் பெற்றவர்களாலும் உண்டாக்கப்பட்டது என்கின்ற நம்பிக்கையை உண்மையாயும் உறுதியாயும் உடையவர்களுக்கு விரோதமாய் இருக்காது, அவர்கள் ஆத்திரப்படவும் மாட்டார்கள் என்றும் கருதுகிறோம். ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட மதமானது அதாவது கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்ட மதமானது மனிதனுடைய பிரசாரம் இல்லாவிட்டால் அல்லது ஏதாவது ஒரு மனிதன் மறுத்தால் மறைந்துபோகுமே அழிந்துபோகுமே என்று அவர்கள் (மத பக்தர்கள்) பயப்படமாட்டார்கள்.

172190

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழக வெளியீடுகள்.

1.	பெண் ஏன் அடிமையானாள்?	0	5	0
2.	முன்னேற்றத்திற்கு மதம் முட்டுக்கட்டை	0	5	0
3.	கடவுள்.	0	5	0
4.	மதம் மக்களுக்குச் செய்த நன்மை என்ன?	0	3	0
5.	பாதிரியும், பெண்களும், பாவமன்னிப்பும்	0	3	0
6.	பிரகிருதிவாதம்	0	3	0
7.	மதமும் விஞ்ஞான சாஸ்திரமும்	0	3	0
8.	பிரபஞ்ச உற்பத்தி	0	3	0
9.	நான் ஏன் கிறிஸ்தவனல்ல?	0	3	0
10.	நான் சம்சயவாதி ஆனதேன்?	0	3	0
11.	மதம் என்றால் என்ன?	0	2	0

விலாசம்:—

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகம் ஈரோடு.

குடி அரசு பதிப்பக வெளியீடுகள்.

1.	இந்தியாவின் குறைபாடுகள்	0	8	0
2.	லெனினும், மதமும்	0	4	0
3.	பொதுவுடமைத் தத்துவங்கள்	0	3	0
4.	கடவுளும், பிரபஞ்சமும்	0	4	0
5.	கைவல்யம் அல்லது கலைக்கியானம்	0	8	0
	(இது சுவாமி கைவல்யம் அவர்களால் எழுதப்பட்டது)			
6.	இராமாயண ஆராய்ச்சி பாலகாண்டம்	0	4	0
7.	,, அயோத்தியாகாண்டம்	0	8	0
8.	ஞானசூரியன்	0	4	0
9.	தர்ம பரிசை அல்லது புராண ஆபாசம்	0	3	0
10.	மேயோ கூற்று மெய்யா? பொய்யா?	0	3	0
11.	பங்கஜம் அல்லது பார்ப்பனக்கொடுமை	0	4	0
12.	ஈ.வெ.ரா. சீர்திருத்தமகாநாட்டு உபன்யாசம்	0	2	0
13.	அகத்தியர் ஆராய்ச்சி	0	2	0
14.	இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல் திரட்டு	0	2	0
15.	சுயமரியாதைப்பாடல்	0	2	0
16.	கதர் மூட நம்பிக்கை (இங்கிலீஷ்)	0	2	0
17.	சுயமரியாதைத் தாலாட்டு	0	2	0
18.	பர்னார்ட்ஷா உபந்யாசம்	0	1	0
19.	சோஷியலிசம்	0	2	0
20.	போல்ஷ்விக் முறை	0	1	0
21.	ஈ. வெ. ரா. இலங்கை உபந்யாசம்	0	0	6
22.	கத்தோலிக்கர் வீண் கூச்சல்	0	0	6
23.	சமதர்ம உபந்யாசம்	0	0	6
24.	சோதிடப்புரட்டு	0	2	0

விலாசம்:— மனேஜர்,

குடி அரசு பதிப்பகம், ஈரோடு.